

Частина 1. Хмарки у відрі

– Подивися! Тут у відрі плавають хмарки! – весело скрикнула Руся й заглибила личко у відро, повне води. – Вони смачні... й мокрі.

Лесик розсміявся щирим дитячим сміхом і спробував відтягнути маленьку дівчинку від відра:

– Не пий хмарки! Бо вони тебе зачарують і вночі вкрадуть.

– Не вкрадуть! Я вже їх сто разів пила. Хочеш і тебе навчу? Ну, хоч спробуй, – просила його гарнюня п'яти рочків. А трішки старший хлопчик-першокласник вважав себе вже занадто дорослим та неймовірно віддано доглядав за своєю маленькою сусідкою й почувався безмежно щасливим.

Ця парочка познайомилась зовсім недавно, коли тато Лесика перевівся служити у військову частину, розташовану за зеленим чагарником вдалині. Батько Олеся був військовим льотчиком. А мама пішла працювати до школи вчителькою. Ну, а їх білявий блакитноокий син, саме в цих нескінчених зелених краях, розпочав свою шкільну біографію. Та йому було не звикати! Майже кожного року тата кудись переводили. Зате тепер товариського та життєрадісного хлопчика, наче магнітом після уроків, тягнуло до сусіднього двору. Там жила його маленька подружка, що весь час перебувала у нескінченому стрімкому русі. Коли її запитували, чому вона скаче на місці, дівчинка відверто зізнавалась:

– Мама сказала: постояти. А я не можу! Мене тягне бігати. То я хоч пострибаю трішки...

За неповних два тижні Лесик так звик до своєї нестримної подружки, що вважав її молодшою сестричкою. Інакше він і думати не міг. Вони лазили разом зі швидкою Русею по деревах у садку та інколи падали й розбивали колінця та лікті, але весело сміялись та ганялись одне за одним далі.

Якось дівчинка дуже сильно пошкодила ніжку й Лесик ніс її на руках, хоч було важко. Але ж він хлопчик – помічник і захисник! Потім сховав

її в малині й тихенько мазав ранку жовтим чистотілом, а вона пищала, як різана. Бо дуже пекло. Хлопчик невтомно дмухав на обдерте колінце й шепотів:

– Потерпи трішки. Воно так швидше заживе, інакше твоя мама кричатиме.

А мама кричала на Русю за все. За біганину та збиті коліна, за поїдання немитих вишень прямо на дереві, за розкиданий посеред двору пісок. Але ж ніжки заживуть, пісок привезли спеціально для неї, а немиті вишні – найсмачніші у світі!

Ще у мами для маленької донечки за хатою росла запашна кропива, якою сувора жінка часто шмагала свою крихітку. Тоді Лесик, щоб врятувати названу сестричку від жалючої рослини, саджав малу собі на спину й біг щодуху до річки. Він забирався в воду до самих ніжок Русі, що звисали з його плечей, а розлючена мати дівчинки в воду не заходила. Як та курка, що виростила гусят, вона бігала берегом та кричала страшні речі, а «гусята» вже перебралась через потічок і Лесик підсушував свої штанці на куші верби. Щаслива Руся плескалась маленькими ніжками у воді з сонячними зайчиками та дзвінко сміялась, бо життя здавалось таким неймовірно прекрасним, що й не сказати! А щоб більше розрадити малечу, Лесик підганяв до її ніжок косяк крихітних рибок, що плавали навкруги й від радості дівчинки сам захлинався дитячим задоволенням сміхом.

Зараз хлопчик пригадав про її улюблені хмарки та показував Русі їх у воді:

– Дивись: скільки овечок пливуть одна за одною. Більше, ніж у твоєму відрі!

– Які овечки? Це ж хмарки. Вони нагадують великі сніжні кульки.

– Тобто ти не знаєш, хто такі вівці? – здивовано спитав подружку хлопчик, адже за свої сім років він уже двічі побував на західній Україні й бачив там багато овець. – Пішли, я тобі покажу одну.

Річ у тому, що батьки Лесика відразу прикипіли душею до цього

пишного зеленого краю та мали наміри пожити тут якомога довше. Тому знайшли у старенької бабусі недорогу хатинку, та й купили її собі. Так вони опинились поряд з домом невгамовної Русі. І ще в спадок від жінки, що поїхала далеко до сина – їм залишилась велика й біла, пухнаста коза! Коли Лесику не дозволяли гуляти з гарнюньою сусідкою, він йшов в маленький будиночок до кози, сідав поряд і гладив її теплі кучеряві боки. А тварина, наче розуміла його любов і поглядала так щиро, ніби він її мале козеня.

Наразі діти городами пробрались до хлівка з козою й дівчинка просто залякла від жаху.

– Иди, я тебе на неї посаджу й покатаю по двору, – щиро запропонував хлопчик.

– Не піду, у неї ж роги. Вона кусається! – захлипала Руся.

– От ти дурненька! Та вона найдобріше у світі створіння. Дивись, – він погладив козу між рижками й вона від задоволення навіть прикрила свої очиці, а потім скоріше за все сказала: «Дякую!» По-своєму, бо почулось довге і привітне:

– М-е-е-е!

Руся здригнулась і традиційно запищала на самій високій ноті так, що Лесик прикрив обома руками вушка і констатував:

– Ти, мабуть, будеш солісткою в оперному театрі, бо такі високі ноти береш, що я колись оглухну. Йди, не бійся, вона дуже добра.

Малеча страшенно боялась цього рогатого створіння, але ж її вроджений характер робити все наперекір, не дозволяв далі спокійно стояти у дверях. Вона тихенько підкралася позаду «страхіття» і Лесик миттю посадив її на теплу й пухнасту спину кози. Мабуть, досвідчена тварина відчула страх дівчинки й, трішки повернувши борідку, знову сказала:

– Мм-е-е-е!

Ну, не вміла тварина сказати дівчинці українською:

– Не бійся, кнопко! Я не скривджу.

Лесик знав, що мала може зіскочити й тому впевнено притримував Русю за плечі, а вже через мить маленька дівчинка забула про страх та страшенно хотіла проїхатись по двору на козі. Все це диктував її норавливий неприборкуваний характер. Коли страшно – треба пересилити!

Доброзичливий Лесик спочатку погладив козу по голові й так, наче вона розуміла його слова попросив:

– Маню, будь чемною з дівчинкою! Вона познайомиться й полюбить тебе, як я. Бо Русю я теж дуже люблю.

Здається, це було перше освідчення в коханні маленькій Русі. Але вона поки ще так боялась кози, що навіть не помітила його. Щасливий хлопчик покатав свою принцесу по двору, легенько тримаючи козу за різки. Та тварина вже все зрозуміла й нікуди не збиралась тікати. А малеча тоді вперше відчула, через неймовірно ніжне тепло живого створіння, дивне підсвідоме єднання з добром на землі. Потім трійця ще багато разів буде проводити подібні прогулянки, годувати козу травичкою з рук і пригортатись до неї, як до рідної.

Зараз виникає закономірне питання: чому Руся була така дика відносно живої природи? Та тому, що на іншому кінці зелених просторів, окрім військової частини, стояв величезний промисловий комбінат.

Виготовляв він правда цукор, але був дуже заможним і мав зв'язки в багатьох країнах світу. Там і працював енергетиком батько Русі. Вона вже бувала у тата на підприємстві, вміла писати й читати та «допомагала інколи батькові складати звіти». Він давав їй пустий бланк і дівчинка, з найрозумнішим виглядом, писала в ньому різні дурниці. Малювала квіточки й зайчиків. Малювати ця нестримна маленька красуня любила не менше, ніж саджати квіти чи співати пісні. Ось таке диво росло в одному із дворів зеленого поселення, посеред українських степів.

Селище було доволі розвиненим та повне працівників комбінату. А домашню живність тримали хіба що жіночки-пенсіонерки, заради втіхи й свіжого молока. Тому пізнання Русі про домашнє господарство було

занадто обмеженим і мізерним. Зате тепер, окрім друга-Лесика, у неї в подружках з'явилась ще й пухнаста коза Маня!

Одного разу дівчинка з'їла, мабуть, щось не те і в процесі біганини їй дуже приспічило «під кущик». Вона швиденько зняла трусики та сором'язливо сховалась від Лесика.

– Не ходи сюди! Я зайнята, – скрикнула вона і хлопчик почув відповідні звуки. Дивно, як для семирічної дитини, але він не розгубився й не послухав свою скромну подружку, а почекав поки вона зробить своє діло та попросив:

– Не одягайся, я зараз допоможу!

Він уже тримав в руках кілька м'яких лопушків і обережно повернувши свою названу сестричку попою до себе ніжно протер її. Потім підтягнув їй трусики та спитав:

– Не болить? Бо як зі мною таке буває, то ще й так зводить!

Дівчинка розсміялась і сказала:

– Не зводить! Побігли далі.

Пройде багато років, а ніжність і всю турботу свого маленького друга Руся не забуде ніколи у житті!

Йшов час і малих було вже не розділити. Вони наче знайшли свою половинку в цьому світі та жили насичено і так щасливо, що їх неймовірному зв'язку могли позаздрити найщасливіші люди на землі.

Якось, батько з кумом, почислили домашню свердловину з тією смачнучою водою, у відрах з якою постійно плавали хмарки. І після роботи чоловіків – поряд утворилось маленьке озерце. Ну, озерцем ту калюжу назвати було важко, але на диво винахідлива Руся уже бачила там саме «озерце». Вона не змогла чекати свого названого братика зі школи та й почала самотійно відколупувати в темному кутку двора старі цеглини.

Але зараз сталося страшно! З-під однієї з цеглин, поряд з нею, з гучним та моторошним «Ква-а-а!» вистрибнуло щось зелене і плигнуло в куші.

Руся затремтіла всім тілом і побігла до улюбленої вишні. Вона залізла якомога вище й сиділа там поки не заспокоїлась. А коли, після уроків, до неї з'явився Лесик, розповіла йому цю страшну історію.

Її маленький добродушний захисник довго сміявся і не міг зупинитись. Потім взяв свою подружку за ручку й повів на місце пригоди.

– Де? Показуй! Отут? – продовжував нестримно сміятися хлопчик.

– Так! Воно сиділо он там і як плигне...

– То ти ще й жабок ніколи не бачила? Як ти взагалі на світі живеш? – дивувався Лесик такій необізнаності життям Русі. Адже вона жила не десь на хмарочосі, а серед нормальної живої природи та абсолютно нічого не знала, ні про домашніх тварин, ні про тих, що живуть у землі.

– Мені п'ять років! – задерла малеча голівку, так роз'яснюючи, чому ще дуже мало знає про навколишній світ.

– Але ж не пів року! Давай я зараз тебе буду знайомити ще й з жабками. І чого ти взагалі сюди полізла? А якби то була гадюка, вони темні місця люблять. Не ходи сюди без мене, – зараз, наче мати, вичитував Русю хлопчик, бо дійсно злякався за неї.

– Мені потрібна була цегла! І не кричи...

– Та я не кричу. А куди тобі потрібна була цегла? Хіба мало купи піску для будівництва замків у дворі? – інколи зовсім заводила в тупик сусіда своїми «потребами» вона.

– Хочу збудувати озеро! – просто відповіла Руся.

– Що ти хочеш збудувати? – вдвічі збільшилися яскраві блакитні очі Лесика.

– Озеро біля нашої свердловини! Бачив, там у нас вода стікає в нікуди. А якщо зробити огорожу з цегли там ще й квіти можна поряд посадити.

На це малий дружок не знайшов відповіді. Він тільки очманіло кивав здивованою голівкою й прошепотів:

– Ти чудо! Я таких ще зроду не бачив.

Мабуть, це було друге освідчення, але дітям наразі було не до переліку почуттів.

Бо Лесик спочатку дістав з кишені штанців складаний ніжик і підколупнув кілька старих цеглин. Він піймав маленьку жабку в долоні та спокійно сказав:

– Дивись: ти теж раніше була такою. А потім хтось поцілував і ти стала принцесою-жабкою навіки.

Малеча швидко зреагувала на його алегорію й посміхнулася:

– Так поцілуй її, а я подивлюся: в кого вона перетвориться...

– Навіщо вона мені? В мене вже є ти. Інших принцес мені не треба!

Та що ж це за день був такий? Хлопчина сипав освідченнями, наче зачарований, але ж їм потрібно було працювати, бо він вже теж загорівся ідеєю Русі.

Вони наносили до потічка біля свердловини старих цеглин. Лесик почистив їх добре і діти зробили неймовірно красиву круглу заводь для води. Коли ввечері до них, традиційно, за смачнучою водою почали сходитися сусіди, то багато хто зробив шалені компліменти батькам Русі, а ті тепер вирішили не чіпати творіння дитячих рук. Адже спочатку мати, як все хороше, прийняла озерце «в штики» і кричала батькові, щоб негайно все розвалив? От такі, на перший погляд, нормальні були у Русі батьки. Але ж на другий – ну дуже дивні! А Лесик з того часу став називати свою маленьку подружку ніяк не інакше, як «принцеса-жабка».

Настала зима. Снігу випало - аж занадто. Спочатку дітки до школи не пішли, але потім вийшла снігозбиральна техніка й розчистила дорогу та Лесик сів за парту. Навчався він так собі, на тверді трійки. Хлопчик міг би навчатись і краще, але навіщо? Все що йому було цікаво - він пізнавав стрімко й захопливо, а непотрібне воно таке і є. Тому по нецікавих предметах були саме трійки. Мама-вчителька ніколи не примушувала його, бо в тій родині панували ввічливість, розуміння і

честь.

А Русю мати довго не випускала на сніг. От тільки дівчинка любила його захоплено й шалено, а тому ліпити снігових баб всіх розмірів і композицій – їй було наче манна небесна. Малеча діждалась свого друга зі школи й вони почали на городі створювати такі шедеври, від яких весь одяг від маечки до шубки був наскрізь мокрим, а очі сяяли, наче то було щось найнеймовірніше у житті.

Руся лазила на колінцях поміж тих сніговиків і, вдихаючи морозне повітря, в запалі, шліфувала їх рукавичками аж доки сама не падала в сніг. Загартованому Лесику це було байдуже, а от Руся злягла з температурою під сорок градусів. Зараз вона майже не розмовляла, вся горіла й не могла нічого їсти, бо в горлі жили такі «їжачки», що не давали нічому доступу, окрім води.

Спочатку Лесика до дівчинки не пускали, але настирливе хлоп'я все ж прорвалось до своєї чарівної «сестрички» і, забувши про домашні завдання, до ночі сиділо біля Русі, міняючи пов'язки у неї на голівці та читало їй казки.

Мабуть, після цього дівчинка, на диво, швидко одужала, а Лесик тепер сам натягував їй на мордочку шарф та водив кататися на лід.

Той лід був дивом! В найглибших місцях ріки він промерзав, здавалось, на кілька метрів і тому, під скляною поверхнею наче на стоп-кадрі виднілись застигли водорослі, рибки та навіть бульбашки повітря. Все це можна було спостерігати годинами, але такої «розкоші» мати Русі тепер не дозволяла, а сидіти вдома й малювати ті бульбашки на папері було занадто нецікаво. На Новий рік дівчинку не випустили на ранковий концерт Лесика і вона плакала біля вікна та чекала, коли він прийде і все розповість.

Якось так настала весна. Перші промені розтопили лід, а за ним почорніли купи старого снігу й дуже хотілося найяскравішої пори. Лесик вже приніс своїй принцесі-жабці перші проліски, а потім зник. Його не було цілими днями й Руся не могла зрозуміти: що відбувається взагалі? Аж доки не побачила у підсобці стару миску, на якій були червоні сліди. Вона принесла миску в кімнату й спитала:

– Мамо, що це?

– А! То сусіди брали її, щоб складати м'ясо з кози, – спокійно відповіла мати. Русю зараз наче перемкнуло:

– Якої кози? Нашої сусідської?

– Ну, а якої ж іще? Звісно! – якимось задоволено посміхнулась мати. – Сусіди від'їжджали, а коза нікому не потрібна. От вони й забрали її на м'ясо. А чого це ти зблідла?

Зараз дівчинці здавалось, що то зарізали її! Оте тепле пухнасте створіння, що возило її на спині більше не існувало? Як страшно жити на цій землі!

– А Лесик? Він де тепер взагалі? – наче уві сні спитало дитя.

– Звідки я знаю? Поїхали кудись, – переможно відмахнулась мати та страшенно раділа, що у її доньки більше немає захисника на всі випадки у житті.

– Але ж чому він не прийшов попрощатись? – тепер нічого не розуміла Руся і здавалось, що в неї з цілого світу відібрали все найдорожче.

– Дуже поспішали, мабуть, – додала нещира мати, бо Лесик кілька разів приходив, а вона не пускала, наче гралась дитячими почуттями. Важко нормальній людині зрозуміти дії цієї жінки?

Руся нічого не сказала мамі. Вона повернулась і мовчки пішла до своєї кімнати. Там кожного дня гірко плакала та ще не знала, що то лише перший випадок втрати дорогого і неповторного в її житті.

І лише через пару років, уже школярка Руслана, знайде серед літератури в бібліотеці на стіні, вітальну листівку з днем народження від її друга Олеся. Та зворотної адреси там, звісно, не буде. Навіщось мати, отримавши поштове поздоровлення, викинула конверта й заховала листівку від доньки.

Таке враження, що перші почуття маленьких прекрасних створінь викликали у неї чи заздрощі, чи злість, але Руся запам'ятала той урок, як

найболючіший та тяжкий досвід у своєму зовсім юному житті. І блакитні очі та чарівну посмішку доброго хлопчика зі свого дивного дитинства вона залишила в серці, як і згадку про пухнасті боки теплої та доброї кози, а ще білі хмарки у звичайному домашньому відрі.

Частина 2. Розділ 1. Дільничий-чарівник

– Бабуню! Я сьогодні висадила цілу купу квітів, а дід їх навіщось перекопав і викинув, – жалілась дівчинка-підліток своїй найдорожчій людині – бабусі. З самого дитинства Русланка тягнулась саме до цієї трудолюбної жінки, бо всі інші родичі абсолютно не розуміли її.

– То він не подумавши зробив. Не переживай, посадимо ще, – сховала свої великі сині очі літня жінка, бо зовсім не вміла прикидатись. Але як пояснити дитині, що життя жорстоке, а люди часто роблять іншим боляче, навіть не помічаючи того?

– Ні, він це спеціально зробив, ще й викинув за городом, у смітник. Я ходила подивитись, але росточки всі зламані та засохли на сонці, – сумно жалілась дуже схожа на жінку онука.

– Русю, не переживай! До осені квітів ще садити, не пересадити, – гладила старенька дівча по довгому шовковому волоссю.

– Добре, бабуню! Але ж дід каже, що не любить тієї гидкої краси, – майже зі сльозами на неймовірно синіх оченятах, пояснювала дівчинка.

З будинку на подвір'я вискочила мати й закричала:

– Сидите? Обіймаєтесь? А город він же сам себе не прополе! Бур'яни страшенно поросли. Мені самій всього не переробити. А вам байдуже взагалі!

– Доню, ну чого ти завжди така знервована? Пожаліла б себе. Зараз ми з онучкою як станемо удвох, то до обіду все й зробимо. Назавтра навіть не згадаєш про ті бур'яни, – з посмішкою звернулась до власної дочки бабуся.

Дівчинка мовчки зірвалась з місця і вже принесла зі стодоли дві гострі

сапки для прополювання бур'янів. Яскраві очі дитини сяяли зараз так, наче вона збиралась на танці, а не тяжко працювати під пекучим сонцем.

– Бабуню, ходімо! Я візьму ліву половину городу, бо вона ширша, а ти праву, – веселим голосочком проспівало дівча та зовсім не бажало бачити, як скривилась при цьому мати й пішла знову, щоб лягти на улюблений диван.

На перший погляд, могло здатися, що мама Русланки страждає від якоїсь тяжкої хвороби, але це зовсім не так. Єдиною недугою цієї бідолахи була заздрість усьому хорошому на землі. Вона ковтала купу ліків проти депресії та робила тим самим лише гірше собі. А посміхатись і просто радіти сонцю й квітам – ця жінка зовсім не вміла! Хоч жила серед добрих простих людей, та й власний двір просто потопає у зелені квітучого саду. А вона, наче сліпа, зовсім не помічала краси навколо!

Це як тоді, коли жінка не зрозуміла й не прийняла до душі щирої дружби своєї ще крихітної доньки з вихованим та добрим сусідським хлопчиком, що наче вірна пташка, промайнув у маленькому житті Русланки. Світлочолоий хлопчик залишив по собі найсвітліші спогади, бо рятував її від матеріної злости, допомагав у всіх її дитячих починаннях та навіть познайомив з чарівною твариною – білою пухнастою козою, що дісталась його родині у спадок при купівлі будинку. Його тата, військового льотчика-інструктора, часто переводили по країні й Олесь ріс самотійним та настирливим.

Але до маленької Русі він проявляв таку неймовірну дбайливість, наче до сестрички, якої в нього не було. Можливо, він про неї мріяв і на два коротких роки – його мрія здійснилась. А потім тата перевели й хлопчик знав, що вони будуть писати одне одному листи. Прислав вітальну листівку з днем народження Русланки, та мати не дозволила дитячим мріям досягти мети.

Та коли листівка знайшлась, то навіть без зворотної адреси вона становила для Русланки таку величезну цінність, що дівчинка заховала

її в таке місце, щоб не знайшли. І лише тоді, коли їй було особливо гірко чи сумно, вона діставала звичайний глянцевої папірець і довго пестила його в долоньках, а потім знову ховала від усіх. А ще Руслана ніколи не залишала мрії, що колись знайде свого названого братика і тоді вони все повернуть: і спогади про пухнасті хмарки у відрі, і хованки від злої матері, і білу пухнасту козу та навіть жабку, на честь якої Олесь назвав дівчинку принцесою...

А сонце вже здійнялось високо над горизонтом та щедро дарувало землянам свої яскраві літні промені. Худенька сива жінка пов'язала легку хустинку на голову так, щоб світило не заважало їй працювати. Та Русланка, навпаки, миттю скинула з себе ситцевий сарафанчик і залишилась у купальнику. Вона сором'язливо оповила тканиною свій стрункий стан десь посередині так, щоб сукня не заважала їй засмагати.

Саме від своєї дорогої бабусі дівчинка успадкувала не тільки неповторні сині очі, а ще й чудовий голос та завжди співала. І байдуже: ранок то був чи вечір, літо чи зима, але вона знала стільки пісень, що невпинно їх співала, можливо навіть уві сні.

– Бабуню, а чому земля так гарно пахне? – запитало дівча, відчуваючи солодкий аромат ґрунту, змішаного з зеленню.

– Тому, що ти моя трудівниця, онучко. Не всім земля солодко пахне... Слухай, а ти не пригориш? – уважно подивилась на червону спину Русланки бабуня.

– Ой! Я у творчому процесі забула якось. А спина вже пече. Мама буде злитись...

– Та що тобі мама? Прикрийся негайно, бо ніч стоячи проведеш. От же я дурна! Милуюся тобою, а сонце он як підсмажило твої кісточки...

– Нічого, бабуню. У мене є крем від засмаги. Але ж страшенно вже болить! Піду натягну щось закрите, – зірвалась з місця Русланка та побігла до двору.

Там на лавці, під виноградом, сиділи дід та дільничий інспектор, дядя Толя.

– О, дитино! А я саме на тебе чекаю, – підвівся капітан, з текою у руці. – Русланко, а ти не пригоріла часом?

– Вітаю, пане капітане! Та про це вже пізно говорити. Захопилась на городі трохи. В мене така шкіра, що воно скоро пройде, – не вміла довго жалітись Русланка.

– Товстошкіра чи що? – розсміявся дід.

– Та що Ви таке кажете, Олексійовичу? У Вашої онуки шкіра виглядає, наче шовк, – заступився за Русланку дільничий. – Ходімо, поговоримо. Тільки ти мені з вашої свердловини водички принеси. Смачнішої я ще зроду не пив! – зізнався капітан.

– Одну хвилинку! А потім Ви мене заарештуєте, так? – жартувала дівчинка й побігла до господи.

– Дякую! Ну й смачнюча ж у вас вода, – протер губи дільничий і відкрив блискавку на теці. – За таку воду я приніс тобі подарунок. Це те, чого ти довго чекала й просила. Знайшов я твого Олеся Чигрина. Ти тут на городі, а він аж у Криму тепер з батьками засмагає. Тато його служить на аеродромі в Бельбеку. Тримай домашню адресу свого названого братика...

Наразі Русланка забула про свою спечену спину, про вреднючу матір, про недополений город, навіть про свою мрійницю-бабусю, бо почула таке, що в неї просто не знайшлося слів!..

– Дядю Толю, Ви ж чарівник просто! Я вже навіть не сподівалась. Весь час шукала в Інтернеті, але в соцмережах про родину Чигриних – нічогосінько немає. А Ви знайшли! Господи, дякую Вам низенько!

– Хм! Та, будь ласка. Ти попрохала - я зробив. Тільки в соцмережах немає адрес військових частин, розумієш? Ось тому ти й не знаходила.

Русланка вдячно кинулась дільничому на шию.

– Ну-ну! Перестань. Біжи краще писати хлопчикові листа, поки він ще кудись не переїхав, – сміявся задоволений чоловік і навіть козирнув та додав: – Будь здорова, Руслано! До побачення, Олексійовичу. А про сусідку я все зрозумів і обов'язково перевірю...

«От же ж дід у мене! Вже щось наговорив про сусідів. І звідки він бере ті плітки? Це моя бабуня зовсім не вмє пліткувати» подумала Русланка і помчала ховати в потаємне місце адресу свого названого братика Олесья. На всякий випадок, вона уважно перечитала та запам'ятала адресу, бо її зорова пам'ять – то було щось! Дитина могла продивитись сторінку будь-якого тексту, а потім переказати його без помилок. А вже адресу свого маленького, але величезного Друга – ніщо не зможе вирвати з її золотавої голови. Але сховати папірець точно треба!

Знаєте, оце все, що відбувається з Русланкою, нагадує якийсь мексиканський серіал, де дівчину-підлітка гноблять рабовласники на фазенді. Але ж ні! Вона живе в повній родині, на перший вигляд, серед любові та доброти. Та то ж лише на перший! Бо майже з самого народження Руся звикла ховати глибоко в душі все хороше та не демонструвати гарні й добрі речі серед своєї сім'ї. Бо все добро миттю безслідно розчиниться, як згадка про маленького білявого хлопчика, з раннього дитинства.

Тому вона піде на пошту і там напише та відправить рекомендованого листа зі своїми радісними вітаннями та контактом. А вже потім буде чекати, коли Олесь їй зателефонує чи напише в телефоні. Бо ці паперові листи - то така морока, та зайве хвилювання для мами. Ні, це дійсно більше скидається на якусь детективну історію, але ж головне, що Олесь живий та здоровий і знаходиться майже поруч...

Розділ 2. Телефонне диво

Наразі Русланка знову сиділа у квітнику та розсаджувала кущі гортензії. Вони були великі й тому дід їх точно не викине. Це добро принесла дівчинці, в подарунок, весела сусідка і була вона така норавлива та гостра на язик, що коли б дід взявся за її квіти – могла й ногою

тицьнути... Зараз старанна садівниця пальчиками вигладжувала рівні круги навколо кущів так, щоб потім можна було поливати квіти й вода не розтікалась. Ось саме такою дівчинка була у всьому. Якщо треба виконати якусь роботу, не важливо яку, то робила це з такою відповідальністю і завзяттям, що вкладала всю свою душу.

Біда-біда! Рученьки всі в мокрій землі, а телефон у кишені дзвенить безперестанку! Щоб не йти в дім, до крана, та не нариватись на зітхання лінивих членів родини, Руся миттю помчала до свердловини й натиснула на ручку. Швиденько помила рученята, потім попила холодної смачної води й витягла смартфон.

Вона не знала цього номера, але дуже сподівалась на диво і чекала дзвінка від Олеся, адже її лист вже повинен був точно дійти. Тремтячим пальчиком вона натиснула кнопку, але почула дурнувату рекламу і ледве не кинула телефон у мокрий квітник. Вона мовчки поклала гаджет до кишені та продовжила свою настирливу працю. Але й телефон теж був настирливим і знову дошкуляв тихим брязканням.

Русланка зітхнула та знову протерла рученята.

– Слухаю уважно... – незадоволено вимовило дівча, бо нудної реклами не почуло.

– Точно? А в дитинстві ти мене зовсім не слухалась, – почула вона знайомий голос і, щоб не впасти від радощів, навіть присіла навпочіпки серед квітів.

– Ти... Це Лесик? – вхопила вона більше повітря в легені, щоб ще й не задихнутись.

– Привіт, манюня! А ти що багатьом розіслала свій номер на цьому тижні? – тепер вона точно чула Лесика і від задоволення заплющила гарні сині очі.

– Ні. Тільки тобі. Привіт! Я дуже довго тебе шукала, – як і рідненька бабуся, ніколи не вміла прикидатися Русланка, а вже перед ним – ніколи в житті.

– А чому ж тоді відразу не написала? Я теж дуже довго чекав. А потім

зрозумів, що просто забула мене, – зітхнув на тому кінці зв'язку хлопець.

– Забула? Та я пам'ятаю кожен наш день так, наче це було вчора. А чому не писала? Це довга історія, але я тобі її колись розповім. Лесику, я страшенно рада тебе чути та ще більше хочу побачити. Обміняймося фото! – без будь-якого сумніву чи вагань попросила Русланка.

– Добре. Тільки ти перша. Я ж все-таки джентльмен, – танув його голос так, як тоді, коли вони були маленькі й Лесик лікував її розбиті колінця або возив на козі.

– А якщо я тобі не сподобаюсь? – спитала дурницю дівчинка.

– Такого ніколи не було й не буде, – впевнено відповів хлопець і зараз його голос став набагато дорослішим: – Я чекаю...

Русланка кинула своє гарне фото серед квітів, а потім побачила Його. Тепер у неї всередині все якось дивно перевернулось, і серце закалаталось швидко й гаряче. Бо з екрана на неї дивився той самий гарненький хлопчик, з добрими блакитними очима і білявим волоссям, ось тільки риси його личка витягнулись і подорослішали. А взагалі він став неймовірно красивим!

– Русю, я навіть не думав, що ти станеш такою... Ти й маленькою була гарнюня, але тепер... Я не знаю, що відчуваю, дивлячись на цю красиву яскраву квітку серед твого квітника...

Він замовк і між ними запанувала телефонна тиша, та це могло здатися лише на перший погляд і тим, хто не знав чарівну парочку. Бо якраз їм обом було все зрозуміло, а ще так добре і солодко, наче вони вже були поряд. Русланка опанувала себе першою:

– Дякую. Ти теж став дуже дорослим і гарним. Наче тобі не сімнадцять, а більше...

– Що старий? – розсміявся, знайомим з дитинства, щедрим сміхом хлопець.

– Ні. Але, як завжди, ставиш дурні запитання. Розкажи краще щось про

себе, якщо можеш.

– А що ти хочеш про мене знати? Школу, хоч на трійки, я все-таки закінчив. Правда, не зовсім пам'ятаю - це була моя восьма чи дев'ята школа. Та неважливо. А ти? Мірошник Руслана, мабуть, точно відмінниця? Бо як згадаю, як ти ліпила сніговиків, та читала книжки, то й навчаєшся, звісно, з таким же натхненням.

– Так, вгадав. Але це нецікаво. Я дуже хочу тебе побачити, тут, у нас.

– Ти серйозно? – завагався Олесь.

– А чому ні? Ти що не любиш подорожувати? Аби просто побачити наш край, яким він став, – Русланка навіть почервоніла і дуже хотіла сказати набагато більше, але замовкла й чекала.

– Русю, я не знаю. В мене мама дуже хворіє. Перенесла інфаркт і ніжками майже не ходить. А тато й досі рідко буває вдома. Тому не вийде...

– Пробач, я не знала, – прикусила губенята Русланка і їй стало дуже сумно за Лесика і його маму. Можливо це неправильно, але в її щирій голівці промайнула зловісна думка про те, що її мати сидить все життя вдома та запихається різною хімічною гидотою, яка їй зовсім непотрібна. А та гарна добра жінка, що навчала діточок в школі та за час, що жила поряд – любила все і всіх на землі. А тепер вона дуже хвора і Лесик звісно дбайливо доглядає її. Така вже він людина, хоч все це страшенно несправедливо...

– Та нічого. Все нормально. От тільки приїхати я наразі не зможу. А може ти приїдеш до нас позасмагати на морі? Ми всі були б дуже раді тобі, – надихнувся своєю вдалою думкою хлопець.

– Лесику, ну ти ж знаєш, що в нашій родині рабовласництво ще не скасували. Я страшенно хотіла б, та мати не дозволить, – як завжди жалілась йому дівчинка.

– Тобто у вас усе, як колись. Нічого не змінилось? І моє вітання, я так розумію, вона викинула тоді? – здогадався розумний хлопець.

– Ні, не викинула, а сховала. Я знайшла у книжках лише через два роки. От тільки без зворотної адреси. Ти ж, як нормальна людина, написав її лише на конверті, а вона викинула спеціально. До речі дякую за вітання, нехай і через стільки років. Я й досі бережу твою листівку. Якби не вона, може я тебе й не шукала б. Та коли у нас вдома гроза і зовсім гидко, я йду у високі трави зі своїм щоденником. Дістаю з-під палітурки твоє вітання і мені стає легше. А ще я вирішила, що шукатиму тебе, доки не знайду. Спочатку рила в мережі. Ти що не підписаний ніде? Чи вам не можна? – прорвало Русланку і вона питала й розповідала про все відразу.

– Чому ні? Просто в мене немає часу, та й блогер з мене ніякий. Пишу я з помилками і мене засміють, – знову щиро зізнавався Лесик.

– Зрозуміло. Але ж мені в телефоні писати будеш? Я ніколи ні словом не скривджу. Пиши, як хочеш. Тільки пиши, добре? – просила його Русланка.

– Я знаю. І звісно буду писати. А ти мені. Так не хочеться з тобою розлучатись, але я повинен іти. Коли тобі можна телефонувати, щоб не наражати на гнів матусі? – лагідно спитав він так, наче й досі жив поряд.

– О, це вже коли захочеш! Я трішки виросла, та вийшла з-під пильного контролю. А вже відносно телефонних та комп'ютерних справ – вони мені зовсім не заважають. Бо всі мої гаджети на таких паролях, що їм і не снились. Батько пише інколи свої звіти в окремій теці, але в мої навіть не потикається. А мати взагалі не розуміє новітніх технологій і тільки лається про все, що кидає повідомлення та дзвенить. Тому не переймайся. Телефонуй коли завгодно, я на зв'язку: 24/7. Це для мене нормально. Ось і зараз напишу вдячний відгук на ім'я нашого дільничого, що допоміг мені тебе знайти. Без дяді Толі я б тебе ще дуже довго шукала. Він звісно зайнятий нашими п'яницями та іншими справами, але я попросила і він через кілька тижнів дав нам з тобою те, чого ми так довго бажали. Знаєш, я навіть боюся зв'язок вимикати, бо ти знову зникнеш, як тоді, – мало не плакала Русланка.

– Не бійся! Тепер нізащо не зникну. Якщо вже трапиться щось

неординарне, я приїду. Ми вирости, Русю, і знайшлись. Це прекрасно! Я хочу тобі дещо сказати, але боюсь...

– Тоді не кажи. Скажеш, коли побачиш, – здогадалась маленька, але вже доволі доросла Русланка, бо відчувала те ж саме і страшенно хотіла сказати, що з дитинства його одного на світі кохає... Але ж хто таке каже телефоном, в першій розмові, через вісім років?

– Не можу мовчати. Ти єдина дівчинка в моєму житті, яку я з першої зустрічі полюбив, як рідну, а зараз всередині так добре, що я не знаю: як дякувати тому дядькові, що нас знову поріднив. Прошу: передай йому від мене дяку. Може колись побачимось, тоді скажу особисто. А наразі, не сумуй. Ми будемо часто розмовляти. Бувай, моя принцесо-жабко...

– ... Що ти сказав? – мало не задихнулась дівчинка.

– Принцеса-жабка! А як же мені ще тебе називати? Ти думаєш, я забув? Ні.

– Лесику, я навіть не знаю, що відчуваю. Наче мені знову років п'ять...

– Ні, принцесо, тобі п'ятнадцять і ти дуже гарна. До побачення! – відключив зв'язок хлопчик, бо йому скоріше за все треба було доглядати маму або просто, щоб не наговорити ще більше ніж хотів.

Розділ 3. Підпільниці

Соняхи такі смішні! Ну, звідки вони знають, що таке сонце? Але ж тягнуться до світила, повертаючи свої голівки кожного дня - заморожено і покірно. Адже сама природа запрограмувала їх на це дійство.

Русланка сиділа на вишні, смакувала солодко-терпкими плодами та милувалась соняхами на городі. А ще вона й досі знаходилась під враженням телефонної розмови та відновленим спілкуванням зі своїм дитячим щастям.

З дому вилетіла мати, повертіла головою на всі боки, але дочки ніде не знайшла та роздратовано скрикнула:

– Руслано! Де ти, чорт забирай? Ніколи не буваєш поряд, коли потрібна!

«Цікаво, що їй від мене треба? Як добре, що вона не може заглянути в мою голову, а сама я її туди нізачо не пущу. Але ж страшенно хочеться поїхати в гості до Чигриних! А вона не відпустить, хоч би то була остання справа на землі. Треба порадитись з бабунею. Вона така розумна і точно щось придумає» зітхнула дівчинка й зіскочила перед матір'ю на землю.

– Господи! Ну чого ти така дика? Нормальні діти ходять по землі, а тебе весь час тягне по гілках стрибати. Хоч інколи згадуй, що ти не мавпа, – завела улюблену «пісню» мати.

– Мамо! А ти згадай, будь ласка, що від мене хотіла, – перебила її стинання Русланка.

– А, так! Іди втягни мені нитку в голку. Треба дуже тоненьку, а я не бачу, – опам'яталась зла ненька.

– Добре. А ти щось шиєш? – відразу забувала образи дівчинка.

– Так. Я шию. А ти по деревах лазиш! – це в ній було невиліковне.

Русланка пішла в дім, сіла за швейну машинку, миттю затягнула нитку в голку і, не відкладаючи, сказала:

– Ма, готово! Йди ший. А можна я до бабусі з'їжджу? Там вже повно стиглих полуниць, а я забула.

– Тільки ніякого велосипеда! Йди пішки, – вперлась мати.

– Чого це? – здивувалася дівчинка. Ну, по-перше, бабуся жила на сусідній вулиці і їхати чи йти - ніякого значення не мало. Але ж мати завжди прямиувала наперекір. Що б Русланка не вигадала, їй завжди все треба було перекрутити на свій лад.

– Тому, що тьотя Катя вчора впала з того дурного велосипеда і тепер у

лікарні. Ти теж туди хочеш? – питала у дитини гидоту рідна мати.

– Господи! Мамо, але ж тьотю Катю ніякий велосипед не витримує, ось вона й падає. А я можу їздити на своєму, навіть з заплющеними очима, – доводила свою правоту Русланка.

– От саме цього я й боюсь. Іди, якщо хочеш, пішки, – вперлась жінка.

– Добре. Тобі полуниць принести, чи з'їсти всі на місці? – не вгавало добре дитя.

– Не хочу я ніяких полуниць! З них кісточки в зубах застрягають. А ще батько побачить і замовить вареників. А мені пошити треба. Йди вже звідси! – невдоволено скрикнула мати й дівчинка миттю опинилась на вулиці.

Ось бабуня була онучці страшенно рада! Вона жила сама-самісінька і щиро приймала будь-яких гостей. О, ні, вибачте! Вірним другом літньої жінки був старенький пес Шарик. Ніхто вже не пам'ятав: скільки йому років? Здавалось, що це створіння живе лише для розради своєї хазяйки. Адже кудлатий рудий захисник, невідомої породи, вже майже не міг гавкати, бо від прожитих років зовсім втратив голос. Та коли він бачив хазяйку або її онуку – його старечі очі сяяли щастям і він вперто намагався махати пухнастим хвостом. Русланка попестила собаку по голові й він радісно впав на животик та застиг від задоволення, наче неживий.

Хто читав, може спитати: а як же дід, що любить губити висаджені Русланкою квіти та пліткувати про сусідів? Такий дід дійсно є! Але то батьків батько і живе він на другій половині родинного гнізда дівчинки. А її кохана бабуня це, як не дивно, мама матері. Хоч не схожі вони ні розумом, ні характерами. А от зовнішність у жінок трьох поколінь – майже ідентична. Бабуня, мати і Русланка, з похибкою на вік, мають дивовижну схожість. І ті яскраві сині очі – то гордість Русланки від бабуні.

Вони пообіймались трохи і дівчинка обережно залізла до полуничної

грядки, в бабусиному саду. Від спекотної погоди стиглих ягід дійсно було багато, але бабуня не спішила знімати їх з кущів, бо прекрасно знала, як Русланка любить ласувати ягідками, саме зриваючи їй особисто. Неймовірно охайна жінка зробила плетений парканчик і рівненькі рядки полуниць виглядали, як на малюнку. Бабуня стояла поряд з грядкою та мовчки милувалась, як онука обережно поглинає ягідки, перебираючись від кущика до кущика.

– Бабуню, а в мене є до тебе таємна справа, – насолодившись трохи ягодами, видала Русланка.

– Русенько, твоя таємниця – моя таємниця! Слухаю уважно, – впевнено відповіла дорога людина.

Тепер дівчинка покрутила голівкою на всі боки, щоб не дай Боже, ніхто з сусідів не підслухав їх і радісно сповістила:

– Бабуню, я його знайшла!

– Кого? – здивувалась старенька.

– Мого Лесика! Так довго шукала самостійно, але коли зрозуміла, що не зможу – попросила допомоги у дільничого, дяді Толі. І він миттю знайшов. Ну, майже, миттю...

– Так, Іващенко – гарна людина. Не те, що попередній. Той лише гроші любив і за все людей штрафував. А цей чоловік, хоч нашому краю і чужий, дуже гарно працює. І дружина в нього достойна. То як він твого Лесика знайшов? – поцікавилась не тим бабуня.

– Як шукав, не розповідав. Та це й неважливо. Головне, що Олесь живий-здоровий, на відміну від його мами. Тяжко хвора вона. А батько й досі військовим інструктором служить. Наразі, бабуню, вони живуть у Криму. А знайти я не могла, мабуть, через військову таємницю. Хоча Лесик каже, що він просто не любить соцмереж.

– І як: він тебе загадав? – поцікавилась бабуся, бо пам'ятала, що

дякуючи своїй злій дочці, діти не спілкувались аж вісім років.

– Господи, бабуню! Ми коли з ним говорили, здавалось, що й не було всіх цих років. Однаково пам’ятаємо кожен день, з тих коротких двох рочків, що провели поряд. Він мене знову принцесою-жабкою назвав, уявляєш? Все пам’ятає, і про материну кропиву, і про козу й про наше озерце біля свердловини... Я така щаслива, бабуню! Він наче частина мене. Найкраща моя частина! – захлиналась щастям від своєї розповіді дівчинка і її неймовірні сині очі утопали в таких самих, дуже глибоко.

– От бачиш, Русю, є таки Бог на світі. Ти хотіла знайти хлопчика і він знайшовся та пам’ятає тебе. А що ти від мене хотіла? Чи просто розповісти та порадіти? Так я страшенно за тебе рада, як завжди...

– Дякую, бабуню, що завжди радієш зі мною разом. Але тепер мені потрібна твоя порада та допомога. Не дивлячись на те, що Лесик закінчив школу – він не може кинути хвору маму та приїхати до нас. Хоч страшенно цього хоче. Але я його розумію. Він щиро запрошував мене, до них у гості. Позасмагати на морі та згадати, як ми поряд жили. Я б і за матусею йому допомогла доглядати. Але ж мати!.. Вона нізащо не відпустить мене... – тяжко зітхнула дівчинка і забула наразі про стиглі полуниці.

– Це точно! Вона якби дізналась, що ви знайшли одне одного – то в погребі тебе замкнула й світу білого бачити не дала. Ніколи не могла зрозуміти: чого вона в мене така? Ну, жила ж і росла як звичайна дитина, а заміж вийшла і наче розум втратила. Це ті клятві Мірошники її зачаклували й тепер вона завжди як отруйна змія. І тебе все маленьке життя кошмарить. А ти ж у нас, наче янгол, – міркувала вголос бабуся.

– Ось і я, бабусечко, саме про це! Як добре, що ти в мене є. Без твоєї допомоги я вже з дому втекла б. Батькові до всього байдуже, а мати мене зовсім не любить. Їй завжди добре – коли мені погано. Тому я й хочу у тебе запитати: як мені вибратися до Криму? Та так, щоб вона остаточно з глузду не з’їхала й мене назад додому пустила? Що мені робити, ба? – ледве не плакала Русланка.

– Зажди, маленька, не спіши. Дай подумати, – примружила прекрасні сині очі старенька підпільниця. – Є в мене одна думка, але все це треба добре обміркувати. Пам’ятаєш, я тобі казала, що маю в Криму подругу, зі старої роботи? Так от напишу я їй листа і попрохаю про допомогу. Нехай ніби покличе тебе на відпочинок, а я прийду до вас та почитаю своїй дурній доньці, коли в неї буде гарний настрій. Можливо, вона й відпустить? А там вже: Ялта чи Севастополь, яка різниця? Море воно кругом однакове. Поїдеш, погостює, позасмагаєш. Зустрінешся з тими добрими людьми і хлопчика свого побачиш. А матері нічого не скажемо. Ну, як тобі така допомога, згодиться? – хитро посміхнулась бабуся.

Русланка перестрибнула плетену огорожу і кинулась до бабуні на шию:

– Бабусю, ти моя рідненька! Що б я без тебе робила? Пиши тій жінці негайно листа. Це та твоя колега по школі? Думаю, вона напише гарно. Адже здається літературу викладала?

– Так, ми разом в школі працювали. Тільки її доля закинула аж на півострів, хоча вона своїм заміжжям задоволена була. Добре, на цьому й постановили! Ти їж тут ягідки, а я швиденько піду накатаю листа. Сама збігаєш та кинеш на пошті й будемо чекати. Це ж зовсім недовго. Та готуй свого Лесика до зустрічі дорогої гості. Тільки ж дивись: не проколись ніде. Бо моя дивна дочка тільки на перший погляд, дурна, а коли до якоїсь гидоти, то просто академік.

– Не переживай, бабуню! За свої п’ятнадцять років я вже наче той старий рецидивіст на зоні. Знаю завжди: що і як! Головне, щоб ніде мої розмови з Лесиком не підслухала. Я вже й так шифруюсь по окрузі. То до річки піду, то в парк.

– Дивно, що вона туди тебе відпускає, – розсміялась бабуся.

– Бабунечко, так я ж її про це не питаю, бо мені вже не вісім років. А потім ставлю перед фактом. Вона покричить, наче квочка і починає перечитувати інструкції на ліках, яких ще не пила.

– Господи! І навіщо вона пхає в себе всю ту гидоту? Не розумію. Краще б кудись на роботу пішла. Відразу з голови весь бруд би вивітрився. Але ж сидить та нагнітає, – бідкалася старенька. – Ти доїдай, а я пішла писати.

Пройшло кілька хвилин і колишня вчителька географії вже принесла Русланці заклеєного конверта:

– На. Біжи відразу на пошту і відправ рекомендованим, для більшої впевненості. А потім будемо чекати. Тільки ж ти не починай відразу готуватись. А то мати щось запідозрить. Часу у неї, щоб за тобою пильно слідкувати аж занадто, – вела інструктаж жінка і здавалось, що працювала до пенсії не в школі, а в якомусь відділенні по випуску спецагентів.

– Дякую-дякую тобі, моя рідненька! Може з цього щось і вийде. Принаймні я на це страшенно розраховую. Вже наїлась досхочу і нічого тут тобі не зіпсувала. Я така ж акуратна, як і ти в мене. Все, я пішла! – просто сяяла від щастя дівчинка.

Вона побігла до пошти через парк і здавалось, що ноги самі несуть. Така Руся була радісна. Бо йшла вона до бабусі з однією прекрасною новиною, а тепер з неї пульсували майбутні події, аж через край. В дорозі вона набрала Олеся.

– Привіт, Лесику! Не зайнятий? Можеш наразі розмовляти? – ввічливо спитала його подружка і страшенно чекала ствердної відповіді.

– Ого, які ми чемні! Звісно можу. Я з тобою говорив би навіть без язика, просто думками. А чого це ти така раденька? – миттю відчував Русланку на будь-якій відстані хлопчик.

– Що, так помітно? – сміялась і підстрибувала вона, наче повернулась до п'ятирічного віку.

– Ще й як! Тебе мати до нас відпустила? – дівчинка тепер вірила в дива, але такого навіть від нього не чекала.

– Так! А ти хіба не радий? – пішла ва-банк Русланка.

– Я страшенно радий! Але ж цього не може бути, – виходило, що за два роки, котрі він провів по сусідству з матір'ю своєї принцеси, хлопчик її аж занадто добре запам'ятав.

– Ти правий! Нізащо б не відпустила. Та в мене ще є кохана бабуся, пам'ятаєш? Вона добра і дуже розумна, а ще вона найвірніша моя опора у житті. Я відразу пішла до неї за порадою для нас і вона миттю знайшла вихід. Ось несу до її подруги в Ялту листа. Не знаю: про що подруги там домовились, але та жінка напише мені щире запрошення. А бабуня принесе та прочитає листа у нас. Ось таким чином я, можливо, потраплю до Криму. Бабуня каже, що сонце і море воно ж однакове. Я поїду до вас, а вважатиметься, що поїхала відпочивати до Ялти. Як тобі моя бабуня-підпільниця? – підійшла до поштового відділення Русланка.

– Не, ну я пам'ятаю, що твоя бабуся скарб, але щоб настільки все закрутити? Бачу, вона не дарма провела в середній школі стільки років! Я дуже радий такій звістці, принцесо! А ще я за тобою встиг засумувати... Невже ти дійсно до нас прийдеш?

– Лесику, сподіваюсь, що так. Я теж за тобою вже встигла засумувати. І я вже прийшла. Ти скажи мені: як мама? Бо я за такою радістю зовсім дурна і забула відразу в тебе спитати... Вибач мені, будь ласка.

– Та нічого. Все нормально. Сьогодні сама ходила по кімнаті. Я її навіть не тримав. А коли вона дізнається, що ти до нас прийдеш, думаю, їй стане ще краще. Мама тебе завжди любила. Вона казала, що ти неймовірно радісна дитина і дуже жалкувала, коли я не отримав тоді, в дитинстві, у відповідь твого листа. Іди вже, змовнице, роби свою справу. А я буду дуже чекати зустрічі! Бо ще й досі не розумію, що ми насправді спілкуємося отак з тобою. Це наче казка якась, та я в неї свято вірю. Бувай, принцесо-жабка...

Русланка забігла до поштового відділення і весь час посміхалась. Наразі вона чомусь згадала соняхи на городі і їх пристрасть до сонця. Ось так і

вони з Лесиком тягнулись одне до одного і здавалось ніяка біда тепер не зможе протистояти їх взаємному тяжінню.

Розділ 4. Завдання виконано

Днів десять було зовсім тихо. Ні, звичайно Русланка говорила з Лесиком по телефону, майже кожного дня. Мати часто ганяла її до магазинів за продуктами й тому час на розмови з хлопчиком у маленькій підпільниці був. Але ж вона настирливо чекала, коли бабуня переможно зайде до хати та, між іншим, розповість матері про лист від своєї подруги з Криму. А коли чекаєш чогось з нетерпінням: час наче спеціально зупиняється й тупцює на місці!

Та одного разу, коли бабуня з пів дня провела у них вдома і вже збиралась піти, між іншим, як і було задумано - вона сказала:

– Ой, лишенько! Голова моя дурна. Кілька днів намагаюсь розповісти та все забуваю. Пам'ятаєш, доню, Антоніну Макарівну? Ну, в школі зі мною працювала, а потім заміж вискочила. Ми ще всі пліткували, що ненадовго. А вона на днях прислала мені листа та пише, як гарно влаштувалась. Живе на південному березі Криму. Чоловік має виноградники та будиночки для туристів і все в них добре...

– Яке щастя! А нам з того що? – роздратовано гиркнула мати Русланки.

– Та зажди ти розпалюватися! Я ж не для хвастощів кажу. Вона запрошує нас усіх до себе в гості, на море. Що скажеш, доню?

Бабуня була рідкісним стратегом, бо прекрасно знала, як її дочка не любить подорожувати та спілкуватись з нормальними щасливими людьми й ніколи в світі не поїде ні до якого Криму. Вона до своєї двоюрідної сестри, за п'ятдесят кілометрів їздити відмовляється, бо бачите у тієї чоловік має процвітаючий бізнес. Ну, не любить її дочка людського щастя! Здається заразилась десь несвітом і сидить оповита ним, наче проклята...

– Та, зараз! Оце все кину та й поїду на море. Що в нас річки немає? Я й

на неї засмагати не ходжу. Мені до цього байдуже, – відрізала мати Русланки, а бабуня підморгнула дівчинці та продовжила:

– Жаль! Ну, як хочеш. А ось Русланці не завадило б погріти кісточки під морським сонцем. Може тоді вона взимку менше хворіла б та не завдавала тобі зайвого клопоту...

Шкідлива жінка на мить замислилась і в хаті запала німа тиша. Здавалось, це був вирішальний момент запланованої «спецоперації». Мати кинула щось на плиті, зморщила лице і з тяжким подихом, сказала:

– Це правда. Горло у цієї нещасної взимку весь час болить і ліки дорого обходяться. Але ж, як вона сама туди добереться? Ти ж розумієш, мамо, що воно в нас дике, бо все літо на деревах живе!

– Доню! Так вона ж не на волах поїде, а прямим потягом до Сімферополя. А там її Ішмет на авто зустріне, – чітко вела лінію бабуня й поки що все йшло, як по-маслу.

– Хто?? – з призирством примружила очі мати Русланки.

– Тю! Ну, чоловік в Антоніні - татарин. Я ж тобі сто разів розповідала. Крим - його батьківщина. Ти б хоч якісь газети, доню, читала. Вона питає: на скільки осіб готувати будиночок? Туристичний сезон у розпалі, але для вас, вони б виділили окремий, – продовжувала професійно добивати дочку бабуся.

Русланка, наче німа, заглибилась в телефон та виглядала абсолютно байдужою.

– Ну, не знаю. Треба з батьком порадитись... – непевно тягнула слова мати.

– Ой, доню! Та коли це ти з ним радитись почала? Моєму зятеві, якщо небо впаде на землю, а його не зачепить, то й те буде байдуже. Дай дитині хоч трохи оздоровитись, щоб ти взимку про її ліки забула, – це

був кульмінаційний момент. Бо коли схиблена на своїх непотрібних ліках жінка, чула про ліки для дочки, це її просто давило!

– І наскільки ж ця поміщиця дозволить відірвати халупу від бізнесу? – не такою вже й дурною здавалась наразі зла жінка.

– Чого ж «халупу»? У них будиночки гарні, дерев'яні, на фундаменті. Так вона писала. Зараз турист пішов вибагливий, куди завгодно гроші не викине. А якщо поїде тільки Русланка, то вони її до себе в дім заберуть. Тоня каже, що байдуже, нехай хоч до осені живе, – трохи прокололася бабуня, бо цей варіант в листі явно не міг обговорюватись. Адже по легенді та жінка чекала на всю їх родину... Та мати цього не прорахувала, а онуку з бабусею навіть в жар кинуло. Ось такий доморощений Гулаг створила, невідомо з якої причини, одна зла та невдоволена життям жінка. Але ж і через це треба було пройти!

– А ти чого до телефона приліпилась, як до рідного? Хіба ця розмова тебе не стосується? – забувши про слово «доня», гиркнула до Русланки матуся.

– Що? Ви до мене? Зараз, СМС-ку допишу, – тепер грала вірогідніше, ніж у шкільному театрі доня.

– Ось бачиш, мамо, яку муку я від неї терплю? Повна відсутність присутності. Наче поряд люди не живуть. Одні СМС-ки в голові! Та нехай вже їде хоч кудись! Дійсно, я трохи відпочину, – радісно почули змовниці та зрозуміли, що місія майже виконана...

– Оце правильно, доню! Відпочинеш, бо ти ж у нас така зморена завжди, – нестримним сарказмом мало не зіпсувала всієї виконаної роботи бабуня.

– Тобто, по-твоєму я нероба, так? – миттю вчепилась у слова матері жінка.

– Що ти моя, золота! Я такого й на думці не мала. Та на тобі ж увесь дім тримається. А ще бачу: ти сукню нову своїми рученьками пошила?

Дуже гарна! Русю я сама на вокзал проведу, коли знадобиться, ти навіть не переймайся. То я можу написати Антоніні Макарівні про згоду?

– Можеш-можеш! Тільки оцю дикунку якимось підготуй, щоб там її люди не жахались, – навіщось завжди принижувала розумну дівчинку мати.

– Все зроблю в найкращому вигляді, доню. Піду я, а ти відпочинь, – з почуттям виконаного важкого обов'язку зітхнула бабуня і сховала до кишені вже непотрібний лист-підтвердження.

– Бабусю! Я тебе проведу, – миттю зірвалась на ноги Русланка і щасливі жінки опинились аж за воротами.

– Господи, як же тяжко з нею стало спілкуватися! – навіть перехрестилась бабуня і її сині очі засяяли на онучці: – Ну, як я справилася з завданням?

Русланка кинулась і обійняла бабуню всю-всю:

– Ти була просто неперевершена, моя рідненька! Вік буду дякувати тобі. Біда лише з квитком. Їх же наразі: днем з вогнем...

– Ну знаєш, онученько, ми твою матір зламали, а вже квиток ти якимось знайдеш. Попроси свого друга-дільничого. Він же на вокзалі навіть кабінет має. Хіба йому відмовлять?

– Бабуню! Яка ж ти розумна та практична. Хоча це й неввічливо: користуватись зв'язками для особистих потреб. Але ж у мене виключна ситуація. Я цього вісім років чекала.

На розі вулиць вони розцілувались і Русланка миттю набрала Олеся:

– Привіт, Лесику! Не відволікаю?

– Вітаю, Русенько! Ні. Ти мене ніколи і ні від чого не відволікаєш. Навпаки: примушуєш довго чекати, – радісно відповів хлопчик.

– Тоді танцюй, кримчанине! До вас їде ревізор. Ми з бабусею матір таки вламали. Відпустила вона мене до Ялти, на невизначений термін...

– Якої Ялти, принцесо? Господи, невже це правда? Я в захваті від вас обох! Що дійсно можеш бути в нас до кінця літа? Я наразі мамці скажу – так вона й одужає відразу! Коли нам тебе чекати? – захлинався від радості Лесик і зовсім не вмів прикидатись гордим мачо. Як приємно, коли людина має відкриту душу!

– Я ще не знаю. Зараз піду до того дільничого та спробую попрохати допомоги ще й з квитком, – тихенько зітхнула Русланка.

– Не треба ні до кого ходити, Русю! Я вже два роки підробляю гідом по Севастополю. Мені раз плюнути: перекинути тобі квиток, – тепер спокійно та врівноважено сказав Олесь.

– Ого! А казав, що соцмережами не цікавишся. І раптом така обізнаність та оперативність, – здивувалась дівчинка.

– Заради тебе я за ніч міг би вивчити весь комп'ютер. Але ж я й так в мережі постійно сиджу. Тільки то робота, а лайки та відгуки - дійсно не моє, – пояснив Олесь і Русланка згадала, що він і маленьким міг цікаву справу виконати на відмінно. Просто ідея повинна була зачепити його за живе.

– Добре. Це все міняє та прискорює нашу зустріч. Так я піду додому, чи мені почекати? – чомусь відчула, як затремтіли в неї ніжки Русланка. Виходило, що вони дійсно скоро можуть зустрітись. Вона побачить його тата й маму. Місце, де Олесик тепер живе. Вони разом будуть ходити на море... Це все якось несподівано і дуже зворушливо! Наче життя протікало сіренько й сумно, а потім поринуло у яскравий та чарівний світ, що невблаганно наближається і притягує, наче магнітом.

Поки дівчинка все це думала, прилетіла ММС-ка. Вона відкрила й побачила квиток! Тепер поїздка до родини Чигриних вже виглядала абсолютно реальною і ніжки Русі чомусь затремтіли ще сильніше. Вона почула виклик.

– Дякую, Лесику. Ти просто ас! Хіба у розпалі сезону квитки так просто

у повітрі літають? – розсипала дівчинка чарівний сміх.

– Для тебе, так! І що завгодно. Я б і сам прилетів, але ж мені треба підготуватись до приїзду прекрасної принцеси і вже зовсім не жабки. Я навіть дещо хвилююся. Так страшенно хотів тебе побачити, а тепер якось не по собі. Але ти мене не слухай. Просто збирайся і приїзди. Потім вирішимо, що нам з тим хвилюванням робити. Бо, думаю, що з тобою все те ж саме діється, – він говорив, а Русланка прикрила оченята і їй не вистачало повітря.

– Господи, Лесику! Звідки ти все на світі про мене знаєш? – не могла прикидатися байдужою з ним вона.

– Але ж ти моя названа сестричка, пам’ятаєш? А значить ми рідня і відчуваємо все однаково, – саме так пояснив те, що з ними відбувалося хлопчина. Хоч зрозуміло, що при таких почуттях, братиком і сестричкою їм точно не бути.

Розділ 5. Небо без горизонту

Стукіт коліс по рейках якийсь час заворожує, потім набридає, але схиляє до сну. Русланка покуняла трішки за столиком в купе, але потім лягла й заплющила свої сині очі, адже навпроти лежав якийсь дядько та вже добре хрюкав уві сні.

«Ні, так я нізащо не засну...» подумала дівчинка та відвернулась личком до стіни. Вона поринула у свої мрії й намагалась уявити їх зустріч з Лесиком. Тепер він зовсім дорослий і хто знає: як себе вести в його присутності?

От коли вони були маленькими – Русі ніколи й в голову не приходило аналізувати свою поведінку. Вона завжди була абсолютно справжньою і не вмiла хитрувати чи прикидатися. А Лесик від неї такої був у неймовірному захваті, й тому їх спілкування було схоже на гру двох маленьких пухнастих кошенят, що ловлять одне одного за вушка й хвостики, а піймавши відпускають, щоб не зашкодити та залюбки починають бавитися знову. Такими вони прожили поряд нестримні два

роки, не відчуваючи часу й простору, та взаємно наповнювали кожен прожитий день неповторним сенсом і теплом.

Русланка пішла кудись далеко за обрій і бачила перед собою високі гори, синє море та білі хмарки, але вже точно не в домашньому відрі, а там на горизонті і ще... добрі блакитні очі, що тонуть в ній і посміхаються та зігрівають душу. Вона спала і бачила уві сні Олеся і тепер не чула, як хропе поряд на полиці дядько. Бо в тому сні хлопчик говорив з нею своїм щирим поглядом і за цією казкою вона б не побачила й не почула нічого в світі.

Дивно, але серед своїх снів, дівчинка добре виспалась. А може й не було в цьому нічого дивного, бо вона нарешті вирвалась зі свого тісного світу, де її мрії весь час стискала та вичавлювала рідна мати, що чомусь була зовсім не прихильна до єдиної рідної доньки – життєрадісної та доброї.

Ранок за вікном потяга обіцяв бути яскравим і сонячним. Через ранній схід сонця люди вже почали збиратись до виходу. Звісно комусь потрібно було вийти раніше кінцевої станції й жінки юрмилися біля туалетної кімнати. Руся туди йти не хотіла. Вона пішла за чаєм і раптом провідничка сказала:

– Стій, дитино! Сама їдеш? Зажди, я відчиню другий санвузол.

– Дякую, – знизала плечиками Руся, поставила чай та й попрямувала за жінкою, бо організм він же не гумовий і зайти декуди їй теж дуже треба було, але борсатися у тій черзі вона не хотіла.

Тепер вмита й сповнена мрій, Русланка попила чаю, причесала золотаву голівку і приготувалась до бентежливої зустрічі з минулим... Ось вона побачила знайомий перон, бо вже якось була з батьками в Криму й Сімферопольський вокзал добре пам'ятала. А потяг почхав трохи та й зупинився. На пероні було багато зустрічальників, але Руся не побачила Лесика та розхвилювалася. Вона вийшла з валізкою і вже хотіла телефонувати йому, коли відчула як тепла долоня доторкнулась до її засмаглого плеча.

– Привіт, принцесо! Вітаю тебе на гостинній кримській землі...

Русланка повернулася і побачила Його. Їй знадобилося підняти очі вище, бо Лесик вже не був маленьким хлопчиком з її дитинства. Перед нею стояв високий стрункий хлопець і поглинав всю тими блакитними очима, які вона пам'ятала з минулого та бачила сьогодні уві сні. Але зараз його погляд сяяв набагато яскравіше та поринав захоплено й глибоко так, що Русланці просто не вистачало повітря.

– Привіт! Ого, я й не думала, що ти аж так виріс, – ніжно посміхнулася йому дівчинка, а Олесь на мить заплющив гарні очі й перед тим, як взяти до рук її речі, відповів:

– Ого! А я й не думав, що побачу таку красу. Ти в телефоні не була такою справжньою. Пам'ятаєш, як тебе вкусила оса і ти плакала, а я намагався заспокоїти... Ми дуже давно не бачилися, Русенько. Можна я зроблю те, що тоді?

Русланка опустила погляд додолу і звісно пам'ятала, як він щиро, обома ручками, обіймав її тоді. Вона не знала, що йому наразі сказати, але кивнула й почервоніла, а Лесик обережно обхопив її обома руками і притис до себе. Вона відчула, як шалено б'ється серце в його грудях і тихенько обійняла його за спину. Вони стояли отак, заплющивши очі від блаженства, та ніхто й подумати не міг про осуд чи докори, адже це був вокзал і багато щасливих та усміхнених людей обіймалися на пероні. Щирі обіймашки для цього місця були звичайнісіньким дійством, але двоє юних створінь ще й досі стояли та слухали серця одне одного і, на всякий випадок, намагались запам'ятати цю мить на все життя, що залишилось.

Лесик згадав про манери та відпустив Русланку. Але знову не стримався й попестив її по голові та сказав:

– Привіт, моя дитяча мріє! Ти ще неймовірніша ніж я уявляв...

Лице у Русланки палало соромом і Лесик зрозумів, що не можна поринати відразу у всі мрії, а тому взяв її валізку в одну руку, а її

долоньку – в іншу та повів до авто.

Старенький синій Фіат, мабуть бачив багато чого у своєму житті, але приїхав зустрічати подругу дитинства хазяйського сина і завівся легко та весело.

– Ти вже вмієш водити? – спитала дурницю Русланка, бо вибирався серед купи авто зі стоянки, Олесь вправно та легко.

– Коли мені стукнуло чотирнадцять, у нас ще тоді були Жигулі, тато посадив мене за кермо і сказав: я навчу тебе водити. Мені сподобалась його наука і з того часу я за кермом. Тому не бійся, маленька принцесо, всі наші дороги я знаю як себе і воджу добре.

– Ти здається забув. З тобою я ніколи й нічого у світі не боялась, навіть у п'ять років. А наразі й поготів, – нагадала йому Русланка.

– Ні, це я пам'ятаю. Ти була безстрашною дитиною. Інколи необізнаною, але шаленою, – на мить він відірвав погляд від дороги й жадібно глянув на дівчинку та додав: – Нам так багато треба згадати разом...

Русланка знову відчула як застугоніло й захлинулось всередині її серденько і гаряча хвиля знову вдарила в голову. Вона тяжко зітхнула та стрімко змінила тему:

– Як почуввається твоя мама?

– Сам не вірю, але напрочуд добре. Вперше за кілька років, вона готувала нам святковий обід. Правда, сидючи, але неймовірно радісно. Вчора написала мені довгий список для поїздки на ринок і я все привіз, а сьогодні вона виглядає так, як до того страхіття. Ти окриляєш її навіть на відстані. Хоча це й не дивно. Мама завжди любила тебе так само як мене, – відповів Олесь і знову повернувся до теми Любові.

– А знаєш, Лесику, я тобі завжди трішки заздрила. У тебе такі чарівні батьки. Вони ніколи та ні в чому тобі не відмовляли. Ну, не те щоб

дозволяли все чи розбещували, але ж ти почувався впевненим та самотійним. І разом з тим улюбленим і зігритим їхніми серцями. А в мене...

– Не треба, принцесо. Я пам'ятаю все, що в тебе. А ти забудь про все на той час, доки будеш з нами. Просто візьми і викинь зі своєї голівки геть. Ні, не назовсім, а просто щоб відпочити, – знову попестив поглядом її хлопець і лагідно посміхнувся.

– Лесику, чому ти завжди зі мною такий добрий і чуйний? Розумієш мене без слів, а я ж тобі ніхто. Просто жили поряд якийсь час, потім розсталися, а от зустрілись і є відчуття, що кожен день разом були. Як це може бути? – тяжко зітхнула Русланка, а хлопець хотів розповісти їй все відразу, але не міг і тільки знизив швидкість та поїхав тихше. Мабуть, зараз думки в його голові шаленіли й плутались. Тому, заради безпеки, він вирішив не спішити. А ще їм так добре було поряд, що не домовляючись, можна було отак їхати до самого кінця життя.

За вікном пропливали високі пагорби, з підсохлою південною травою, що плавно перетікали у схили гір. А з іншого боку, без горизонту між небом і землею, вже простягнулось нескінченне синє море.

Олесь не відразу відповів їй. Спочатку він натиснув якусь радіохвилю та пошукав тиху мелодію. І навіть коли знайшов, то ще кілька хвилин мовчав, а потім відповів:

– Я не знаю, Русю, чому так. Тільки інакше не можу. Довго я боявся, що вже ніколи не відчую биття твого серця. А коли заговорила телефоном, я його відразу почув і знав, що більше не перестану слухати. Мені подобається знати твої думки через простір, мені подобається бачити тебе поряд, мені подобається все, що було і буде між нами... Хочу нашої нескінченності, розумієш?

Тепер Русланка зрозуміла, що не треба було його про все це питати, бо між них наразі встановлювався якийсь дивний зв'язок, він лякав і не давав розділитися. Вона теж чітко чула у собі биття його щирого серця. Згадувала, як обіймав на вокзалі та намагалась проаналізувати, що з нею

тоді відбувалося. Личко маленької гості палало вогнем, хоч сонце знаходилось зовсім з іншого боку й наразі лише підіймалось на небосхил, десь за спиною. Надворі ще не було спекотно, від моря йшла приємна волога, але чому ж тоді так гаряче навкруги? Може це все від простенького авто, без кондиціонера? А може авто тут ні до чого? Як стримати та приглушити те полум'я, що вже палає у душі? А ще страшенна спрага мучить і хочеться попити води: такої холодної, щоб аж щелепи зводило і язик замерз... Господи! Що ж це за плутанина заповнила всю дурну голову? Може то від ночі в потязі? А може від чогось іншого? Як багато запитань! Та ще буде час, щоб на них відповісти неквапливо.

– ... Ну от ми й приїхали, – почувла юна гостя і ніби прокинулася від сну. Русланка глянула навкруги і побачила кілька п'ятиповерхівок, що стояли притулившись одна до одної так, наче захищались. Олесь під'їхав до одного з будинків і ввічливо пішов відчиняти дверцята. Русланка навіщось прилизала волосся на голові, наче намагалась стати красивішою, а потім подала Лесику руку і знову відчула поєднання їх світів не уявне, а солодке і звабливе.

Хлопець дістав з багажника її речі та повів до під'їзду.

– Ось тут ми тепер живемо. Звісно це не ваші зелені простори, але ж нам не обирати. А жабок ми зможемо й тут знайти, – нагадав Олесь.

– Ти все ж таки хочеш якусь зачарувати? – згадала Русланка їх давню розмову.

– Ні! Мені достатньо однієї. Я тобі це тоді казав і можу повторювати скільки завгодно.

Тепер Русланка чітко згадала, що в дитинстві він інакше закінчив цю фразу, бо коли вона попрохала поцілувати і розчаклувати жабеня – Лесик просто зізнався, що любить свою принцесу-жабку й іншої йому не треба. Так, саме тоді він вперше фактично сказав, що кохає лише її...

Хлопець відімкнув простенькі двері квартири та голосно сказав:

– Мамо, ми вдома! Я привіз тобі Русю. Ти не спіши, ми самі зайдемо!

З порога спостерігалось, що тут прибрано й затишно. Русланка часто бігала по дому Лесика, коли вони були сусідами. І там теж у тьоті Ані завжди панував порядок. Але ж наразі вона бідна не могла підтримувати ідеальну чистоту й зрозуміло, що це робив не хто інший, як оцей блакитноокий хлопець.

– Проходь, принцесо! Знайомити вас не треба. Мамо, вона таки приїхала до нас! – зараз голос хлопця звучав так, наче його обмазали медом, бо поряд він бачив дві найдорожчі жінки на землі, а його блакитні очі сяяли більше ніж південне сонце.

– Русенько! Яка ж ти красуня стала! Як виросла. Дійсно – принцеса. Тут Олесь не помиляється. Проходь, зараз будемо тебе частувати. Лесику, не стій на місці, дай принцесі стілець, – поглинала Русланку поглядом тьотя Аня та якось дивно посміхалась, наче знала таке, чого всі інші не могли.

– Здрастуйте, тьотю Аню! Дякую. Та я звичайна, то Ви мене просто давно не бачили. Сідайте, прошу Вас. Я ж не чужа, тому не треба мені особливої уваги. А ще я страшенно рада від того, що тут з Вами. Мені ще й досі не віриться взагалі, – взяла за обидві руки жінку Русланка, а Олесь якось поривчасто зітхнув і не міг надивитись на них.

– Лесику! Ти перегрівся вже зранку чи що? – жартувала бідна нездорова жінка.

– А так! Русю, пішли, я покажу тобі де вмитись, а потім відразу - за стіл. Тато страшенно хотів тебе відразу побачити, але у них пробні польоти, просто не зміг. Та ввечері він точно обіцяв бути. Ти навіть не уявляєш, маленька, скільки радості принесла нам усім. Це наче час назад повернути, тільки ти вже доросла й гарна, а ми радіємо, наче тоді, – щиро зізнавався Лесик і подавав Русланці свіжий пухнастий рушник.

Потім зачинив за нею двері ванної кімнати і вийшов до матері за стіл. Він хазяйновито поправляв тарілки, а потім допитливо подивився на

матір та спитав:

– Що???

– Та нічого, синку. Тільки я тебе таким років вісім не бачила. Такі очі в тебе були лише тоді, коли від сусідів маленьким прибігав та починав розповідати, що сьогодні Руся робила. Як їздила в тебе на спині та жабенят з тобою ловила, – посміхнулась жінка.

– Мамо, я знаю, що ти людина спостережлива. Але ж не починай! Так, я страшенно радий, що Русланка вирвалась з того каземату і трохи відпочине серед нас, на море походить. Може я її плавати навчу, бо та ж її наглядка, мабуть і досі не дає бідній дівчинці до води торкатись. Господи, як вийшло, що у такого небесного янгола і така дивна мати? Не розумію!

– Синку, негоже так про майбутню тещу говорити, – не витримала жінка.

– Ма! Що ти мелеш? Яку тещу? Ти ж казала, що ми ще діти, – зашарівся Олесь.

– Так то воно так, але ж час іде швиденько. Ви не бачились вісім років та не розгубили своїх почуттів. Сліпому ясно, що з такими стосунками через пару років ви точно будете разом. Чи може навіть раніше...

На цих словах до кімнати обережно зайшла Русланка.

– Сідай, доню. Лесику, частуй гостю. Чого ти знову застиг, як краб на міліні? – радісно зітхала мати Лесика й розуміла, що зачепила дуже потаємну і жадану для сина тему.

Від тільки-но почутого Олесь ще мав на щоках яскравий рум'янець, але посадив Русланку між матір'ю і собою та почав впевнено й лагідно частувати обох жінок. Здавалось, що ніхто з них нікуди не від'їжджав, бо розмова точилась така невимущена й щира, наче вони не бачились кілька днів і є близькими родичами. Звісно, Русланка розповідала багато

чого, що відбулося в її особистому житті та на просторах, де колись жили ці люди. Вона відверто жалілась про материни дивацтва та допомогу і любов її чарівної бабусі. А Чигрини слухали її, затаїши подих, і тільки переглядалися між собою та мабуть, погоджувалися з тим, на що натякала мати Лесика, коли Русланка була у ванній кімнаті.

На десерт вони пили смачний прохолодний компот з південних фруктів, з місцевими солодощами; і Русланці здавалось, що вона вже нікуди звідси не поїде. Так їй було добре! А потім вони з Лесиком попрохали тьотю Аню відпочити, а самі весело мили посуд на кухні та складали їжу до холодильника. Якось Олесь не втримався та жартома окропив Русланку водою, а потім взяв рушник і почав лагідно протирати її личко. Вони стояли в невеличкій кухні, дуже близьенько, та знову відчували щось неймовірно дивне.

– Підемо на море? – заглянув у її покірний погляд хлопець, а Русланка знизала плечиками та спитала:

– Що відразу хочеш мене втопити? Я ж і досі плавати не вмію...

– Хто б сумнівався! Та я тебе тут точно навчу. Солона вона сама людину тримає. А мамка поспить, коли ми підемо. Ти в купальнику?

– Ще ні! Зажди, я зараз піду вдягну, – сказала дівчинка і згадала, як він доглядав її в кущиках, коли вона чимось отруїлась. Русланка знову почервоніла і не могла зрозуміти: чому всі ці думки приходять так збурено та нерівномірно?

Але що в цьому дивного? Олесь трішки старший, неймовірно самостійний і дбайливий та, коли знаходиться поряд – опікає її набагато краще рідної матері. А наразі він блаженствує від того, що Руся знову поруч і можна віддати цій гарнющій дівчинці все те, що зібралось в його палкій душі за роки їх розлуки. І, як тільки їх оченята перетинаються, повертаються старі спогади та доповнюються новими фантастичними мріями, які безжально штовхають їх в безодню невідомих раніше почуттів.

Розділ 6. Кримські зорі

Юна парочка вийшла до авто у дворі й Русланка здивовано спитала:

– У вас тут пляжі далеко? Чи куди ти мене хочеш відвезти?

– Так. Нормальні пляжі далеко. Ти ж розумієш, що це місто-порт, а значить пляжу як такого, взагалі бути не може. А я хочу повезти тебе туди, де немає туристів та мазуту. Я знаю не одну таку тиху заводь і там дуже красиво. От тільки на піщаний пляж ми поїдемо якось на днях, бо це доволі далеко. Там я тебе й навчу плавати. А сьогодні постараюсь зробити для тебе невеличку екскурсію. Згодна? – як завжди логічно та зрозуміло викладав інформацію Лесик.

– Згодна. Але навіщо тоді купальник? – сором'язливо спитала гостя.

– Русю, ти ж на морі! Тут влітку іншої білизни майже не існує. Ну хіба для тих, хто працює в офісах. Якимось чинув від хлопців, що їх офіс-менеджер взагалі приходить на роботу без спідньої білизни.

– Тобто як? Але ж це неможливо! – здивувалась незіпсована цивілізацією дівчинка. Олесь знову схвильовано зітхнув та пояснив:

– Це для тебе неможливо. А в нас тут різне буває. Якимось на набережній одна взагалі фотосесію топлес влаштувала. Народ з телефонами позбігався, клацають, а їй взагалі байдуже. Тим більше, що знімав її на камеру власний хлопець.

– Господи! Ось ти розповідаєш і я відчуваю себе тією дикункою, якою мене завжди вважає мати. Вона каже, що я наче та мавпа, в саду на деревах сиджу все літо і це дикість, – все більше відкривала ображену душу дівчинка.

– Та сама вона в тебе дикунка! Як можна взагалі таку милу дитину і так принижувати? Це їй треба було горилою народитись, але ж вона й мавпочок своїх, мабуть теж мучила б. Вибач, звісно. Все-таки мати, – не витримав нахабства «майбутньої тещі», як казала його мама, Лесик.

– Нічого, я звикла. Тим більше, що навколо мене є багато хороших людей. Бабуня, наприклад. Хоч вони мати й дочка, але страшенно різні. Є сусідка, швидка та гонориста, вона мене теж завжди захищає. Навіть кричить інколи на матір за мене. А ще мені пощастило зустріти в житті родину Чигриних. Ви, наче дарунок, для мене спеціально з'явилися. І ти мене цілих два роки від зла оберігав. Потім, звісно, було дуже тяжко без твоєї допомоги. Але я вже піросла та якось навчилася не зважати. Хоча, коли побачила миску в крові та дізналась про смерть кози і відразу ж про ваш від'їзд – це був шок. Я ніяк не могла зрозуміти: чому ти не зайшов попрощатись? – знову «перегортала сторінки минулого» Руся.

– Боже, яка вона в тебе все-таки гадюка! Батьки дійсно збирались дуже швидко. Наказ про заміну та перебазування татові прийшов раптово, але я приходив до вас разів сім. Батьки через мене запізнювались, та без нашого прощання я їхати відмовлявся і вони мене розуміли. А твоя наглядка спочатку придумувала, що ти спиш, а потім у бабусі, а коли я їй остаточно набрид – сказала, що ти до тьоті якоїсь поїхала та будеш нескоро. Ось тоді ми й вирушили з ваших країв. Спочатку мені здавалось, що розірвали навпіл. Так було боляче. Я ж знав, що вона бреше і тобі теж буде погано, але зробити нічого не міг.

– Лесику, чому моя мати була з нами такою негідницею? За що? За те, що ми дружили? Що ти мене від неї рятував та не слухався? Але ж так не можна! Ми були хоч маленькі та живі люди і нам було дуже боляче... Не знаю: скільки ночей я ридала. Здавалось, що шкода було козу, а насправді я глибоко ховала біль від розлуки з тобою. Бо якби вона ще й про таке додумалась, то пиляла б мене місяцями. А це ще тяжче, – облизала підсохлі від таких спогадів губенята Русланка і турботливий хлопець миттю порадив:

– Боржомі в бардачку. Я поклав декілька пляшок. Звісно, з часом вода зігріється, але поки що холодна. Попий, відразу полегшає.

Русланка дістала воду, а на душі стало одночасно тепло й страшно. «Ну, звідки він знає, що вона хотіла саме води? Це якась дивна, але

неймовірно приємна телепатія». А може хлопець був просто спостережливим і бачив її збурений стан та підсохлі губи? Але Руся наразі відчувала все це набагато гостріше.

А Олесь вже виїхав за місто і степи навколо виглядали тепер сухими та не дуже привабливими.

– Навіщо ти завіз нас до пустелі? – завжди говорила йому те, що думала подружка.

– Потерпи трішки. Зараз все зміниться. Він обережно, на гальмах, спускався крутим схилом все нижче, аж доки не стало видно якийсь дивний грот. Олесь сховав авто в тіні, за величезним каменем, а сам миттю зірвав з себе футболку і Русланка вперше побачила його підкачаний дорослий торс. Красивий морський загар грав на мускулистому юному тілі та зачаровував і трішки лякав своєю звабливістю. Він дістав з багажника гарний пляжний килимок, а футболку кинув в салон. Дивно, але знімати легкі шорти Олесь чомусь не спішив. Звісно, що після їх розмови про одяг та білизну на теренах морського міста, отак зненацька скидати перед Русланкою все до плавок – хлопець вагався.

– Це і є твоя тиха заводь? – покрутила голівкою Руся.

– Одна з них. Близня. Потім ми помандруємо далі, але треба буде вдумливо зібрати весь набір мандрівника. Тим більше, що ти після потяга ще зморена і повинна спочатку добре відпочити, – говорив він, а Русланка слухала хлопця, що лише на два роки був старшим за неї, але здавався таким розумним і дбайливим, наче гарні тато й мама в одному лиці. І тому навіть серед цього жахливого великого каміння, вона відчувала себе безпечно та приємно.

А морські хвилі легенько бились об червоні валуни і залишали у розщелинах, поміж себе, білу піну. Море пахло сіллю та йодом, але тут дихалось напрочуд легко. Лесик постелив килимок на двох під здоровенною скелею так, щоб голівки були у тіні, а тіла – на сонці й ненав'язливо запросив:

– Знімай сарафанчик та лягай. Я зараз принесу крем від засмаги.

Русланка завагалась і знову розумний юний чоловік зник з поля зору, на час її миттєвого стриптизу. Дівча скинуло ситцеву красу й опинилось перед Олесем в гарненькому кольоровому купальнику. Руся миттю впала на животик так, наче хотіла сховати від нього чарівні дівочі принади. А Лесик глянув на її тонесеньку талію та неймовірно привабливу ніжну попку й миттю згадав, як займався гігієною цієї краси та протирав колись м'якими лопушками...

Він прикрив збуджені очі й зрозумів, що не треба було отак відразу їхати з Русланкою в потаємне місце на морі, бо його думки вже не влазили не лише в голову, а й у плавки теж. Та чого відмовлятихся від того, що вже відбулося і він тихо присів на краєчок підстилки та спробував доторкнутись кремом до Русиної шовкової спинки. Дівчина здригнулась і попросила:

– Дай, я сама...

– Не хвилюйся. Я дуже обережно. Ти ж мені раніше завжди довіряла, – попрохав він і дійсно, наче то була новонароджена дитинка, почав втирати крем у шовкову шкіру дівчинки. Руся прикрила свої сині очі й теж відчувала невідоме раніше блаженство. Від його ласкавих рухів серце її тріпотіло, як скажене, та довіряло наразі килимкові свої шалені думки... Олесь змастив її вже підгорілі вдома на грядках плечики, але ніжок не торкався.

– Далі сама... А я поплаваю, – прошепотів він і кинувся з валуна в море.

Руся намастила себе спереду і дбайливо розтерла ніжки, а потім піднялась та почала спостерігати, як Лесик шалено розсікає морські хвилі й пірнає між пухнастих гребінців, міняючи стиль плавання, один за іншим. Видно було, що плавав її колишній маленький дружок, наче справжній спортсмен. Раз по раз він пірнав на глибину та зникав з поля зору і тоді Руся страшенно хвилювалася. Але коли знову з'являвся над водою, вона плескала в долоньки й весело сміялась. Здавалось, Лесик

повернувся років на десять назад у житті, бо його блакитний погляд, навіть звідти, відверто спопеляв її. Він не криючись милувався тендітним станом своєї маленької подружки і ще якийсь час не вилазив з моря. Ось він легко перебрався назад через валун і наразі виглядав ще чарівнішим. Сотні краплинок морської води стікали по бронзовій шкірі хлопця, а неслухняна білява чуприна тепер трішки припала, але не псувала його неймовірної краси. Раптом він доторкнувся обома руками до плечей Русланки і вона відчула холод та скрикнула:

– Що ти робиш? Невже вода така холодна?

– Та ні! Вода прекрасна і зовсім чиста. Це ти перегрілась на сонці. Зараз я тобі принесу трішки моря. Як жаль, що ми не можемо поплавати наввипередки, там за камінням, – пожалкував він і збігав до машини за пластиковою флягою. Потім набрав морської води та покликав: – Іди сюди!

– Ні! Не хочу, – чинила опір Руся, але в даному випадку Олесь просто потримав її за руку й поступово облив, з ніжок до шиї.

– А-а-а-а... скрикнула дівчинка, але підкорилась, бо це було гостро й одночасно дуже приємно. – Ти в дитинстві не був таким садистом! Дякую, мені вже не так жарко...

Олесь щасливо розсміявся та відчував: як їм неймовірно добре разом. І нехай пройшли роки, але ж в їхніх душах нічого ніколи не змінилось, бо зараз як і тоді в дитинстві, вони чують кожен подих одне одного і розуміють все-все, що з ними відбувається.

– Ти стала неймовірно красивою, принцесо. Сліпуче красивою... – знову доторкнувся до ще вологих плечей дівчинки Олесь і почав обережно нахилитись до її губ. Але Руся вирвалась і кинулась знову на животик та заховала личко поміж рук. А він тяжко зітхнув, присів поруч і спитав: – Я тебе образив?

– Ні! Але не роби так більше, – попросила Русланка та не піднімала голови.

– Чому? Я ж сказав чистісіньку правду. Лише те, що бачу перед собою... Навіщо ти виросла така гарна? Я втрачаю розум, дивлячись на твою красу і ще досі не вірю, що ти зі мною поруч.

– А ти це кажеш всім дівчатам, яких привозиш сюди? – перевернулась на спину Русланка й підозріло примружила сині очі.

– Ні! Лише тобі. Та й немає в мене ніяких дівчат. Ніколи мені. Вдома повно роботи і в місті теж. Вибач, але я відчуваю ревності? – тепер примружив і свій блакитний погляд Олесь.

– Дурний ти, Лесику! Чого б це мені тебе ревнувати? – зашарілась зловлена на правді дівчинка.

– Звісно дурний, але ж це страшенно приємно, повір! Бо з того часу, як я тебе вперше побачив у сусідньому дворі, не було й години, щоб не думав про гарненьку сусідку. А потім ми подружились і мені стало байдуже до всіх хлоп'ячих розваг, я про них просто забув, бо поряд була ти. І всі наші взаємні пізнання та досліди, а ще твоє одвічне «будівництво» – все це було нагородою для мене. Я навіть не міг ображатись, коли ти не написала мені. Боляче було, але тільки не образа. А вже коли знову почув і побачив отаку, якою ти стала тепер, в мене не було жодного шансу відмовити собі в щасті милуватись, втратити розум, кохати... Ні, не перебивай, зажди! Я повинен тобі все це сказати, поки не розірвалось серце. Ти – найдорожчий скарб у моєму житті. Навіть якщо знову зникнеш, я все одно кохатиму тебе одну, до смерті. Немає для мене в світі гарнішої душі, ніж та, що живе у тобі. Нікого іншого мені не треба. Ти питала: чому я з тобою такий? Я не знаю. Так захотіло щось могутнє і познайомило нас. Але якщо ти колись відповіси мені взаємністю я буду найщасливішим серед земних створінь. Я не збоченець і не привіз тебе сюди спеціально та не прошу мені негайно відповідати. Просто ти сама натякнула і я відповів. Саме так, як відчуваю...

Русланка лежала на боку, заплющивши очі. Вона підклала обидві руки під личко і майже не дихала, та слухала свого дитячого дружечка, який

виріс і зізнавався їй у своєму чарівному коханні, а ще сам був страшенно привабливим. Дівчинка відчувала майже все те ж саме, що він наразі говорив і тепер їй було страшно не тому, що вона далеко від дому, серед каміння, поряд з морем. Ні! Їй було дуже страшно розділитися з Ним. Ось зараз він зовсім поряд: сильний та уважний, ввічливий та порядний. А що як дійсно знову зникне кудись? Вона просто не витримає більше його відсутності у своєму житті й саме це найстрашніше.

Мабуть, наразі було б природно кинутись в обійми одне до одного та робити те, що показують у дорослих фільмах. Але навпаки, після сказаного Олесем, у цьому потаємному куточку запала німа тиша і лише море монотонно плескалось об валуни та сонце сповзало на захід і дарувало свої промені двом юним закоханим створінням.

– Ти нічого не хочеш мені сказати? – обережно запитав Олесь.

– Принеси, будь ласка, ще морської води. Тут спекотно, – відповіла Русланка.

– Гарна ідея. Я зараз, – схопив фляжку він і кинувся в воду. Хвилини п'ять плавав, як одержимий, а потім набрав для неї прохолоди та знову обережно облив на піску.

– Дякую. Може ми вже поїдемо додому? – натякнула дівчинка, що вона хоче закінчення сеансу щирих зізнань та усамітненого засмагання.

– Як скажеш. Ти гостя і твоє слово закон, – обтрусив килимок хазяйновитий Лесик і взявши шорти, побіг за великий камінь. Виходило, що ходіння без спідньої білизни, у цих краях, точно було в моді. Він дістав десь чистий рушник і подав Русланці.

– Тримай, обітрись, а потім зніми з себе мокрий купальник. Я не буду підглядати, – він розвернувся й мовчки пішов ближче до води, а Русланка залишилась зовсім без нічого та накинула сарафанчик. Дійсно, ця мода на мінімалізм в одязі їй починала страшенно подобатись.

– Все, я готова. Поїхали, жабкин принц! – посміхнулась вона.

– Що ти сказала? Тобто я можу сподіватись, що моя принцеса колись відповість взаємністю? – так розшифрував її звернення Олесь.

– Дивись, на обрії вже сходять ваші кримські зорі, а ми ще не бачились з твоїм татом. Поїхали, може він уже вдома? Я дуже хочу його побачити. І їсти чомусь страшенно захотілось, – наговорила цілу купу всього Руся, але не відповіла на його конкретне запитання. Мабуть, дівчатка вони і є такі! Все б їм плести інтриги... А може Русланка просто соромилась, чи до кінця ще не знала, як йому на всі ті прекрасні слова відповісти?

– Добре. Поїхали, я готовий. Ти маєш рацію: треба дати тобі відпочити, – згодився Олесь і був неймовірно щасливий, що розповів про все, що тримав досі у собі. Так і йому стало набагато легше і маленька принцеса тепер розуміє, чого він від неї хоче. Звісно хлопець хоче набагато більшого, й кожної миті, але ж він відповідальний і дорослий, а вона його прекрасна гостя, яка натерпілась від життя з матір'ю-тиранкою. То нехай відчує себе у всьому вільною, а якщо колись захоче дати йому відповідь – Олесь буде найщасливішим на землі!

Розділ 7. Родинна вечеря

Сонце на півдні гріє гарно, але сідає дуже швидко. Коли Олесь з Русланкою заїхали до військового містечка – було вже поночі. А коли вони піднялись у квартиру, Русланка не помилилась, бо тато Лесика дійсно був уже вдома. Леонід Михайлович встиг навіть перевдягнутись у цивільне, але за стіл не сідав. Він чекав на зустріч з дівчинкою, що так неймовірно запала в душу його синові, з раннього дитинства. Звісно дружина вже встигла розповісти про красуню-гостю та про шалені пристрасті, що вирували в серці їх єдиного нащадка. Олесь зайшов додому й тихенько посміхнувся:

– Ти мала рацію, коли рвалась повернутись. Тато викрутився та дотримав слова. Вдень обіцяв мені телефоном, що не пропустить сьогодні зустрічі з тобою. Мабуть кинув свої літаки та й примчав на вечерю. Привіт, тату! А я тобі подаруночок привіз... Дивись: який гарний!

Він легенько підштовхнув Русю вперед і дівчинка згадала добрі очі дяді Льоні. Так, він звичайно трішки постарішав і сивини в волоссі додалося багато, але ж колишній сусід був не лише військовим льотчиком-інструктором, а ще й чоловіком нещасної жінки, яку спіткала тяжка недуга. Та родина Чигриних закарбувалась в пам'яті Русланки, як єдиний міцний кулак, що не вміє здаватись та дуже любить радіти життю. Мабуть саме тому таким щирим і добрим виріс їх син.

– Ласкаво просимо, маленька квіточко! Хоча перепрошую, це вже не та манюня з квітника, а справжня наречена! Синку, а ти замість дати гості трохи відпочити з дороги, відразу ж повіз хвастатися своїми морськими схронами? – весело журив свого нащадка військовий.

– Вітаю, дядю Льоню! Дякую за гарні слова і гостинність! Я дуже рада знову бачити вашу родину. Це просто диво якесь. Наче й не було усіх цих років, а ще я за вами усіма страшенно скучила. І так, ми були на якомусь кам'яному пляжі, але мені сподобалось. Море чарівно пахне, – щиро, як уміла робити це тільки вона, відкривалась у всьому Руся і її сині очі сяяли справжнім щастям.

– І для нас твій приїзд – велика радість! Ти права, коли зустрічаєш гарну людину через багато років, здається що їх і не було зовсім. Бо людина така ж прекрасна. А в нашому випадку: була чарівна дитинка, а тепер завітала неймовірна красуня. Аничко, зможемо почастувати чимось гостю? – ще більше завівся веселий пілот.

– Так, пане підполковнику. Для урочистої вечері все готове. Зараз я піднімусь і будемо накривати, – почала вставати тьотя Аня. А її чоловік миттю опинився поруч і так само дбайливо, як це вмів робити їх син, допоміг дружині.

– Тьотю Аню, ми з Лесиком зараз все зробимо. Не турбуйтеся, – попросила жінку Руся.

– Ну ти бачиш, батьку, яку радість до нас занесло! Воно ніч провело в потязі, готувало з Лесиком обід, каталось по його печерах, а тепер ще й вечерю хоче накривати, – посміхнулась слаба жінка і її очі сяяли щастям за сина. Хіба ж материнське серце обдуриш? З того часу, як ця дівчинка знову з'явилась у його юному житті, Олесь немов відростив собі крила...

– Ой, вибачте. Я перевдягнусь, бо з мене пісок сиплеться! – сказало те, що думало дівча й зникло у кімнаті, яку віддав їй Лесик. Сам він вирішив ночувати на балконі, під зорями, щоб легше було довіряти їм мрії свого шалено закоханого серця.

Руся швиденько знайшла інший сарафанчик та спідню білизну, бо сидіти за столом з Чигриними без трусиків та ліфчика – було б справжнім нахабством. Тому вона заскочила до ванної кімнати та швидко повернулася в кухню, вже причесана й ще гарніша.

– Я готова. Що мені робити? – спитала дівчинка, а хазяйка дому, що сиділа за столом та готувала канапки з паштетом, лише хитро глянула на чоловіка й показала очима: що наразі робиться з їх сином. Звичайнісінький блакитний сарафанчик вдало відтіняв великі сині очі Русланки, а тонесенький стан міг зачарувати кого завгодно.

– Йди сюди, – скомандував Лесик. – Будеш нарізати огірочки на салат, а я томати, бо тут лише ти помістишся, – він показав на місце поряд з собою й Руся миттю виконала його наказ. А батько хлопчика опустився на стілець, поряд з дружиною та обійняв її за плече. Подружжя вже давно розуміло одне одного без будь-яких слів, та зараз вони мовчки милувалися юною парочкою, що стояла до них спинами і вправно працювала. І до цієї вечірньої ідилії не було чого додати! Мабуть батькам здавалося, що їх сім'я вже повна. Адже син за дівчинкою, яку зустрів у дитинстві, сумував довгі роки. Та з часу їх телефонної розмови, ходив до нестями щасливим, і навряд чи шукатиме собі колись кращої долі.

Загальними зусиллями стіл вийшов насиченим та багатим. З духовки дістали тушковану качку, якою весь день опікувалась тьотя Аня, а щедрий зеленню й овочами Південь – наразі мав повне право гордо задерти свою гостинну голову.

Леонід Михайлович обвів поглядом стіл, взяв до рук келиха з молодим виноградним вином та підвівся:

– Думаю, треба дещо сказати. Так вже склалося, що я не часто буваю на урочистостях вдома. Пропустив в польотах народження сина, та й дружина бачила мене занадто рідко в цьому житті. Але сьогодні я

неймовірно щасливий, що знаходжусь вдома, за столом зі своєю родиною. Так, маленька Русланко, я не обмовився. З самого дитинства ти запала в серце моєму нащадкові. І якщо колись у тебе з'явиться бажання стати Чигриною – ти ошчасливиш не тільки мого малого, а й нас усіх...

– Тату! – зойкнув Олесь.

– Не перебивай батька, синку! – суворо вимовила тьотя Аня та знову перевела уважний погляд на чоловіка.

– Дякую, Аничко! Ти, звісно, ще маленька дівчинка, але маєш велике багатство душі й це неймовірно притягує. Тому я повністю розумію та підтримую свого сина. Ні, я не сватаюсь, але ж роки біжать так швидко... А поки: дякую, що завітала і будь здорова!

– Будьмо!!! – підняв келих з компотом Олесь і вже не перечив батькові.

– Будьмо здорові! – цокнулась з усіма тьотя Аня й Русланка, що сиділа з розпашілим личком серед своєї, як сказав тато Лесика, майбутньої родини теж доторкнулась келихом до інших.

Далі розмови точились про все на світі й коли діло дійшло до рум'яної качки, тьотя Аня попросила чоловіка:

– Льончику, попрацюй з м'ясом, а я посиджу.

– А нехай молодь попрацює, я краще знову наллю. Так гарно сидимо, наче Новий рік, Різдво, Паска та всі дні народження зійшлись до купи.

Лесик підвівся до ароматного блюда, взяв гарного гострого ножа та впевнено покликав Русю:

– Йди сюди, моя помічнице. Без тебе я не справлюсь. На, будеш притримувати оцією штукаю та викладати на тарілки...

Русланка покійрно встала, взяла знаряддя з кухонного набору та почала вправно допомагати хлопцеві. А щасливий льотчик обійняв дружину за плече й тільки кивав в захваті головою:

– Матінко, ти тільки подивись! Ну, вони ж просто створені одне для одного. А де моя камера? Я повинен повністю відзняти цей неповторний процес. Потім, коли засумуємо за дівчинкою, будемо передивлятися і життя знову світлішатиме.

Він дійсно приніс відеокамеру та почав знімати «домашнє кіно», як дітлахи обережно розбирають качку та викладають на тарілочки. А вони тихенько посміхались та займалися дорученою справою дуже відповідально. Так, цей чарівний дует просто вражав!

Потім Русланка розповідала про свій край, Лесик про свою роботу, а щасливий голова родини сипав смішними анекдотами про льотчиків. Не варто навіть підкреслювати, що жоден з присутніх, до кінця життя, не забуде цей чарівний вечір, адже попереду кожного з них чекають скрутні часи та важкі випробування. Але відкладемо поки оте «попереду» на майбутнє!

Дітлахи знову весело помили посуд, а щасливі батьки пішли відпочивати.

– Русю, підеш спати, чи посидиш зі мною на балконі? Там такі високі зорі! – сказав Олесь і ясно ж було, яке рішення треба прийняти.

– Вдома висплюсь. Хочу бачити високі зорі, – впевнено відповіла Русланка, але в кишені сарафана забринів телефон. – Ой, бабуня! Лесику я відповім у тебе в кімнаті й відразу прийду на балкон, добре?

– Так, принцесо! Я чекатиму, – проковтнув повітря хлопець і мабуть згадав промову свого тата, про них, за столом.

– Привіт, бабусенько! Щось сталося? – відразу подумала Руся про те, що зла мати розшифрувала їх з бабусею таємний проект і серце стислося болем.

– Вітаю, онученько! Не хвилюйся, маленька, все в порядку. Хріна моя дурна дочка розколе таку партизанку, як я. Просто дуже вже скучила за тобою та страшенно хочу дізнатись: як тебе зустріли та прийняли? – жваво доповіла про порядок «в тилу» бабуня і погляд дівчинки знову засяяв як вранішнє сонце.

– Бабусечко! Ти навіть не уявляєш, як вони мені зраділи! Я цілий день наче в новій, але неймовірно рідній сім'ї живу. Вони завжди були такі щирі й добрі, але ж навіть серед своєї біди знаходять найкраще в душі та дарують мені, – складно закрутила розповідь талановита онука.

– Це ти про його матір чи з хлопцем щось не так? – уточнила бабуся.

– Та боронь Боже, бабуню! Лесик – диво! І не тому, що ми закохані. Просто він став неймовірно гарним, а його бажання допомагати людям – виросло в сто разів більше. Я таких гарних людей ще в житті не зустрічала. Ну, окрім тебе, звичайно! – щасливо посміхнулася дівчинка.

– Це добре, що у вас все добре. А бідна жінка зовсім не встає, чи як? – співчутливо спитала бабуня.

– Чому ж, встає. Сьогодні навіть смачну качку стушкувала, але як згадаю: якою вона була веселою та рухливою, то відразу серце болить. А вони всі намагаються не падати духом і дуже щиро мене прийняли. Тато Лесика ввечері за столом цілу промову про нас виголосив. Сказав, що тільки мене хоче бачити своєю невісткою. А потім знімав на відео, як ми з Лесиком качку розбирали... Бабуню, я щаслива, але весь час плакати хочеться, – зізналась рідній людині Русланка.

На тому кінці зв'язку тяжко зітхнули, але раптом дівчинка знову почула розв'язання проблеми. Здавалось, що її бабуся – просто флагман і поводитир в житті не тільки своєї онуки, а й інших знедолених людей.

– Не треба плакати, онучко. Ти поки відпочивай від своєї тюрми. Засмагай, набирайся здоров'я та щастя з хлопчиком. Час до школи ще є. А я тут повинна про дещо подумати та декому зателефонувати. Не пам'ятаю, чи казала тобі колись, що був у мене один учень, який не любив мій предмет. Все більше анатомією захоплювався. Випустився відмінником зі школи та й попрямував до столиці, вступати до медичного вишу. Наші, в учительській, сміялися та говорили, що скоро повернеться, щоб працювати на комбінаті. А він взяв і вступив, з першого разу. Навчався там дуже вперто й завзято. Потім я його шлях загубила, аж доки якось Зіновіївна - хімічка наша не розповіла, що він у столиці в інституті серця одним з провідних хірургів працює. А коли нашому голові виконкому знадобилась допомога в заміні клапана, я

хлопцю зателефонувала і він мені не відмовив. Так тоді Івановича й врятували. Він мені за порятунок Жигулі обіцяв, та навіщо вони мені? Живий, дихає і добре. Ти цього знати не могла, бо тоді була ще зовсім маленька. Але тепер я просто зобов'язана знову проконсультуватися відносно мами хлопця. Якщо за кордон не переманили, він звісно відповість. Тому чекай, онученько, та поки нічого тим людям не говори. Не треба заздальгидь окриляти. Ну, а як тебе зустріла кримська погода взагалі? – миттю змінила тему дорога бабуся.

– Бабуню! Погода прекрасна. Тільки жарко дуже. Та Лесик обіцяв мені різне море показати. А ще плавати навчити. Я тут один день, а здається що все це в моєму житті було завжди. Наче з ночі в день перенеслась, так мені добре. Дякую тобі, моє серденько за надію! Будемо сподіватись, що те світило ще в Києві працює. Я буду сьогодні вночі за це молитись, бо все інше у мене наразі вже є. А ти моїм нічого ще не розповідала про Ялту? – тяжко зітхнула мала підпільниця.

– Так рано ще. Вони про тебе хіба через тиждень згадають. Пришлеш мені оту СМС-ку, з радісними словами про море та може якийсь невинний знімок біля хвиль. Ось вони й заспокояться ще на якийсь час, – радила стара вчителька.

– Бабуню, ти в мене - це щось! Не знаю, як би я без тебе на світі жила. Ну, все. Піду, бо Лесик запрошував мене з балкона зорі роздивлятись. Я тут в його кімнаті поселилась, а бідолашний хлопець тепер на балконі живе. Але здається він все одно страшенно щасливий, – тихенько зізналась бабуні Русланка.

– Тоді йди! Не буду затримувати. Зорі – то найголовніше у житті. Будете цілуватись до опівночі? – не витримала бабуня.

– Ні! Бабуню, як ти можеш? Ми цим ще ніколи не займались. Чого б це я до людей в гості приїхала та сина почала спокушати? – обурилась недоторкана Русланка.

– Ти серйозно? – хоч і знала свою моральну онуку, але ж не повірила бабуня. – Дитино, а навіщо ж тоді людям щастя дається взагалі? Виходить, він тебе зовсім не цікавить?

– Все, я піду. Цікавить! Як ніхто у житті... Але я боюся всього, чого ще не знаю.

– Ой, Господи! Ну, іди. Дивись на зорі. А я піду думу думати. Як придумаю: тоді й зателефоную тобі. Бувай здорова!

Русланка вимкнула зв'язок і поклала телефон на столик. Бабуня стільки всього наговорила, що бідна дівчинка тепер не знала: чи потрібно їй іти до Лесика на балкон, чи вже краще лягати спати? За добу, що пройшла майже без сну та величезну кількість нових вражень вона була страшенно зморена, але ж обіцянка йому – то святе й Руся перевірила зачіску та пішла до Лесика. Вона тихенько пробралась через кімнату, де вже спали його батьки та визирнула на балкон. Олесь відчинив навстіж обидва вікна і, обпершись на підвіконня, замріяно дивився на море вдалині.

Коли Русланка вийшла, він відчув її та примружив свій гарний погляд:

– А я думав: ти вже спиш?

– А я думала, що ти пам'ятаєш мою дурну звичку дотримувати слова?

– Я пам'ятаю. Просто тебе дуже довго не було. Що так багато всього у бабуні за дві доби сталося, що ви наговоритись не могли? – припустив хлопець.

– Так. Ми дуже сумуємо одна за одною. Але все інше у повному порядку. Батькам поки до мене байдуже і це добре. Я страшенно переживаю...

– Русенько, я тебе прошу! Їм до тебе завжди було байдуже. Пробач!

– Та нічого. Я звикла до цього і ти правий. Бідний, а як же ти будеш ночувати? Тут холодно й тісно. Я не згодна на такий варіант.

Повертайся до своєї кімнати... – раптом запропонувала прекрасна гостя.

– Ти хочеш, щоб ми спали разом? – спитав Олесь і якось дивно подивився на неї.

– Оце вже, ні! Але ж ти казав, що маєш спальний мішок. Тому просто

лягай у ньому на підлозі та й спи собі, – щиро пояснила Русланка.

– Що правда? Ти на це згодна? Ми будемо всю ніч дихати поруч! – ще більше розхвилювався хлопець.

– Так. А чому ні? Я ж не кусаюсь і то, власне, твоя кімната. Якщо звісно батьки не будуть проти...

– Жартуєш? Та коли б я завтра вранці вийшов від себе за руку з тобою й сказав, що ми одружуємось - думаю навіть тоді вони були б тільки раді. Ти чула, що ніс сьогодні за столом про нас тато? – посміхнувся Лесик.

– Чула... А ще бабуня з дурними запитаннями чіплялась. Чому дорослі якісь дуже дивні в думках про нас? Не розумію! – обурювалась Русланка.

– А може то не вони, а доля на щось натякає? – знову майже впритул наблизився до неї хлопець, адже балкон був дуже маленьким. Та Русланка зробила крок назад і впевнено сказала:

– Йди шукай свій спальник, а я до ванної кімнати. Знаєш, Лесику, я така страшенно зморена, що спатиму наче мертва.

– Ні, живи вічно! Дякую, що ти є у моєму житті. Я навіть не мріяв, що буду спати поряд. Хоча брешу: завжди мріяв і сьогодні моя мрія здійснилася. Пішли!

Він схопив махрове простирадло й весело пішов за дівчинкою, яка запросила його сьогодні вночі дихати з нею одним повітрям. А зорі дивились їм услід і мабуть, посміхались...

Розділ 8. Золота рибка

Рано-вранці військовий льотчик тихо зібрався на службу, бо вже й так мав кілька пропущених викликів та раптом звернув увагу на балкон. Він здивовано підійшов ближче й не побачив там сина. Тепер його просто розпирала неймовірна цікавість і Леонід Михайлович заглянув у щілинку до кімнати сина. Від побаченого очі підполковника засяли гордістю й натхненням.

Його по вуха закоханий нащадок вклався поряд зі своїм ліжком, на спальнику, та скоріше за все ще бачив сні про Неї. Бо його рука сперлась на ліжко й обережно тримала в обіймах простягнуту до нього долоньку прекрасної гості. Якби льотчик мав хист писати вірші – він мабуть зараз щось написав би. Але підполковник тільки щиро посміхнувся та вийшов на прохолодну ранкову вулицю.

Тепер погляд Леоніда Чигрина був одночасно збуреним і сумним. В його розумній голові, одна за одною, змінювалися думки зовсім не такі веселкові, якими він ділився минулого вечора з родиною. Багато людей на землі ще нічого не підозрювали й не відчували. Але ж військові розвідки багатьох країн, що прискіпливо спостерігали за горе-сусідом України – натякали на близькі й жахливі події у житті квітучої Батьківщини... Чигрин кинувся за кермо військового УАЗика та й помчав на летовище.

Південне сонце зробило свою яскраву справу й розбудило молодь у кімнаті. Щасливий Лесик ще й досі тримав у руці долоньку Русі, але вона сором'язливо висмикнула її та ніжно привіталась:

– Доброго ранку, мандрівнику! Як спалося на туристичній амуніції?

– Доброго ранку, принцесо! Я ще ніколи в житті так солодко не спав! – зізнався Олесь і дійсно блаженно потягнувся на спальнику. – Ого! Та я вже з нього зовсім виріс, як виявляється...

– Так, вимахав ти дай Боже! Наче тата й маму разом у себе ввібрав. Вони ж бо не дуже високі, – підтримала його Руся та попросила: – Йди першим до ванної, а потім я піду.

– Але ж це невічливо! Я повинен пропустити дівчинку. А, зрозуміло! Ти боїшся вилазити, переді мною, з-під ковдри. Та вчора, на морі, я вже бачив тебе майже без нічого, – нагадав про їх таємне засмагання у кам'яному гроті хлопець.

Сором'язлива Русланка не витримала сміливого натяку й кинула в Олесья своєю подушкою та цим тільки збурила в ньому купу гострих відчуттів. Він піймав пухку річ на льоту й потонув у Русиних очах шаленим поглядом.

– Кидай ще! Тоді я точно не витримаю й поцілую тебе, щоб заспокоїти,
– чесно зізнався Лесик і підвівся та поклав подушку на край ліжка. А потім дбайливо склав свою тимчасову постіль.

Коли він вийшов зі своєї кімнати, в одних плавках, мама сиділа на ліжку й спокійно розчісувала косу. Та миттю її очі подвоїлись в розмірах і бідна слаба жінка мало не втратила свідомості:

– Лесику, ти здурів? Що ти забув у кімнаті дівчинки?

– Спав на підлозі, мамо! Ось несу спальник до шафи. Русланка сама мене запросила, щоб на балконі не загинув. А ти про що подумала? – не вірив у грішні думки своєї вихованої матусі син. Але та тільки перехрестилася й сказала:

– Слава Богу! Та нічого я не подумала. Але ж міг би вже й одягнутись.

Лесик тільки посміхався й розумів, що наразі по всій їх квартирі пурхають невидимі Амурчики й зводять з розуму навіть заклопотаних і серйозних членів сім'ї. Він похапцем натягнув шорти та пішов на балкон зустріти перші промені сонця. Сьогоднішній день обіцяв бути ще палкішим.

Русланка вправно розібралась зі справами гігієни та вибігла до центральної кімнати, свіженька й весела:

– Доброго ранку, тьотю Аню! Давайте мені завдання відносно сніданку. Я зараз швиденько все зроблю.

– Оце дитина! Тільки прокинулось - вже роботою марить. Та немає в мене ніяких завдань. Лесику! Куди ти подівся? Йди допомагати Русланці, – покликала хазяйка дому. Та звідки ж їй було знати, що син наразі блаженно знемагає під потоками холодної води, в душі? Адже за ніч, поряд з тихеньким сопінням Русі, він натерпівся від своїх гарячих мрій стільки шаленого вогню, що треба просто наскрізь остудити божевільну душу...

На сьогодні у Лесика були доволі грандіозні плани. Після вчорашнього веселого застілля мама почувалася, здається, доволі добре. Їжі в холодильнику залишилось повно-повнісінько. Тому хлопцю страшенно

хотілося зібрати невеличкий скарб та й повезти чарівну гостю на дальні піщані пляжі, щоб навчити її плавати. Адже він обіцяв!

Підбадьорений і гарно причесаний, ходюю молодого павліна, Олесь вийшов з ванної кімнати та щиро запитав:

– Чого це пані тут репетує? Та чув я все, але ж дайте мені хвилинку! Пішли, маленька хазяєчко, знайду я тобі роботу. Ну, немає у нас в хаті квітників. А їй же з самого ранку працювати не йметься...

Русланка змовчала, бо виглядав зараз Лесик таким красенем, що вона не могла йому заперечувати, а тільки милувалась своїм давнім дружечком та кліпала довгими війками трішки ображено. Вони накрили ранковий стіл і Лесик пішов допомогти мамі підійнятись. Жінка вже привела себе до ладу й лише зойкнула, коли вийшла на кухню:

– Оце дива! Раніше на сніданок були лише яєшня та молоко, а наразі якийсь домашній ресторан, не інакше. Русенько, може ти не поїдеш від нас взагалі? Бо мені починає подобатись панське життя. Вийшла на готове, наїлась та й знову в подушки. Синку, ти згоден не відпускати маленьку квіточку додому?

– Мамо, навіщо питаєш? Та за таку ідею я впоперек потяга ляжу, тільки б вона не покидала нашого дому... – сміливо відповів син.

Русланка тихенько посміхалась і сприймала це як гостинні компліменти. Вона не розуміла навіть, що тьотя Аня завжди була щирою людиною, а вже відносно Лесика – він навіть про потяг, мабуть говорив цілком серйозно. Адже цього разу Руся провела з ним поруч лише день і ніч, а йому-бідному здавалося, що це щастя триватиме вічно. Хлопець навіть не допускав думки, що настане день, коли дівчинка зникне звідси.

Зі спокійним, хоча й хворим серцем, матуся відпустила дітей на дальні пляжі й Лесик помчав знайомими просторами в бік Любимівки. Звісно з більшим задоволенням він повіз би маленьку принцесу в Саки, бо ті піщані пляжі точно відповідали б потребам маленької, не навченої плаванню дівчинки. Але ж страх за здоров'я мамі не давав закоханому хлопцю йти аж на такі відчайдушні кроки.

Через пів години, на своєму безвідмовному Фіаті, Лесик домчав їх на окраїни селища туди, де було мало відпочивальників.

– Ось тут ми й розіб'ємо табір, Русю! – командирським голосом сказав син підполковника й дістав з багажника невеличкий складаний намет. Хлопець швидко встановив порятунок від сонця, а Русланка простелила килимок та сором'язливо роздяглася. Сьогодні їй було вже легше робити це в присутності Лесика і здавалось, якщо так піде й далі, то під палким південним сонцем скоро вона забуде про умовності буття та з насолодою пам'ятатиме лише про море.

Зі знанням справи, Лесик прикопав біля берега у воді кілька пляшок з компотом та Боржомі. А потім уважно подивився на маленьку красуню й запитав:

– Готова?

– Засмагати? Так.

– Ні, шановна! Навчатися плаванню, – суворо похитав він білявою головою й дівчинка зрозуміла, що компромісів не буде.

– Лесику! А може ну його? Іди поплавай сам, – зробила дуже жалібне личко Руся, та невблаганний хлопець підвів її за руку і стало зрозуміло, що всі попередні реверанси наразі не спрацюють і прийдеться, як колись у дитинстві, просто коритися йому.

– Вода холоднюча, я застуджуся!.. – з перших кроків у воді, перетворилась на кам'яну статую дівчинка.

– Перестань прикидатися! Сьогодні вода +27. Тепліша лише в пеклі. Невже ти думаєш, що я дозволив би тобі заходити в холодну? – серйозно образився Лесик.

– Невже двадцять сім? Ось зараз здається трішки тепліша, – тримаючись за міцну руку Лесика, поступово спускалась глибше недосвідчена курортниця.

– А зараз? Бачиш, поступово звикла. Тепер просто лягай мені на руки, – впевнено підставив долоні хлопець.

– Навіщо? – знову вперлася у своїй сором'язливості Русланка.

– Зараз притоплю, тоді миттю навчишся. А ти як думала? Безконтактного навчання не вийде. Лягай кажу! – скомандував Олесь і трішки підштовхнув подружку на воді. Вона похитнулася, а вчитель вправно поклав її горизонтально й попросив: – А тепер уяви, що ти рибка й тобі обов'язково треба сховатися від рибалок. Що ти будеш робити? Правильно! Щосили гребти. Та не в різні боки, а в один, – весело розсміявся хлопець і поставив її на тверде дно. Він ліг на воду й показав рухи руками й ногами.

– Я так не зможу! – стиснула губенята Руся.

– Зможеш, куди ти дінешся! Доки не навчишся – додому не повезу! Русю, я тебе не впізнаю, ти ж безстрашне створіння, – підбадьорював дівчинку Олесь. – А головне: мене тут взагалі немає. З тобою поряд органічний робот і він нічого не відчуває, добре?

Русланка зітхнула й лягла Лесіку на руки, личком до солоної морської гладі. Зараз вона чомусь згадала крики матері про річку й пляж, та про те, як її не пускають вдома до води. В голівці промайнули рухи Лесика, які він тільки-но показував їй і спокійно попливла. Звісно, на його руках. Спочатку вона плуталась і було дуже важко, але як тільки зрозуміла послідовність рухів – відразу стало легше. В тяжкій праці на воді пройшло хвилин п'ятнадцять і тільки тепер Русланка зрозуміла, що Лесик тримає її лише на одній руці та радісно посміхається.

– Молодець! Тепер треба відпочити, бо на завтра будеш ходити, як причмелена. М'язи всі болітимуть страшенно. Ти й так вже вся від перенапруги тремтиш. Пішли на сушу, – обережно поставив її на дно Олесь і сам трішки зморився. Але від її ніжного тіла, нехай і в воді, він був просто в захваті.

Русланка впала на килимок личком вниз і ще досі важко дихала. Вона розпластала рученята, наче пташка і просто завмерла. Олесь приніс крем і вже знайомими рухами почав оберігати свою Русю від сонця. Потім підібрав з її личка мокре волосся, скрутив у бублик та вкрив шапочкою. Наразі він, мабуть згадував ті часи, коли їй було п'ять років. Бо саме тоді, у свої сім, він виглядав наче блаженна від любові до своєї

доньки матуся. Хоч був всього-на-всього маленьким сусідським шибеником. Але ж так було тоді й так залишається досі!

– Ти там жива? – спитав жартома він.

– Господи! Навіщо ж ви плаваєте? Це страшенно важко, – жалілась дівчинка з-під шапочки.

– Дурненька! Це ж лише перший крок. Далі стане легше, а коли попливеш – ти навіть не відчуватимеш рухів. Тільки кайф риби на воді. Ні, я не кажу, що спортсмени не зморюються, наприклад, на змаганнях. Але ж проплисти кілька десятків метрів, а потім відпочивати – це доволі приємно. То ти як?

– Хочу плавати! – розсміялась Русланка.

– Ось зараз я чую ту Русю, котру завжди знав. Хочеш я принесу холодного компоту? – запитав він і зараз може здатися, що все це просто вигадка. Ну, не віряться, щоб звичайний підліток виглядав таким дбайливим бальзамом, що хоч до рани прикладай! Хто не хоче – не вірте! Але нехай це розсудить час.

– Так! Дуже хочу, – згадала Русланка й підвелась.

Вона жадібно попила і віддала Лесикові пляшку, а він дивився як вона ковтає і чомусь ставав все серйознішим. Вони сиділи поряд на пляжному килимку, трішки зморені від морської науки, навколо не було ні душі. Він розумів, як важко їй дається те плавання, а сам нишком згадував її тепло, яке нещодавно було в його руках і не знав: скільки ще зможе тримати у собі шалену пристрасть до цієї гарнюні?

Десь через пів години відпочинку голівками у наметі, Руся вибралась і рішуче сказала:

– Пішли продовжувати!

– А може на сьогодні досить? Ти ж ледве тримаєшся на ногах, – спитав розважливий Лесик.

– Ні! Інакше до наступного разу я всі рухи забуду. Мені потрібно

закріпити це в голові!

– Добре, пішли, якщо хочеш, – здивовано похитав головою хлопець і підставив руки під її животик, вже на більшій глибині.

Через якийсь час Олесь просто йшов з нею поруч і не говорив, що Русланка сама, без його допомоги борсається у воді. Звісно поки не дуже впевнено, але ж точно не тоне. Він навіть сам не очікував такого стрімкого результату. Але коли згадував, як у шість років, вона впала з гойдалки й посиніла та захлиналась, а потім встала і тримаючи біль у собі пішла, щоб мати не кричала – сьогоднішній результат був лише одним з її правил одвічної боротьби. Тому за всі ці якості та її ніжну красу – Лесик неймовірно кохав свою Русланку...

Коли вони сіли трішки підкріпитись домашніми смаколиками, Олесь посміхнувся й сказав:

– Вітаю тебе, золота рибко! Тепер ти плаваєш. Залишилось трішки підрихтувати стиль.

– Тобто: плаваю? – в шоці від шалених занять, сонця і втоми не зрозуміла його дівчинка.

– А хіба ти не відчувала, що останні десять хвилин я до тебе взагалі не торкався?

– Але ж цього майже не чутно у воді, – знизала плечиками успішна учениця. – Що правда?

– Коли це я тобі брехав? Так, теорію ти засвоїла. На двіччку, але ж пливеш, – жартома зморщив носика Олесь.

– Який же ти вреднючий. Думала, що переростеш. Але ж ні! Ота зануда з тебе ніяк не вилізе, – хотіла пройтись долонькою по його обличчю Руся, а Лесик не витримав, взяв її зморену ручку та приклав до своїх губ. Вона хотіла висмикнути, але хлопець не підкорився. Він уважно дивився в її сині очі та наче мовчки промовляв про дуже серйозні речі. Русланка проковтнула застрягле в горлі повітря і теж мовчала. Тоді Олесь наважився:

– Ти ж не хочеш, щоб відпускав. Тобі добре тут, з усіма нами. А нам – з тобою. Я раніше не розумів: наскільки мені тебе не вистачало. Сьогодні дивився, як ти спиш і мені здавалося, що вже нічого в житті не треба. Тільки насолоджуватися тим, що ти поруч. Зараз ти плавала, а я відчував тебе і знову розумів, що не зможу більше без тебе. Чому все так складно? Як нам не розлучатися до кінця днів? Я кохаю тебе так, наче ми давно разом, а я навіть не знаю: які на смак твої губи? Це несправедливо...

Кожного дня Олесь виголошував все чарівнішу промову-зізнання про своє неймовірне кохання до неї і в Русланці, після їх плавання, наче щось змінилось. Адже він дійсно сьогодні довго й дбайливо торкався до неї та захищав від сильної й підступної води. Та хіба ж тільки від води? Скільки вже разів у житті він робив для неї добрі й сміливі речі, а вона лише жартувала й дозволяла допомагати їй. Так, це дійсно несправедливо!

Дівчинка подумала про все це, а ще про те, який він їй дорогий. Тому заплющила очі й неквапливо підняла підборіддя, наче потягнулась до нього. Олесь ще не вірив і милувався покірністю змореної плавчині. Але ж, Господи, як він хотів доторкнулись і розумів, що вона дозволяє... Він нахилився, намагаючись втримати всередині своє злітаюче до небес серце і, вперше у житті, ледве торкнувся шовку губ маленької красуні. Вона не відповіла, але й не відмовилась. Хлопець був у такому солодкому трансі, що до кінця не збагнув, як на одну-єдину мить він наблизив поєднання їх світів.

– Я хочу додому, – наче крізь сон почув Олесь і уточнив:

– До нашого, чи до свого?

Русланка мовчки встала і пішла за намет перевдягатись. Потім вийшла, якимось ображено подивилась на щасливого Лесика й тільки тепер дала відповідь:

– До твого. Бо краще ніж там, не може бути ніде. А ще мама буде хвилюватись. Набери її, будь ласка і скажи, що ми скоро приїдемо. Господи, як же від того плавання тремтять ноги...

Олесь слухняно натиснув мамин контакт та нічого Русі не відповів. А сам подумав: «Та може й від плавання? А може я в тебе, маленька, якусь хорошу «інфекцію» заніс? Бо саме на неї я божевільно розраховую!»

Розділ 9. Доросла дівчинка

Кілька днів у родині Чигриних промайнули для Русланки, наче одна мить. За цей час чого вони тільки не робили? Було й генеральне прибирання квартири й теплі вечори за столом, до яких все частіше долучався Леонід Михайлович. Він знаходив можливість, хоч на пів години раніше, примчати додому на вечерю, бо йому страшенно подобалось бачити свою родину щасливою і, як він казав, повною...

Але дзвінка від бабусі, котрого з нетерпінням чекала Русланка, все ще не було! Проїшов, наповнений добром і радістю, тиждень. Лесик виконував обіцянку й возив свою «золоту рибку» на різні пляжі та в потаємні, небагатьом відомі морські заводи. Руся стрімко набиралась знань, відносно плавання. Звісно вона не могла зрівнятись з хлопцем, що змужнів на морі, але вже зовсім не боялася глибини та довіряла своє життя вірному другові.

Вони їздили на ринок за зеленню й продуктами, а потім дружно готували різні смачні блюда, під керівництвом тьоті Ані. Здавалось, що й бідолашна жінка почувається набагато краще, але всі ті ліки на її столику – просто зводили Русю з розуму. Чому вона ніяк не може допомогти цій святій жінці, що мужньо тримає в собі біду та посміхається дітям, наче вранішнє південне сонце? Це теж, як казав Лесик на пляжі, страшенно несправедливо.

А ще після навчання плаванню, під Любимівкою, того чарівного зізнання і їх першого ніжного дотику – Лесик наче відпустив Русланку і дав можливість самій вирішити подальшу долю їх стосунків. Так, він спав з нею в одній кімнаті, на підлозі, та часто без сну милувався її присутністю поруч. Так, вони ходили вулицями міста, міцно тримаючись за руки. Так, вона більше не звертала уваги на те, як скидає поряд з ним сарафанчик на пляжі, але й тільки! Руся зовсім не думала про його мрії, вона настирливо чекала дзвінка від своєї неймовірно дієвої бабусі. Батьки знаходилися далеко та не мучили її своєю

тиранією, а родина Чигриних стала для Русланки щирим прихистком і справжнім домом.

Якось вони з мамою Лесика вивчали в'язання нового узору, якого Руся раніше не знала. Жінки так захопилися, що забули про деякі нюанси щодо обіду, тому відправили Лесика в магазин. У дворі він вже відчинив двері Фіата, але раптом почув знайомий голос:

– Привіт, Чигрин! Ти мене зовсім забув, чи тільки на час приїзду до вас тієї шпильки?

Олесь обернувся і звісно побачив свою однокласницю, з якою танцював на випускному. З поверненням в його життя принцеси-жабки він геть забув про весь навколишній світ. На відміну від Томки! Ну, так були у них деякі стосунки, але ж він її зовсім не кохав. В старших класах вона часто чіплялась до нього в школі, але до нього чіплялось багато дівчат і що з того? А в ніч випускного, після кількох пляшок ігристого та шаленого запливу морем, між ними дещо сталося, звісно без будь-яких наслідків. Та набридлива дівчина, мабуть думала інакше!

– Привіт, Тамаро! Що ти тут робиш? – здивувався Олесь, бо не зважаючи на спільне навчання в школі, жила дівчина в місті, а не у військову містечку.

– Скучила. Хочу продовження... – без вагань лягнула вона й попестила хлопця по плечу.

– Продовження чого? Школу ми закінчили, випускний відгуляли. Все, життя триває. Чого ти від мене хочеш? – відразу поставив всі точки над «І» Олесь.

– І триває воно в тебе без мене, так? – підступно примружила очі дівчина.

– Саме так! – кивнув Олесь і хотів сісти до авто. – Вибач, я поспішаю.

– А якщо я розповім твоїй гості «про нас»? Що тоді? Вона здається в тебе зовсім ніяка... – намагалась погрозувати досвідчена, бо навіть поглядом розпізнала чистоту Русланки.

– А якщо я розповім твоєму батькові: скільки разів ти була з його бухгалтером та передавала йому цікаву інфу про власника компанії? – Лесик був дитиною військового і його трійки в атестаті не могли затьмарити світлого розуму.

– Звідки ти знаєш про це? – зірвався голос Томки.

– Ти ж сама багато разів хвасталась і казала, що новітня Мата Харі, а я твій Джеймс Бонд, та хотіла бути моєю дівчиною, – нагадав Олесь, як вона вихвалялась своєю зіпсованістю.

– Ти скотина, Чигрин. Ще й велика! Ніколи не думала, що ладен на шантаж, – прошипіла юна гадюка.

– Але ж ти сама приперлась і почала першою. Знаєш, Тамаро, їхала б ти в місто та шукала якоїсь роботи. Повір: це допомагає відволіктись від дурних думок. Чого ти до батька на фірму не підеш? Він же тобі будь-яке місце віддасть. І не приходь сюди більше. Не було у нас нічого й не буде. Місто повне моряків – іди розважся, а про мене забудь, – відрізав Лесик і завів двигун. Він навіть не запропонував її підвезти. Виходить не завжди цей хлопчина такий, як зі своєю родиною чи з маленькою принцесою. Він боєць і точно вміє захищатись.

Бувають дні, коли вирішення проблеми чекаєш довго й болісно, а воно приходить неочікувано й миттєво. Так було й цього разу. Доки Лесик у дворі розв'язував особисті питання з нав'язливою однокласницею, Русланці надійшов дзвінок. Вона вибачилась та кинулась до Лесикової кімнати й навіть зачинила за собою двері.

– Бабуню, що ж ти зі мною робиш? Хочеш, щоб тут було вже два інфаркти? Чому так довго? – ледве не плакала Руся.

– Ну вибач, онученько! Але чому ти така збурена? Тебе там хтось образив? – миттю відчула через простір надмірне хвилювання дівчинки стара вчителька.

– Що ти, рідненька! Я тут наче серед янголів на небі. Просто страшенно чекала твого дзвінка. Якби ж ти бачила: яка нещасна ця жінка! Вона дуже хороша і всіх нас любить, але біда її неймовірно гнітить. Ти щось

дізналась за цей час, чи ні? – вимагала негайного рішення Руся.

– Слухайте доповідь, мій генерале! – пожартувала бабуся. – Не ти одна чекала з нетерпінням, я теж. Накликали ми з тобою біду, але слава Богу, не дуже серйозну. Доцент Підгірний дійсно був за кордоном, але тільки на якійсь міжнародній конференції. А в тому інституті люди зовсім безнадійні. Сказали, що буде через тиждень та й кинули трубку. Ось я й чекала. Це дивно, але він мене й досі пам'ятає, хоч і професіонал міжнародного рівня. Каже, що треба везти жінку до них на повне обстеження, щоб зрозуміти: якої допомоги вона потребує.

– О, Господи! – сіла Руся на Лесикове ліжко. – Тобто треба прямувати до Києва?

– Так, маленька. Якщо ті люди хочуть врятувати свою неньку – треба збиратися до столиці. Я взяла у нього всі необхідні контакти й Кирило Сергійович точно допоможе з обстеженням, без черги. Але ж доїхати, влаштуватись – то все на плечах родини, – повчально та жалісно сказала бабуся.

– Не проблема, бабуню! Я поїду з Лесиком. Тата з частини все одно не відпустять та й навіщо йому відриватись від захисту неба? Ми справимось. Бабуню, Лесик просто диво! Він навчив мене плавати. Я більше влітку нізащо не буду сидіти вдома, ходитиму з усіма на річку і хрін батьки мені це заборонять! – згадала улюблену лайку бабуні Русланка та навіть посміхнулась.

– Гей! Це моя лайка, а ти ще маленька. Сподіваюсь, тепер тобі з тим дивом буде чим зайнятися? Бо я так розумію, що цілуватись ви ще й досі не навчились, – жартувала вчителька.

– Бабуню, перестань! Нам зовсім не до цього. Треба дбати про дім і їжу, а ще ми буваємо часто на морі, – хвалилася своїми досягненнями Руся.

– Страшне, як багато для щастя сімнадцятирічного хлопця! Що ж, збирайтеся до Києва, а як доїдете – телефонуйте. Будемо виходити на Підгірного. А твої ще й досі мовчать. Таке враження, що викинули тебе не тільки з дому, а й з голови взагалі, – сумно зітхнула старенька.

– Так це ж прекрасно, бабуню! Я їм не заважаю жити, а вони мені. Здається саме так виглядала моя найзаповітніша мрія, хоч це й гидко звучить! Дякую тобі, моя хороша, за добрі вісті. Ввечері може ще зателефонуємо. Бо дядько Льоня приходить зі служби пізно і може не повірити в усе це. Нічого, що ми тебе пізенько потурбуємо?

– Чого ти питаєш, внученько? Я давно дуже погано сплю, тому буду лише рада поспілкуватися з твоїм майбутнім свекром. Ми й так вже майже рідня! Нехай запитує про що завгодно, на всі питання відповім. Дай йому контакти доцента, якщо не повірить. Звісно, телефонуйте! Чекай тиму.

Русланка була на такому підйомі, що навіть забула обурюватись про «свекра». А може вона й сама починала в це вірити? Та наразі вийшла до тьоті Ані в дуже піднесеному настрої.

– Це тобі батьки телефонували? – спитала добра жінка.

– Слава Богу, ні! Тьотю Аню, я з бабусею розмовляла, а це для мене найголовніше. А вони про мене навіть не згадують. І мені це подобається. Я не вмю брехати навіть їм, але заради того, щоб бути тут серед вас – готова обманювати скільки завгодно. О, Лесик повернувся! Зараз будемо вечерю готувати, – побігла зустрічати Олеся дівчинка.

Хлопець зайшов в дім з двома пакетами продуктів і якимось дивно подивився на маленьку гостю.

– Ти чого? Щось сталося? – здивовано спитала вона. А Лесик тільки похитав білявою головою й щасливо посміхнувся:

– Нічого такого, що могло б затьмарити ці чарівні сині очі! Пішли будеш мені допомагати. Я, на радощах, здається з запасами перестарався.

Руся не знала, про які радощі говорив він. Адже Лесик нещодавно відкараскався від нав'язливої дівчини зі свого минулого, та ще навіть не уявляв: який сюрприз готує всій родині його принцеса-жабка. І все одно оченята у них сяяли теплом хоча б тому, що стояли поряд на кухні й разом готували вечерю для звичайної дружної сім'ї.

Знову час зраджував маленькій принцесі. Він тягнувся, наче гумка на сонці, а дядько Льоня явно запізнювався до столу. Вже було десь годин вісім вечора, коли підполковник заскочив у передпокій і весело продзвенів:

– Струнко! Капітан на містку... Моя, родино, я вдома!

А родина вже дійсно сиділа за столом, бо тьоті Ані треба погодинно приймати ліки й тому відкладати вечерю не можна було. Чоловік миттєво змив пилюку летовища та опинився на своєму місці, за столом.

– Вільно, капітане! Де ви лазите так довго? Діти вже двічі страви підігрівали, – любляче подивилась на свого швидкого льотчика тьотя Аня й передала йому готову тарілку зі стравами.

– У-у-у! Як же смачно пахне! Бог свідок, Аничко, ти так готувати не вмієш. Дивись, як наша маленька квіточка справляється зі столом. Навіть навчати не треба. Оце невістка! Ми й не мріяли про таку, правда синку? – завзято підморгнув Лесику батько.

– Не знаю: як ти, тату, а я про Неї все життя мріяв і ось вона тут, – навіть не намагався відмовлятися від сказаних батьком слів Олесь та міцно стиснув під столом Русину долоньку. А вона почервоніла, як справжня квітка, і сховала сині очі кудись вниз.

– А, ну спробуємо на смак... Боже, яка ж смакота! Дитинко, де ти ці рецепти береш? – мав гарний апетит військовий льотчик.

– У бабусі. Вона завжди дуже смачно готує. Знаходить десь у книжках такі рецепти, яких більше ніхто не знає. Ну, тобто, основні інгредієнти знають усі, а вона навчилась додавати такі, що роблять страву більш смачною. А я страшенно люблю бути поряд з нею. Та мені до неї ще дуже далеко, – роз'яснила Руся. – А ще в мене є до вас усіх важлива розмова...

– Ти хочеш поїхати від нас? Я не пущу! – скрикнув Лесик і знову схопив Русланку за руку. Батьки жваво обмінялись промовистими поглядами й розуміли, що їх син не жартує.

– Зовсім Ні! Лесику, це інше. Я перепрошую, що почала без вашої

згоди, але розповім все по-порядку. Коли ми ще тільки розмовляли телефоном і я запрошувала Лесика в гості, він пояснив: чому не може приїхати. А коли я вже увійшла до вашого раю – то через біду тьоті Ані кожного дня серце болить. Ви знаєте, що моя бабуся все життя пропрацювала в школі. У неї здається лише космонавтів-учнів не було. А так, і актори, і підводники, й дипломати. Я не хвалюсь. Просто є один чоловік, що в школі не любив її географію та зараз він працює провідним хірургом в Києві, в інституті серця. Бабуся вже направляла до нього нашого голову виконкому, наприклад, і він його врятував. А я попрохала, про допомогу для тьоті Ані. Тиждень він був на якомусь симпозіумі, й ми з бабунею чекали, та він повернувся і готовий допомогти. Тільки ж для цього тьоті Ані треба подолати шлях до Києва, а це буде важко. Та я поїду з вами і буду допомагати...

Зараз в родині військового льотчика, що звикла до різних життєвих викликів, переїздів та найрізноманітніших людей – запала німа тиша. Вони дивились на маленьку дівчинку, що приїхала позасмагати та зустрітись з дружечком дитинства і навіть не знали: як реагувати? Виходило, що ця крихітка, в перервах між пляжем та приготуванням обідів, нишком, намагалась врятувати їх родину від страшної біди! А вони вважали її лише дитиною...

– Ти все це серйозно говориш? – першим опам'ятався Лесик і недовірою миттю образив свою щиру подружку. А Руся взяла телефон та подала батькові Лесика.

– Ось тут всі контакти доцента Підгірного і моя бабуня чекає Вашого дзвінка, щоб я не пустословила. Натискайте «бабуня» і вона все це підтвердить та на Ваші запитання відповідь, – пропустила образу дівчинка, бо чекала на таку реакцію Чигриних.

Леонід Михайлович подивився спочатку на ті контакти, потім поклав телефон, встав і підійшов до Русланки. Він міцно обійняв її і сказав якось тихо:

– Маленька, ти навіть не уявляєш, яка ти доросла. Ми не будемо перевіряти ніяких контактів. Просто тихенько збиратимемось. Я ніколи не розумів, як найневинніші й тихі люди можуть робити великі справи.

А ті, що кричать на зборах та обіцяють всього багато, потім просто зникають кудись... Це я вже про політику заговорив. Але ж ти...
Дякуємо, маленька квіточко!

– Дядю Льоню, та я ще нічого не зробила. Просто намагаюсь якось допомогти. Тьотя Аня вона точно завжди, наче квітка була, тому мені хочеться повернути її такою, щоб ви всі були щасливі...

Лесик сидів мовчки й дивився під стіл. Він був сином військового льотчика і за його відсутності – опорою й голою сім'ї, але зараз не міг демонструвати потоку сліз, що стояли в його блакитних очах і нікуди не збирались відступати. Він тяжко зітхнув і протер засмагле обличчя, а потім сказав:

– Тату, ти не турбуйся. Ми з Русею все зробимо. Більшої опори в житті я не бажаю. Залишайся на хазяйстві, а ми поїдемо і все буде добре. Мамо, чого ти мовчиш?

Тільки тепер вони подивились на бідну хвору жінку й зрозуміли, що їй терміново потрібна допомога. Всі разом поклали її до ліжка й підполковник зробив дружині ін'єкцію. Почувши від тендітної дівчинки всі ті слова, вона дуже розхвилювалась. Ні, не за своє слабке здоров'я чи переїзд. Просто ця жінка бачила перед собою майбутню гарну дружину для сина і від щастя їй стало зле. Наразі вона спала і Леонід Михайлович був поряд. А Руся з Лесиком, вже традиційно, помили посуд і похазяйнувати з провіантом. Мабуть, від взаємного хвилювання, Руся теж відчувала себе змороною.

Коли вони з Лесиком пішли до кімнати й дівчинка хотіла розбирати постіль, Олесь підійшов до неї впритул і мовчки обхопив та притиснув до себе:

– Я дуже злякався, що ти поїдеш... Зрозумій: я без тебе тепер зовсім не проживу. А те, що ти зробила взагалі не піддається словам. Ти неймовірна і я нікому тебе не віддам. Ніколи...

Він обійняв долонями її личко і більше не питав згоди, а просто тихо цілував та пив слізки, що капали з її синіх оченят. Вона розуміла, що це дяка люблячого сина за турботу про його неньку, але ж не тільки!

Незнайомий солодкий вогонь розливався по всій душі та заповнював кожную клітинку її тендітного тіла.

– Лесику! Де твій спальник? – тихо посміхнулася вона.

– Ні!!! – благав він.

– Так. Іди бери свої ковдри й будемо спати. Я чомусь сьогодні ледве ходжу по землі, – серйозно відповіла йому доросла дівчинка.

Розділ 10. Розлучниця-розлука

Підполковник Чигрин був неймовірно вдячний маленькій подружці свого сина ще й за те, що сам все настирливіше мріяв відправити родину якомога далі з півострова. Адже віроломний «сусід», з кожним днем, хвалькувато брязкав залізом біля кордонів квітучої Батьківщини та страшенно хотів загарбати її землю.

Лесика не треба було збирати в дорогу, як це буває з іншими хлопчиками. З дитинства, він об'їздив з батьками країну вздовж і впоперек, тому складав речі продумано та вправно. Звісно він був мінімалістом і брав лише найнеобхідніше. Але батько підказав:

– Синку, візьми більше теплих речей. А що як вам знадобиться залишитись надовше? Хто знає: яку саме стратегію лікування обере той талант? Не жалкуй рук – донесеш. А восени все згодиться...

– Тату! Яка осінь? Ми швиденько, – наївно сказав Олесь і бачив в очах батька невідому тугу. – Дивись: ми ще не поїхали, а ти вже сумуєш.

– Нічого, мені не звикати! Головне мамі допомогти, а в які строки – значення не має. Ти там будеш тепер головним. Пам'ятай про це, малеча! – притис до себе високого нащадка льотчик, а душу поглинав біль та неймовірна тривога.

– Добре. Ти правий. Візьму більше речей, – згодився Олесь.

– Молодець! Збирайтесь, а до потяга я встигну, – швидко глянув на годинника підполковник, поплескав сина по плечу й кинувся з дому.

– ... Лесику! Я попрохала бабусю мені посилкою в Київ, на Головоштамт, одяг відправити. Не хочу від вас відриватися й на мить. Мені треба бути поряд, – забігла з телефоном в руках до кімнати Руся та побачила, який він сумний.

– Ти чого? У нас все вийде, – попестила його по зовсім вигорілому на сонці волоссю дівчинка, а він притис її долоньку до обличчя та зітхнув.

– Не знаю... Тяжко якось. Забув про переїзди. Ми на півострові доволі давно і я втратив навички швидкого переміщення, – пояснив свій стан Олесь. – А мама ще спить?

– Ні! Ми з тьотєю Анею вже снідаємо. Їй, після їжі, ліки приймати треба. Ти не спіши, я справлюсь, – хотіла повернутись до хворої жінки Русланка, а Лесик обхопив її за стан і подивився знизу, бо сидів на ліжку, біля валізи: – Я знаю. З тобою я через всі біди пройду, тільки будь поряд. Я завжди думав: чому так тягнув до тебе? А виявилось, що ти наш оберіг і порятунок...

– Лесику, не сумуй! Все буде добре. Ти ж сам мене завжди боротися з труднощами навчав. Тому не розкисай! – знову доторкнулась до його зачіски Руся та кинулась допомагати бідолашній хворій.

На сьогодні, пройшов лише неповний місяць з того часу, як вона зійшла на перон Сімферопольського вокзалу і вдруге зустрілась з уже дорослим Лесиком. Тоді Русланці здавалось, що вона порине в незабутній світ курортного міста та пробуде з дружечком і його родиною аж до самісінького початку навчального року. І все було б добре, та щоденні спостереження за муками прекрасної, але слабкої жінки, штовхнули Русю на рішучі дії. І ось тепер вона розлучила родину, та везе маму з сином у невідому столицю, а тато залишився на півострові зовсім сам. Так, у нього є літаки та служба, але цей життєрадісний чоловік не заслуговує бути наодинці з сумом і болем. Та Руся не шкодує, бо так треба! Можливо їм вдасться продовжити нормальне життя Лесикової мами та повернути їй здоров'я? Цей варіант – безцінний!

Коли юна парочка вже вмостила матусю на диванчику в купе, сам більше схожий на безшумний Стелс, біля вагона з'явився Леонід Михайлович.

– Встиг, слава Богу! – захекався він та зняв військового кашкета. Вікно до купе було повністю відчинене і юрба усміхнених та заплаканих людей проходила повз. Підполковник заскочив до купе і взяв дружину за обидві руки:

– Тримайся, Аничко! Дітки допоможуть. Нам з тобою ще внуків підіймати, а вони в нас будуть дуже красиві. Дивись, яка неймовірна парочка Чигриних вимальовується.

– Лесику, пішли на вулицю, – штовхнула його в бік Руся.

– А, так! Пішли, – зрозумів хлопець. Маленька дівчинка в цьому плані було дорослішою. Вона відчула, що батькам Лесика потрібно дати кілька хвилин наодинці та потягнула його за руку на перон.

Тоді підполковник обійняв дружину обома руками й обережно притис до грудей:

– Я чекатиму на гарні новини, кохана! Тримайся з усіх сил...

Слабка жінка скинула з очей сльози й тихо попросила:

– За нас не хвилюйся, Льоню. Задайте їм тут жару, якщо полізуть! Це наша земля і їм до неї зась!

– Клянусь, моя рідна. Ти про це навіть не думай. Немає в світі такої сили, щоб Батьківщину в нас відібрала. Ну, все не хнич! Піду до дітей. Вони в нас гарні. А ця дівчинка – просто скарб, правда? – знову хвацько підморгнув підполковник та спиною попрямував до виходу.

На пероні він віддав Лесику картку з грошима, що збирали Чигрини на «чорний» день. Здається тепер ці кошти згодяться, хоч нехай Господь відводить від таких добрих людей ту чорну пляму!

– Синку, телефонуй мені кожного вечора, добре? Русенько, проконтролюй прошу, бо він же забуде. А я все хочу знати, – обійняв обох дітей за плечі льотчик і заглянув через вікно до дружини, а та плакала.

– Тату, чого ти сьогодні такий дивний? Хіба нам вперше розбігатись?

Все зробимо й скоро повернемось, – намагався заспокоїти, дійсно не схожого на себе, раніше веселого батька Олесь.

– Звісно, синку! Ви йдіть до мами, бо вона вся в сльозах, а цього допускати не можна. Все! Дякую тобі, маленька принцесо за щастя, що принесла в наш дім! За світлу надію для мамки цього шибеника. Ну, й звісно я дуже сподіваюсь, що до чортиків нап'юся на вашому весіллі! – пригорнув він знову їх обох до себе та відпустив до вагона. Тим більше, що провідники вже зависли на східцях та кричали, щоб зібрати всіх пасажирів до потяга.

Русланка з Лесиком повернулись до купе і виглянули у вікно. Леонід Михайлович щиро посміхався і махав рукою, але в очах його теж стояли сльози. Звісно військовий льотчик добре тримався, але ж скільки таких сумних посмішок кожного дня можна побачити на вокзалах! Здається найщиріші люди, що взагалі не вмюють прикидатися, заради взаємного блага, починають грати радість тоді, коли хочеться кричати від горя. А потяг посмикався трохи та й вирівняв свій хід, набираючи швидкість. І залишились позаду центральний кримський вокзал, сумні проводжаючі та самотній льотчик, що вже стер посмішку зі свого доброго обличчя.

Столиця зустріла кримський потяг похмурим ранком. Мабуть, місцеве сонце було таким же діловим та суворим, як і весь устрій цього шалено заклопотаного міста. Ніде не пахло йодом та сіллю, а лапаті пальми змінилися тут поважними рядами каштанів та лип. Жахливий мурашник, з тисяч цілеспрямованих кудись людей, рухався стрімко й невблаганно.

З горем пополам парочка підлітків спустила матір, у шокуючий вир, на київську землю. Видно було, що жінці стало гірше й Лесик миттю зник, щоб взяти таксі. Мабуть, перевізник відмовлявся підрулити аж під браму перону та миттю замовив подвійний лічильник. А може це були такі правила столичної гостинності? Та байдуже! Головне, що вони їдуть туди, куди вказала їм на днях нестримно-ділова бабуся Русланки. Вона вже знайшла десь адресу своєї троюрідної сестри, яка могла на деякий час, прихистити гостей у своїй трикімнатній квартирі. Звісно, не за просто так! Здавалось у страшному світі мегаполіса навіть не дуже приємне повітря теж коштує грошей. На відміну від простого життя, де

народилась та виросла Русланка або навіть правил проживання на півострові. Хоча, при бажанні, до всього в житті можна звикнути!

Ніхто з пасажирів таксі ніколи не бував у Києві. Дітлахи поглядали на височенні хмарочоси за вікном авто, але з більшою турботою вони зиркали на бідолашну жінку, якій вже знову треба було приймати ліки. Вона побіліла вся та лише тяжко зітхала. Але коли таксі вибралось на величезний міст, юна парочка заворожено зупинила погляди на далекосяжній синій гладі за вікном і мабуть, не домовляючись, чула у вушках: «Реве та стогне Дніпр широкий...»

Ось шустрый дядько зупинився у вказаному дворі й навіть сам дістав валізи з багажника, адже час - то гроші, а він здається вже дуже поспішав. Лесик обережно вивів маму на вулицю й посадив на лавку біля під'їзду, а Русланка вже набирала тітку в телефоні. Скоро до них, у червоному спортивному костюмі, вибігла весела бабця, якій було набагато більше років, ніж мамі Лесика. Але виглядала вона життєрадісною та піднесеною. Яскравий манікюр і багато перснів на старечих пальцях свідчили, що життя її протікає серед стрімких та радісних берегів. А страшенно червоні губи й тонко підведені чорним олівцем брови жахали неприродністю, але то вже була її справа. Наразі головне, для дітлахів, було покласти маму на горизонтальну поверхню, вколоти ліки й дати трохи відпочити.

Весела жінка заговорила чужою мовою, яка в столиці звісно й досі вважалася майже основною розмовною, принаймні серед людей старшого віку. Та й це зараз було байдуже. Руся молилася лише про те, щоб у будинку був ліфт. Бог її почув і вони піднялись на шостий поверх та зайшли до просторої, наповненої різноманітними чудернацькими речами квартири. Можливо ця жінка мала якесь відношення до театру чи кіно, бо кругом висіли старі афіші, а на полицях і столиках стояли слоники, русалки та ще Бог знає які інші створіння з каменю й фарфору...

Русланка невдоволено знизала плечиками та миттю згадала ідеальний порядок у квартирі Чигриних, не дивлячись на хворобу її хазяйки. Але ж наразі обирати точно не виходило. Тому вони якимось познайомились та спитали: де можна вкласти маму відпочити? Хазяйка провела їх до

дальньої кімнати й Лесик миттю збив подушку та допоміг мамі лягти. Потів він попросив вимити руки та відразу дістав ін'єкцію. Хлопчик вправно вколов матері ліки і обережно вкрив її пледом, що лежав поряд.

– Нет! Я сейчас дам вам другое одеяло... Плед нельзя! Он совершенно новый! – відрізала бабця й миттю зірвала теплу річ з Лесикової матусі. Та вже відключилась, але її син стиснув кулаки та ледве стримався. Руся схопила його за руку й лагідно прорекла:

– Нічого, тьотю! Вибачте, ми зрозуміли. Дайте нам, будь ласка інше покривало, бо матуся мерзне...

На це яскрава бабця знизала дівчинку, з голови до ніг, суворим поглядом та уточнила:

– Тобто, матуся? А чия ж саме мати оця слаба? – (Надалі всі розмови чужою мовою будуть викладатися, в перекладі, – СОЛОВ'ІНОЮ).

– Наша! – на диво грізно видала маленька захисниця й попрямувала за бабцею, слід в слід. Вона взяла в неї доволі гарну шовкову ковдру і повернувшись, обережно вкрила тьотю Аню. Лесик стояв у кутку і здається його знову давили сльози. Але Русланка була невблаганною:

– Лесику, сходи купи молока і якихось пухких булочок. Я думаю, тут є поблизу супермаркет. Ну, ти знайдеш. Тільки недовго, добре? А я поки зателефоную Кирилові Сергійовичу. Буду просити, щоб завтра матуся вже була в нього.

– Добре, Русю, зроблю. Дякую тобі! – проковтнув важке столичне повітря Олесь.

– Перестань. Нам зараз не можна розслаблятися. Яюсь потім подякуеш. Іди! – скомандувала маленька дівчинка і хлопець знову зрозумів, що не дарма її все дитинство рідна мати шмагала кропивою та тримала під замком. Ця крихітна красуня може бути лагідною та доброю, але якщо треба – перетворюється на крицю чи сталь.

Коли, хвилин через десять, Олесь повернувся з супермаркету, він знайшов Русланку страшенно радісною. Вона сповістила його, що через пару годин за цією адресою, з інституту пришлють спеціальний

автомобіль і вже сьогодні маму облаштують у клініці для проведення потрібних обстежень.

– Як ти це зробила? – загорілись радістю очі хлопця.

– Ніяк. Просто навіть серед цього шаленого страхіття є нормальні чуйні люди. А ще той дядько виявився доволі ввічливим та з розумінням віднісся до нашої біди. Я хотіла благати, але не встигла. Він все запропонував сам. Лесику, не все так погано! Шукаймо мамині речі для лікарні та покладемо в окремий пакет. Хочу, щоб ми відразу були до всього готові.

– Маленька, дякую, що все це робиш! – відкривав валізу Олесь і покірно виконував її завдання.

– Що саме? – не зрозуміла дівчинка.

– Тримаєш рівень оберега й порятунку для нас. А коли ти сказала «наша матуся» – я думав, що ти цю пані вдариш, – навіть посміхнувся він та докладно складав до окремого пакета рушничок, нічну сорочку та інші особисті речі мами.

– Але ж ти теж не кожного дня так обережно складаєш до купи жіночу білизну. І в тебе гарно виходить. Лесику, ми прорвемось! – тихенько шепотіла йому Руся й дуже хотіла, щоб якомога скоріше приїхав той реанімобіль. А ще їй страшенно хотілося зникнути назавжди з цього недоброго та неприродного місця. Як тільки вони дізнаються: де саме розмістять тьотю Аню, то поселяться куди завгодно, ближче до неї, але точно не тут.

Слово столичного професіонала не розійшлося з ділом! Через півтори години, коли хвора Ганна Чигрина ще навіть не прокинулась від ліків, до парадного під'їхав білий, в написах, спеціальний автомобіль. Люди в однакових костюмах, чимось схожі на кіношних героїв, обережно вклали матусю Лесика на спеціальні ноші та й повезли за адресою, яку дали схвильованим дітлахам.

– Куди ж це ви зібрались? Я тільки-но хотіла зварити нам всім каву? – опам'яталась з гостинністю кольорова бабця, коли Лесик і Руся вже

підходили з валізами до дверей.

– Дякуємо, та нам пора. Треба знаходитись набагато ближче біля мами. А вам ми вдячні й більше не потурбуємо, – відрізав Лесик і мабуть знову згадав, як ця мадам зривала плед з його хворої мами.

Діти вийшли на зелену вулицю, подивились на всі боки та дістали в телефоні карту Києва. Вони мали мету, гроші, одне одного, то чому б їм не знайти якийсь більш приємний прихисток? Адже ця дивна жінка, хоч і була далекою родичкою Русиної бабуні, та навіть близько не нагадувала її.

Розділ 11. Солодких снів

На вулиці ставало душно, мабуть, збирався дощ. А в цієї парочки зовсім не було даху над головою. Вони знаходились серед чужого, великого й непривітного для них, міста.

– І куди ми підемо? – розгублено спитала Руся.

– Зараз, не спіши. Я продивляюся невеличкі готелі, в районі інституту, – бігав пальцем по екрану Лесик.

– Ось дивись, якась «Зіронька». Туди й поїдемо. Тут сказано, що потрібен автобус № 6. Я б пройшовся пішки, бо голова як казанок важка, але ж валізи ще важчі, – зітхнув він.

До зупинки під'їхала якась маршрутка й діти спитали у водія шлях. Він сказав, що прямує повз той готель, тому вони сіли. На ресепшені стояв молодий чоловік. Він роздивився паспорт Лесика та весело запитав:

– Я так розумію, що подружці немає шістнадцяти?

– Це не подружка, а сестра. Ми приїхали в Київ лікувати маму. Питання ще будуть? – трішки завівся Олесь.

– Перепрошую. Просто бачу, що мала. Тисячу двісті - й заселяйтеся, – зовсім не знітився співробітник готелю.

– ...Скільки? – не подивився прайс в телефоні гість столиці.

– Лесику, ні! Ти з глузду з'їхав? – запротестувала маленька господиня.

– Не хвилюйтесь, я перекину чек. Чайові - то окрема стаття, – спокійно посміхнувся адміністратор.

– Нічого, Русю, ми відпочинемо, а завтра буде видно, – забрав паспорт зі стійки Лесик. – Туди?

– Так. Ліфт наліво. Вам покликати супровід? – стібався столичний працівник.

– Ні, дякую. Я сам, – взяв валізи Лесик і пішов куди сказали. А за ним потупцювала зморена Русланка.

В номері було на диво гарно: чисто, свіжо, нові меблі та пухнасті килимки. Але одне двоспальне ліжко... Руся миттю побігла до ванної і вже встигла прийняти душ та вийшла оновлена й радісна. Потім туди помчав Лесик, а коли повернувся до кімнати – то намагався зрозуміти: що вона робить? На ліжку посередині, м'якою поверхнею вниз, лежали два пуфики. Виглядало все це, більш ніж дивно, але барикаду Русланка точно створила...

– Що це ти робиш, дизайнерко? Не так меблі стоять чи що? – відразу зрозумів хід її думок Олесь.

– Ні, готуюся поспати, – спокійно відповіла вона.

– А ця гірка у тебе для більшої зручності? Чи тобі з вікна холодно? Так на вулиці +25, – не хотів вірити власним думкам Лесик.

– Ні. Це для того, щоб ми спали на різних ліжках, – спокійно відповіла дівчинка.

– Коли ж це я встиг дійти аж до такої твоєї недовіри? – не став більше прикидатися дурнем Олесь. – Хіба було, щоб чіплявся чи нахабнів?

– Ніколи... – опустила очі Руся.

– То навіщо оці дурниці на ліжку? – ображено примружив погляд хлопець.

– Тому, що нам не можна спати разом. Я ще дитина й школярка, а ти дорослий хлопець. У тебе вже навіть паспорт є, – докладно роз'яснила йому ситуацію принцеса-жабка.

– Ну, вибач. Я не знав, що це проблема. Давай поставимо на місце ці атрибути розкоші та трохи відпочинемо. Я чогось почуваюсь, наче та побита собака, – пожалівся їй хлопець.

– Я розумію, але все одно не можна, – настирливо стояла на своєму дурненька дівчинка.

– Руслано Мірошник, ти знаєш мене десять років. Я хоч колись принижував тебе? Ні! То навіщо ж ти це робиш зі мною? – тяжко зітхнув хлопець, адже йому на сьогодні вже й так вистачало нових вражень та переживань.

– Лесику, але ж на пляжі ти сказав що... Тому ти не зможеш стриматись... А потім буде, як у нас в школі, минулого року. Катьку Зінченко, прямо з уроків забрали народжувати...

Олесь зітхнув так, що надув обидві щоки та закотив очі під лоба, а потім відповів:

– Я міг би образитись, але не на тебе. Ти чисте створіння і я постараюсь не посоромити імені Чигриних. Клянусь, що буду спати на іншому кінці ліжка й не доторкнусь до тебе, – він хотів сказати «ніколи», але ж це була дурня! Бо він кохав цю дівчинку та хотів з нею всього на світі, і весілля, і діточок, і внуків... Тому просто замовк.

– Ось бачиш: ти задумався, а значить, не впевнений у своїх словах, – по своєму зрозуміла його обірвану фразу Руся.

– Я впевнений та ніколи не порушую своїх клятв. А замовк тому, що так буде не завжди. Я діждусь доки ти виростеш і обов'язково поведу під вінець. Це навіть не обговорюється. Я давно сказав, що ніколи тебе не відпущу і не віддам нікому, бо я не зможу. А поки, моя маленька сестричко, лягай та спокійно спи. Я щасливий, що буду просто оберігати твій сон, – закінчив красиву доповідь Лесик.

– Ну добре. Тоді давай поспимо. Я теж просто падаю з ніг, – повірила

йому маленька квітка. – Відвернись!

– Що знову? А як же всі ті пляжі? – розсміявся Лесик і наразі біля цієї потішної кнопки, здавалось, на мить забув навіть про тяжку хворобу мами та лікарню. Він обернувся до ліжка спиною, а Руся скинула сарафанчик та одягла невеличку шовкову сорочку й забралась під ковдру.

– Вже можна? – весело запитав Олесь і був неймовірно щасливим, що колись у нього буде така ніжна та сором'язлива дружина. Потім з полегшенням зірвав з себе джинси і, в плавках, забрався під ковдру на іншому боці ліжка. – Солодких снів, моя принцесо!

– Солодких снів! – відповіла йому Руся й навіть не відчула, як миттю відключилась. Не дивлячись на своє жорстоке життя вдома, спала Русланка завжди міцно й спокійно. А Лесик ще якийсь час лежав поруч, повернувши голову в її бік, та блаженно милувався цим сильним і прекрасним створінням, яке подарував йому Господь серед далеких зелених степів, десять років тому.

Парочка прокинулась ближче до вечора й Лесик побачив у Русланки на телефоні сяючий екран. Хтось настирливо добивався зв'язку з нею.

– Ну, як виспалась, моя вреднючко? – задоволено розтягнувся на ліжку хлопець і відчував себе новонародженим. – Русю, в тебе телефон розколюється від дзвінків. Ти що вимкнула гучність?

– Прости, я хотіла виспатись. Зараз... – вона потягнулась до телефона та навіть неприродно для себе сказала: – Блін! Телефонували з інституту, бабуня й навіть моя мати прокинулась від сплячки...

Вона не питала: кому першому телефонувати й миттю набрала інститут.

– Щиро перепрошую, Кириле Сергійовичу! Телефон забули в номері й вийшли за покупками, – дивно, але збрехала лікарю Руся. – Щось з мамою? Будь ласка, говоріть!

– Ні, Руслано, не хвилюйтесь. З мамою все в порядку. Тобто процес обстеження вже запущений і нам потрібно знати реакцію близького родича на можливість доволі складної операції. Дайте, будь ласка,

слухавку синові хворої, – чітко пояснив ситуацію медик.

– Лесику, це тебе, – передала телефон на гучному зв'язку вона, а хлопець наразі забув про щастя поруч і його гарне засмагле личко зблідло, як у мертвого...

– Слухаю, лікарю. Все погано? – проковтнув повітря він.

– Ні, поки що зовсім непогано, хлопче. Але ви повинні завтра під'їхати та написати відмову від претензій, на випадок ускладнень в операції на серці вашої мами, яку ми наразі готуємось виконати.

– Обов'язково буду. Які претензії? Ми готові на будь-що, тільки б бачити маму на цьому світі та, щоб вона не страждала, – тремтячим голосом відповів син військового льотчика.

– Це стандартна процедура. Я чекатиму вас на десяту ранку. Тільки не запізнуйтеся, далі у мене операції і я не зможу приділити вам жодної хвилини, – доповнив Підгірний.

– Ми будемо раніше! – запевнив медика Олесь і зітхнув з полегшенням. Принаймні на цю хвилину мама знаходилась під професійним наглядом та, за необхідності, їй могли надати кваліфіковану допомогу.

Тепер Русланка набрала бабусю.

– Привіт, бабунечко! Що ти телефонуєш? Є зміни у моєму особистому житті, так? – розсміялась дівчинка, бо наразі її власні батьки здавались прибульцями з іншої планети та зовсім не хвилювали. – А, згадали про моє існування, всього через три тижні? Добре, що хоч так. Бо я думала, що вони мені вже й у реєстрації за адресою відмовили...

– Ой, внученько! Я тут отримала такий наганяй. Ти ж знаєш, що ми з тобою прикидатися зовсім не вміємо. Моя доця захотіла поговорити з Антоніною Макарівною особисто, та я не стала втягувати до нашої афери сторонню людину. Ось і розповіла цим дурням все, як є. Що там робилося! Давно я не бачила свого зятя таким збуреним. Він завжди нагадує мені камбалу, що лежить на дні, вирячивши очі в один бік. А тут кричав, що я стара нахаба. Що розбещую їхню доньку. Що відправила на курорти розважатись. Тобто ніс взагалі таке, що далі я

навіть стидаюсь говорити. Ну, а тепер звісно вони все те ж саме скажуть і тобі. Головне, щоб не прокляли, як це показують в давніх фільмах, – веселилась стара вчителька, бо розуміла, що всі ті вибрики дочки й зятя – то скоріше гра на публіку, ніж щирий страх за рідну доньку.

– Бабунечко, а ти в порядку? – теж посміхалась Руся.

– Та руки в них короткі до старої Терпелихи! – пожартувала бабуня, назвавши себе персонажем з «Наталки-Полтавки».

– Це найголовніше! До речі, я вже не в Криму, а в Києві. Вранці приїхали. Дякую тобі низенько, що виховала такого славного учня! Ми боялися: як мама Лесика дорогу перенесе. Навіть самі в тому потязі втомилися, а вона бідна ледве животіла. Я його просити хотіла, щоб прискорив госпіталізацію, а він сам запросив. Спецавто прислав і людей. Тому нам з Лесиком радісно, що їй допоможуть. Ой, Господи! Ще й до операції готують... Але ж ми саме цього прагнули, щобвилікувати. Бог дасть вийде. А як наш голова себе почуває, після вправних рук твого учня?

– Тьху-тьху! Ганяє, як кінь та горілочку на свята попиває. Тому, думаю, і в мами твого хлопчика все налагодиться. А що тата його не відпустили? – поцікавилась бабуся.

– Так ми його самі відпустили, ба! Навіщо дяді Льоні кидати відповідальну службу? Ми з Лесиком здорові, дорослі люди, тому справились. А ти мені одяг відправила, бабуню? Бо поки в Києві ще жарко, але хтозна скільки нам прийдеться тут бути? Ой, ба, це таке величезне місто! Гучне, страшне, набридливе... Як тут люди постійно живуть, не розумію? – скривила носика вільна пташка з українських степів. Їй навіть в голівку не приходило, що можна безоглядно й щиро кохати Українську столицю, всім серцем і душею. Але у кожного кохання своє!

Лесик мовчки слухав, лежачи на своїй половині ліжка і це виглядало так, наче молода красива парочка спілкується телефоном зі своєю ріднею і в них немає одне від одного жодних таємниць. Навпаки, так вони мають відразу повну картину взаємних стосунків з родичами. Лесик милувався своєю принцесою ще й тому, що наразі вона забула

про тонесеньку нічну сорочку, через яку з кожним подихом з-під шовкової тканини, його шалено спокушали прекрасні юні груденята... Від цієї картини в тілі хлопця ставало все гарячіше. Ось бабуня з онукою розпрощались і тільки тепер Руся уважно глянула на Лесика. А його погляд був красномовнішим за будь-які слова, бо палав такою ніжною жагою, що вона миттю натягнула на себе ковдру й густо почервоніла.

– Ось бачиш який ти! Я тут сиджу гола, а він милується... Що будемо робити? Особисто я, страшно яка голодна. Пішли кудись поїмо. Є ж тут у них якісь кафе, чи що? Тільки, прошу тебе, знову відвернись, – сиділа, до личка, вкрита ковдрою Руся.

– А хіба своїм батькам ти зараз не зателефонуєш? – нагадав їй ввічливий Олесь.

– Ні. Я хочу спочатку поїсти, з апетитом, а вже потім зіпсувати собі настрій до кінця дня, – рішуче відрізала дівчинка.

Олесь спиною до неї звівся на ноги й обережно пішов до ванної кімнати. Не будемо уточняти: чому, але звідти він вийшов вмитий і вже не такий загадковий. За цей час Русланка теж встигла одягтися та взяла маленьку сумочку.

– А я й не бачив. Тут холодильник є, Русю. Тому живемо! Купимо собі щось на ранок. Матір Божа! Так тут ще й мінібар та повно випивки, – розсміявся хлопець. – Нащо нам кудись ходити? Наклюкаємось та й будемо спати до ранку...

Русланка двома ручками, жартома, випхала Лесика з номера та повела до сходів.

– А чого не ліфтом? Треба ж відриватись на всю суму, – відчував щастя поряд Олесь.

– Тому, що не хочу! Я ліфтів терпіти не можу. Там тісно й дихати нічим, – зізналась йому принцеса-жабка.

– То в тебе ще й клаустрофобія! А мені здавалось, що з такими предками - ти безстрашна, – взяв її за ручку Олесь.

– От тільки не треба про мої страхи. Я багато чого в світі боюся. Нецирих людей, наприклад. Павуків і жалючої кропиви. Дурних забобонів моїх батьків боюся. А ще я так звикла, що ти поруч і тому страшенно боюся розстатися з тобою... – зізналася Русланка. Лесик просто обожнював її таку, бо це була його найчарівніша світла й відкрита книга.

– Але жабок ти вже більше не боїшся? – ніжно притис він Русю за плече.

– Ні! Хіба ж можна боятися саму себе? – примружила очі дівчинка і вони побачили освітлену вітрину якогось кафе навпроти. А на серці було так тепло й гарно, що навіть їсти вже перехотілося.

Розділ 12. Репетиція казки

Наступного дня діти познайомились з успішним учнем Русиної бабусі. Правда, тепер він сам був більше схожий на вчителя, бо поки Лесик підписував папери, до Кирила Сергійовича заглянули чоловік сім працівників та всі питали у нього про щось важливе. А він був підкреслено уважним та ввічливим.

Доцент Підгірний розповів, що підготовка до операції мами триватиме десь близько двох тижнів. Адже він хоче зробити все якнайкраще, щоб його колишня вчителька знову гордилась своїм учнем. Коли парочка зібралась піти – медик не витримав та запитав у Русланки:

– А яка вона зараз, Марія Матвіївна Козак?

Дівчинка миттю побігала пальчиком по екрану телефона й показала:

– Ось така. Моя бабуня не вміє змінюватись. Вона завжди чарівна й невгамовна. А ще, не дивлячись ні на що, вона завжди посміхається...

Доцент інституту серця, заслужена й шанована людина в країні та за її межами, наразі чомусь звів гарні чорні брови до купи й уважно подивився на Русю:

– Так, це правда. Ви дуже схожі на цю неймовірну жінку! Дай Боже їй здоров'я. Я буду старанним і у нас все вийде. Перепрошую, та на мене

чекає ще одне серце. До зустрічі!

Швидкими кроками він пішов рятувати чиєсь життя, а Русланка дивилась йому вслід і чомусь думала про перебіг часу. Адже колись він був маленьким хлопчиком і мабуть, любив бігати по калюжах, а потім навчався в школі та не любив бабусину географію. Але тепер географія сама любить його, бо запрошують цього чоловіка по світу туди, де чекає чиєсь хворе серце. І він рятує його. Який дивний цей час! А ще вона згадала, як вчора Лесик сказав їй, що подожде доки вона трішки підросте й тоді вони одружаться і в них будуть дітки, а потім внуки... І знову цей невблаганний рух часу!

– ... Гей! Ти чого? Дядько сподобався? – почула вона голос Лесика й зрозуміла, що досі дивиться вслід Підгірному, а Олесь її ревнує. От тільки цього їй бракувало!

– Звісно. Я його люблю всією душею, бо він пообіцяв рятувати тьотю Аню. За таке я його вік любитиму, – щиро зізналась дівчинка та заглянула у прекрасні блакитні очі свого друга.

– Тобто його ти любиш, бо він рятує мою маму. А її ти любиш, бо вона моя мама. Виходить більше за всіх ти любиш мене? – сяяли щастям очі хлопця.

– Лесику, а скільки в тебе було з геометрії? Ти так класно доводиш теорему кохання. Поетапно й чітко, – розсміялася Руся та не дала відповіді на його конкретне запитання.

– Ні! Я ж не відчеплюся, – після зустрічі з медиком підбадьорився Олесь. – Скажи: ти мене хоч трішки любиш?

Зараз вони вже знаходились на території клініки, де квітнуло багато троянд. Лесик взяв Русланку за обидві ручки, так наче збирався танцювати якийсь дитячий танок і продовжував загравати.

– Якщо ти й далі будеш так чіплятися, я сьогодні спатиму в ванній кімнаті. До речі давай відразу зателефонуємо дяді Льоні. Чого нам чекати того вечора? Відзвітуємо раніше, – запропонувала Руся.

– Гарна ідея! Тато буде радий, – натиснув контакт хлопець. – Татку, ти

не в шоломі? Жартую... Просто ми з Русею тільки-но вийшли від того лікаря, папери підписували, і знаєш він вселяє довіру. Такий щирий і скромний, а ще дуже гарно про Русину бабусю говорив. Та й відносно маминих аналізів відзивається доволі позитивно. Казав, що все буде добре. От тільки ж чекати до операції ще два тижні. Ні, маму ми не бачили. Він сказав, що наразі їй потрібен спокій, тому ми потерпимо. Перед самою операцією я в нього випрошу зустріч. Ну, так для підтримки духу, – сказав Олесь, а його голос забринів тривогою. Дурному було ясно, що син збирається на всякий випадок, попроситися з мамою. Адже лікар, звісно талановитий, та ще є доля і її точно не «вилікуєш».

А швидкоплинний час лікує всі рани. Так і операція, яку зі страшним хвилюванням чекали Чигрини й Русланка – пройшла успішно. Через кілька днів Русю й Лесика пустили до мами і Ганна Чигрина мала зовсім інший вигляд. Ну, звісно не такий квітучий, як у дитинстві солодкої парочки, але ж очі її знову були яскравими й запальними, на лиці з'явився легкий рум'янець, а говорила тьотя Аня натхнено та радісно.

Лесику дозволили взяти до палати телефон і підполковник Чигрин знову почув свою прекрасну половинку. Він був військовим льотчиком, а значить людиною, що завжди готова не тільки до стрімких змін, а й до миттєвої смерті, але ж завжди хочеться вірити в найкраще!

Після таких тяжких випробувань, звісно, Ганна Чигрина рвалася повернутись додому, на півострів. Та підполковник попрохав якийсь час почекати, а ще краще пожити в Києві, щоб професіонали могли спостерігати за її здоров'ям. Грошей на карту він підкинув, бо самому майже нічого не потрібно було. А про життя в столиці Леонід Михайлович мав доволі чітке уявлення.

– Льончику, чому? – в лоб запитала підполковника дружина.

– Аничко, вважай, що це наказ! І дітей нікуди від себе не відпускай, – просто сказав чоловік.

– Я зрозуміла, Льоню, і обов'язково виконаю. Тримайтесь - ми завжди з вами, – чітко відповіла ще доволі слабка дружина підполковника військової авіації та тяжко зітхнула.

Підходив ще один час «Ч». Добігало кінця насичене подіями літо й Русланка повинна була повертатись додому та йти до дев'ятого класу. Конфліктувати з батьками, рятуватись від їх злості у коханої бабуні та отримувати в школі відмінні знання й оцінки. Але дівчинка просто не розуміла: як вона кине тут тьотю Аню й свого Лесика? Щастя, що його мама вибралась зі смертельної прірви перекривалось гіркотою біди розставання з ними.

Якось, перед випискою, вони втрюх влаштували в палаті серйозну нараду.

– Синочку, ми не поїдемо наразі додому, – сповістила хлопця мати.

– Мамо, чому? Тато без нас вже півтора місяці живе. Я за ним страшенно скучив, а він за нами. Як це ми не поїдемо додому? Лікар же казав, що ти добре одужуєш. Хіба щось не так? То чому я не знаю? – гаряче обурювався Олесь.

– Зі мною все в порядку, заспокойся. Але тато так наказав, розумієш? – обережно посміхнулась тьотя Аня.

– Зовсім не розумію, мамо! Він нас бачити не хоче? – знизав плечима татів син.

– Хоче. Але його наказ ми виконаємо, Лесику, – настирливо сказала тьотя Аня.

– І де нам жити? В готелі? – дивувався новині хлопець.

І тут Русланку наче осяяло:

– А давайте поїдемо до нас! Коли дядько Льоня так хоче і я страшенно сумуватиму за вами. То поїдемо до наших країв. Бабуня буде неймовірно рада. В неї дім великий і порожній. Та й вам не звикати до нашої землі. А вже про те, яка я буду щаслива поряд з вами – не знаю як і сказати!..

Лесик мовчки дивився на своє диво й розумів, що це дійсно варіант, бо дотепер він якось не порівнював фактів розставання з Русланкою та відбуттям додому на півострів. Тільки наразі до нього дійшло, що ці

речі несумісні й тому треба вирішувати: Крим, Київ чи зелені гаї Русланчиної батьківщини з його дитинства? А Ганна Чигрина навіть підвелась на ліжку й протерла лице рукою.

– Русю, дитинко, а може це єдиний вірний вихід? Я зовсім не проти повернутись, на деякий час, до тих чистих степів та спокійних радісних людей. Пам'ятаю: які ми були щасливі у твоїх краях. Що скажеш, синку? Хочеш повернутися в дитинство?

Лесик мовчав, адже перед ним постала дилема, розгадка якої була диву подібна! Він нізащо не хотів покидати свою прекрасну Русланку, але й тато на півострові зовсім один. Як обрати правильний вихід, щоб нікого не образити? Бо саме таким було кредо цього блакитноокого парубка: вселенське добро й справедливість...

– Мамо, я не знаю, – знизав плечима хлопець та почув:

– Лесику, я більше двох місяців була з вами і тепер навіть не уявляю свого життя без вашої родини. Це несправедливо! Тьотю Аню, ну скажіть же йому хоч Ви! – ледве не плакала Русланка відчувши, що вони можуть залишитись разом, або розлучитися назавжди.

Жінка якось таємниче посміхнулася і сказала тихо, але впевнено:

– Не хвилюйся, маленька рятівнице! Лесик приймає твоє запрошення. Ми поїдемо разом у твої степи. Я це по його погляду бачу...

– Мамо!!!

– Що? Ти більше не хочеш бачити Русю? – посміхнулася жінка, бо точно знала його відповідь. А Лесик подивився на неї красномовніше за будь-які слова й тьотя Аня доповнила: – Дякуємо за запрошення. Ми згодні!

Русланка була на сьомому небі, чи скільки їх там є? Вона злетіла від щастя за хмари й миттю натиснула виклик «бабуня».

– Хороша моя, привіт! Бабунечко, в мене така радісна новина, що я навіть не знаю слів. Я повертаюсь додому не сама, а з Лесиком і його мамою. Ти хочеш їх бачити своїми гостями?

Далі дівчинка дзвінко розсміялась та натиснула гучний зв'язок:

– ...Я вже готую кімнати! Русю, це найкраща новина за багато років мого самотнього життя. Я буду вас всіх дуже чекати. Скажи їм: ласкаво просимо!

– Бабуню! Вони тебе добре чують, – не вгавала сміятися від щастя Русланка.

– Це добре, що чують! З одужанням, пані Ганно! Я тут Вас швидко на ноги підніму. Ви ж пам'ятаєте, мабуть, у нас навіть повітря лікує. Все! Не буду затримуватись, бо наразі маю багато невідкладних справ, – захлиналась від радощів гостинна бабуня Русланки й Чигрини чітко розуміли: звідки у їх маленької знайомої такий бойовий та життєрадісний характер.

Через кілька днів Лесик з Русланкою вже мали на руках квитки на Батьківщину дівчинки. Тьоті Ані страшенно хотілося залишити клініку й тяжкі спогади позаду, тому вони втрюх щиро подякували інституту за порятунок проплаченим рахунком за послуги, величезним букетом квітів для молодшого персоналу та щирим відгуком на сайті. Дітлахи привезли маму до свого номера й жінка миттю, з подивом, відреагувала на одне ліжко.

– Ви обоє мої дітки, але цього я якось не врахувала? Ви що спали разом?
– збурено спитала дружина підполковника.

– Так, мамо і в тебе скоро будуть онуки, – спокійно посміхнувся Лесик. А потім примружив свій красивий погляд і, як інколи дивувався Русланці, схвильовано додав: – Мамо, ти ж розумна й розважлива жінка! Як ти можеш звинувачувати мене в криміналі, на який я не здатен? Якби ж ти бачила: яку піраміду воно побудувало в перший вечір перед сном з отих пуфиків, що в коридорі. Та я й пальцем не доторкнувся до дівчинки, яку бачу в майбутньому своєю дружиною, єдину в світі. Але ж всьому свій час.

Пані Ганна ще трохи потрималась за своє нещодавно проліковане серце і з полегшенням сіла в крісло.

– Русю, він каже правду? – ще й досі не довіряла синові вона, бо відчувала: як неймовірно гаряче він кохає це прекрасне дитя.

– Так, тьотю Аню. Правда! Я б ніколи не дозволила собі подібної розпусти, та й Лесик дуже відповідальний і гарний хлопець. Тому не хвилюйтесь, до ваших онуків нам ще дуже далеко.

– Жаль! А я вже зраділа. Ну тоді піду змию медичні аромати та й будемо збиратись на потяг, – плеснула себе по схудлих стегнах жінка і пішла до ванної кімнати, а Русланка подивилась на Лесика усміхненим поглядом і наразі їх життя здавалось якоюсь репетицією майбутньої невідворотно-прекрасної казки.

Розділ 13. Щира зустріч

Як відомо, Марія Матвіївна Козак мала не лише звання заслуженої вчительки країни, а ще й неймовірно щире серце, роботящі руки та на диво гнучкий розум. До приїзду дорогих гостей бабуня Русланки приготувала свій охайний дім так, наче очікувала на якихось зарубіжних вельмож. Все сяяло чистотою та підкреслювало неповторний український стиль і скромне багатство. Кімнати, з окремими ліжками, в пухких подушках та вишиваних покривалах. В гарних решетилівських вазонах дизайнерські букети, з пшениці та квітів, навіювали умиротворення й таку беззавітну любов до свого чарівного краю, що слів зовсім не потрібно було!

Навіть Русланка, що з народження не вилазила з її дому, ніколи не бачила його таким. Та дівчинці не треба було пояснювати: чому бабуня настільки щиро чекала саме на цих гостей? Звісно тому, що ці люди прийняли її кохану онучку на відпочинок біля моря. Тому, що вони були нормальними сучасними та відповідальними. Тому, що нічим не могли скривдити дівчинку. А ще тому, що гарненький і добрий хлопчик, яким Марія Матвіївна запам'ятала Лесика, з самісінького дитинства впустив Русланку до свого серця так глибоко, що навіть довга розлука не занастила його почуттів. І ясно як білий день, що наразі майже дорослий хлопець, настирливо мріє назвати синьооку бабусину онучку колись своєю законною дружиною. Та до цього ще треба дожити і якось переступити через перешкоду під назвою: батьки Русланки. Ця

невблаганна біда існує та вона нікуди не поділась, і весь час заважатиме бідолашній дівчинці бути щасливою.

Дві шкільні вчительки швидко і без зайвих слів знайшли спільну мову, а Руся з Лесиком виглядали такими окриленими, наче не було всіх цих років і їм знову по п'ять і сім рочків. Засмагла, неймовірно красива парочка, вже збігала до річки та тепер наввипередки поплавала на найбільшій місцевій глибині. Потім гості з хазяйкою сиділи за столом під великою аркою, ще не достиглого в цих краях винограду, та розповідали одне одному величезну кількість історій, що трапилась у житті.

Невблаганно підходив вечір. Руся страшенно не хотіла йти до батьків і розлучатися хоч на годину з бабусею та Чигриними, але ж колись все одно треба було з'явитись до них. Дівчинка розцілувала всю трійцю, взяла невеличку валізу та й поїхала з нею в бік центральної вулиці селища.

Десь чулись звуки музики. Батько був на комбінаті, а мати мабуть як завжди валялась на дивані, біля телевізора. Русланка відкрила своїми ключами та зайшла додому.

– Привіт, мамо! Я повернулась. Як життя? – видавила з себе Руся і зовсім не відчувала, що скучила за матір'ю.

Жінка підвелась зі свого «належаного» місця і її очі засяяли звичною ненавистю до доньки.

– Ти ще смієш називати мене мамою, шалаво? – скрикнула вона і Руся хотіла піти до своєї кімнати зі словами:

– Ясно! Почалося...

Та мати не збиралась зупинитись на сказаному. Вона підбігла до Русланки й щосили дала їй ляпаса. Від несподіванки дівчину відкинуло вбік і вона зачепилась за стіл, але встояла. Схопилась за щоку та не заплакала. Чомусь всередині перенасиченої добром дитини з'явилось дзеркальне почуття ненависті до особи, яка її народила та люто ненавиділа.

– Чого ж тобі вдома не вистачало, га? Що перегуляла по всьому півострову, а тепер приперлася нас соромити? Та вже пів району знає, що ти повіялась в Крим гуляти. І як тепер накажеш нам людям в очі дивитися? – як навіжена кричала мати.

Щока Русланки горіла вогнем, а розгнівана жінка схопила великого рушника та кілька разів вдарила по тілу дівчинки, не дивлячись куди саме. Руся прикрила личко, але ще й досі не плакала. Навпаки її лихоманило й дівчинка не розуміла, що робити далі, бо ніколи ще не була в такій ситуації. Так, мати всі її дитячі роки шмагала кропивою зі спеціальної грядки, яку плекала, наче Руся квіти. Та було в житті маленької принцеси два щасливих рочки, коли її захищав Лесик. А потім їм не дали спілкуватись і життя набуло отаких сірих та диких фарб. Але ж настільки відверто бити дочку всім, що потрапляло під руку – раніше вона собі не дозволяла.

– Геть з дому! Не ганьби нас! Я краще студентам твоєю кімнату здам. Хоч якась користь буде від твого існування! – продовжувала несамовито кричати й бити дівчинку, спеціально скрученим, рушником мати. Здавалось вона всі ці два місяці чекала саме такого моменту й тепер отримувала просто неймовірне задоволення.

Вигнавши дівчинку в сіни, зла мати штовхнула Русланку до комірчини й швидко зачинила за собою двері. Вона повернула ключ в замку і з криком:

– Посидь тепер без хлопців. Відпочинь трохи! – мабуть пішла до свого телевізора.

Запала тиша. Вікон у комірці не було, а світло вмикалось з коридору, тому Руся сиділа на мішку з цукром у повній темряві. Навпомацки вона пошукала щось холодне і, на горе, знайшла саме ту стару миску в якій колись складали м'ясо нещасної кози. Дівчинка відсахнулася від ненависного предмета та знайшла кружку й приклала її до щоки. Тепер стало трохи легше. Вона повертала річ у руках, намагаючись спекатися синця. Хоча навряд чи! Так, шкіра її обличчя була шовковою та засмаглою, але ж мати вдарила з такою силою, що ледве не збила п'ятнадцятирічну дитину з ніг. Мабуть тепер їй полегшало!

Навіть зараз, зачинена в комірчині власного дому та побита ненькою – Русланка не плакала. Вона сиділа та згадувала розповідь Лесика, про смерть кози Мані. Адже батьки збрехали їй, що козу зарізали саме Чигрини.

Коли діти чекали на одужання пані Ганни та інколи ходили кудись, то одного разу потрапили до київського зоопарку. Там вони надивились на самих різноманітних тваринок. Спочатку Руся побачила вольєр з ламами, а потім з гірськими кізочками і не змовчала та спитала Лесика: як вони могли вбити Маню? А дорослий хлопець, у якого мама тоді ще була між життям та смертю, навіть перехрестився. Він поклявся, що вони не чіпали козу-Маню. Просто дуже поспішали, а її ніхто не брав, бо кізочка була стара й немічна та не давала вже молока.

Тоді, в день їх від'їзду прийшов сусід-п'яниця, який жив через три будинки й сказав, що забере Маню на м'ясо. Зрадив, що буде чим закусувати. Звісно Лесик намагався протидіяти, але ж у нього тоді було більш важливе завдання: знайти можливість попрощатися з Русланкою. Та й такої можливості йому не надали, бо мати сказала, що Руся поїхала далеко до тітки. А татові конче потрібно було прибути до нового місця служби й тоді Лесик відправив вітальну листівку, зі своєю новою адресою. От тільки дивна мати сховала в книжках навіть шматочок глянцю, а коли Русланка знайшла листівку, Лесик з батьками вже переїхав з материка на півострів. І лише через вісім років доля дозволила їм нову зустріч. Рідненька бабуня стала рукою долі, що допомогла їм зустрітись і бути неймовірно щасливими біля моря, серед нормальної звичайної сім'ї. Але тепер Русланка знову вдома, побита, під замком та все в її житті повторюється знову...

Пізно ввечері додому прийшов батько. Вони з матір'ю довго сварились відносно ночівлі єдиної дочки. Не могли вирішити: де саме спати їх красуні? Серед мішків у комірці чи на власному ліжку, в кімнаті. Звісно мати нічогосінько не сказала батькові, що побила доньку. В якості покарання за брехню та сором, який накликала Руся на родину – її залишили ночувати у комірчині. Після всього, що сталося з маленькою мандрівницею за останні місяці, друга половина сьогоднішнього дня здавалася якимось маренням. Але спати все одно хотілося й Руся, в повній темряві, знайшла старі мішки та облаштувала собі ліжко.

Вранці мати пообіцяла батькові, що проведе з дівчинкою сувору виховну розмову та накаже готуватись до нового навчального року і той повірив їй. Але пройшло мабуть кілька годин та зла жінка так і не згадала, що донька сидить вже близько доби без їжі та води, а ще можливо їй треба вийти за звичайними потребами.

Скоро мати зібралась кудись і пішла з дому. Русланка спробувала пожувати грудочку цукру, але пожалкувала про свій вибір, бо тепер їй страшенно хотілося води, якої тут не було. Вона знайшла порожню банку і попісяла туди. Але пити не стала. Колись дівчинка читала, що в пустелі люди рятують життя саме таким чином. Але ж її спрага була ще не настільки сильною. Руся навіть скривилась від подібної думки та спробувала двері на міцність. Але в їхньому домі все будували якісно й дерев'яна перешкода здригнулась, але залишилась на місці. І телефон був у кімнаті, в сумочці. Принаймні так вона вважала, хоча мати залюбки могла взяти його з собою, або ж заховати кудись.

Русланка почала думати про порятунок та нічого путнього в її розумну голівку не приходило. Щока трохи припухла й боліла. А ще хотілося їсти й пити. Ось їй здалося, що з двору чутно якісь голоси та можливо це їй тільки ввижалось. Ні, голоси були! Та не просто голоси, а бабуні й Лесика. Мабуть вони телефонували їй вже багато разів, але через те, що Русланка не відповідала вже біля доби – злякались та прийшли її рятувати. Дівчинка довго не вагалась і почала щосили волати про допомогу та кликати Олесю й бабуню. Навряд чи вони чули її, адже між коморою та вулицею були ще сіни й величезна веранда. Але чудеса бувають і Руся почула, як щось сильно гупнуло. Вона продовжувала кликати і тепер чула бабуню й Лесика поряд.

– Онучко! Де ти? Будь ласка, ще поклич, – просила стара вчителька. – Ах, ти ж падлюка! В коморі дитину зачинила. Русю глибше відійди. Твій лицар, як виявилось, добре вміє у цих дикунів двері вибивати...

Русланка сховалась за мішками та вже побачила світло. Олесю ногою стрімко вибив двері комірki й дівчинка кинулась в його обійми...

– Господи! Та що ж це з нею ненормальною робиться, не розумію? – пестила бабуня онуку по спині, а та ридала в руках хлопця. Тільки тепер

Русланку дістало море сліз.

– Негайно збирай, що тобі треба та пішли звідси! – скомандував Олесь.
– Дістали мене вже твої кати. Чого взагалі ти сюди поперлася?

Зараз він сказав би щось гірше про майбутніх тещу з тестем, але ввічливому синові військового, що знав цю сімейку вже давно та з ненайкращого боку – наразі було не до лайки. Тепер він подивився на личко Русланки й прошепотів:

– Ану зажди! Вони тебе били? Бабуню, вони й раніше над нею знущались? Чого ж ви нічого не робили?

– Ні! Вони звісно нахабні й дурні, але Русеньку раніше ніколи не чіпали... Наскільки я знаю, – затремтіла від гніву Марія Матвіївна. – Русю, бери свою сумочку з телефоном та пішли. Бо я бачу, що хлопець може не стриматись та наробити біди, якщо побачить твою дурну матір.

– Можу й нароблю. Я за цю малечу кому завгодно мізки повідбиваю! – теж тремтів від злості Лесик.

– Ось саме цього я й боюся. Тим дурисвітам, що їм? А собі наробиш біди. Ти тут поки чужий. Онученько, чого ти стоїш? Чекаєш доки твого хлопця посадять? – скрикнула бабуня й Русланка миттю заскочила в дім та схопила сумочку. Дивно, але телефон був цілий і на місці. Він просто повністю розрядився й тому мовчав. Вона схопила зарядку, джинсову куртку та вибігла на подвір'я.

Слава Богу мати ще не повернулась і дівчинка протерла щічки та рішуче сказала:

– Пішли звідси! Більше воно мені не дім.

– Русю, розкажи. Що вони з тобою робили? Я хочу твоєму другу-дільничому заяву на них накатати. Хіба ж можна таке без відповідної реакції залишати? Щоб у двадцять першому столітті єдину доньку нізащо отак гнобити! Ми ж не всі тут дикуни. Треба якось реагувати, – розмахувала руками бабуся. А Лесик тільки тривожно поглядав на Русланку й намагався зрозуміти: де в неї ще болить?

– Я тобі цілий вечір телефонував. Думав, що ти заснула, а ти виявляється вже сиділа у власній тюрмі. Мама казала, що ще треба почекати. Думала, ти відпочиваєш, але ж ми з бабунею твоєю краще знаємо, що можна від цих нелюдів чекати. Ось і пішли. Господи, хіба можна таке з власною дитиною робити? Та ще з тобою! Як добре, що ми тут. Бо більше я тебе сюди взагалі не пушу. Будеш жити у бабуні. Для мене це навіть краще. Я за ці години вже страшенно скучити встиг, – зовсім не стримував своїх почуттів Лесик і весь час пестив Русю по спині та вів за руку.

В бабусиному домі Русланку швиденько відпоїли ромашковим чаєм, нагодували та поклали в ліжку, наче хвору. Лесик сидів поряд і, як колись у дитинстві, міняв їй вологі хустинки. Він поглинав її ніжним поглядом і не міг зрозуміти: як дитина, що врятувала його маму, подобалась всім, хто хоч колись зустрічав її – народилась у таких злих і безжальних батьків? Навіть для нього, хлопця, що виріс посеред найрізноманітніших людей, шкіл та гарнізонів – це здавалось суцільним маревом. А Русланка дивилась в його блакитні очі та вже посміхалась:

– Бачиш, Лесику, як воно буває у житті. Мабуть, дійсно між нами доля, бо ми весь час перетинаємось і не можемо розлучитись. Дякую тобі, мій рятівнику! В комірці без тебе було дуже сумно й незатишно. А зараз уже все добре. Невже треба через все це проходити, щоб залишатися разом?

– Нічого, розберемось. Ти поспи, – знову поклав вологу хусточку їй на лобика Лесик і пошепки додав: – Я раніше сто разів уже казав і знову повторю: нікому в світі тебе не віддам і нізащо від себе не відпущу.

Розділ 14. У вогонь і в воду

Десь в районі обіду на подвір'ї Марії Матвіївни з'явився дільничий Іващенко. Русланка навіть зараз була проти, але бабуся вже написала грамотну й послідовну заяву про домашнє насилля над її онукою. І тому капітан прийшов, на диво, вчасно.

Жінки якраз накрили стіл та всі разом сіли обідати. Руся відчувала побиття по всьому тілу, але трималась добре, адже поряд були найдорожчі їй люди та намагались дбати про кожен її подих.

Чоловік звично представився та коли почув, що це і є родина Чигриних, навіть посміхнувся:

– Так ось яка вона - мрія Русланки Мірошник. Щиро вітаю вас в нашому гостинному краї. А я до вас у справі.

– Потім справи, Анатолію Борисовичу! Виключно, до столу, бо я ображусь, – миттю поставила бабуня на стіл ще одну тарілку. – Борщ сьогодні на диво смачний. В ньому душа відразу двох господиень. Прошу!

Капітан зняв кашкета та поклав його на папку збоку й мовчки сів за стіл. Він добре знав цю чарівну стару жінку: якщо добра – то до нескінченності, але якщо чогось хоче – краще не йти наперекір...

– Дякую, не відмовлюсь. Ваші страви, Маріє Матвіївно, то все шедеври. Говорю, не як комплімент, – взяв ложку дільничий і спробував запашний гарячий борщ. – Ну, як мене не вважати корупціонером та хабарником? Коли від такої страви зорі перед очима мерехтять...

– Дякую. Всім смачного! Беріть, Борисовичу, ось сметанка. У Софії брала. Вона теж майстриня ще та, – бабуня не намагалась підсолонити відповідальну державну особу. Просто, у своєму господарстві, вона була з усіма однаково хлібосольною.

Коли всі почастиувались борщем з густою сметаною та зеленню з городу, дільничий протер вуста хустинкою і, запивши смачним компотом, сказав:

– Щиро дякую. Я три дні нічого в заводській їдальні не їстиму, щоб не порушувати цей смак. Тепер до справи.

Він взяв свою папку та дістав якийсь листок.

– Вибачайте шановні гості, але зранку мене викликали на подію, зі зламом дому. В мене навіть заява від господині є. Що ж ти, хлопче, починаєш життя в нашому краї з хуліганства? Це недобре. Я повинен відреагувати...

– От же ж падлюка! Вона таки відірвалась від телевізора та згадала, що

вміє писати? Хоча завжди писала з помилками! – змінила приємний тон бабуня й миттю зірвалась з місця та опинилась біля Русланки. Вона підняла з її личка волосся й дістала з фартуха складений вчетверо листок. – Ми Вас, пане дільничий, теж скоро потурбували б. Я мовчала довгі роки, але ж шмагати дитину кропивою, то одне. А бити так, щоб вона вся синя була та замикати в комірці без їжі й води, то вже інша справа. Я готова відправити онуку на огляд, щоб зафіксувати побиття й подати на цих тварюк до суду. Тримайте, це зустрічний позов. А ще, якби ми з Лесиком не врятували Русланку, вони б її в темній коморі голодом замордували. То як Вам це?

Дільниця у капітана була доволі велика. В цих краях під його відповідальність підпадали широкі простори, тому випадки траплялись: від звичайних сімейних розбірок, до жертв у ярах. З усім цим Іващенко справлявся, бо така в нього була служба. Але те, що він побачив і почув наразі, збурило його поліцейське серце не на жарт.

– Я не розумію, хто все це з Русею зробив? Батьки?

– Пане, капітане! Я Вам не наливала, тому сконцентруйтеся, будь ласка. Ну, звісно ж не ми. Це так вони дитину після відпочинку зустріли. Бачите, як за єдиною донькою сумували? – не вгавала Марія Матвіївна.

Капітан уважно пробіг очима по чітких рядках старої вчительки, та з кожним прочитаним словом його обличчя ставало все суворішим. Він схвильовано кидав погляд на Русланку й кивав головою, а потім вклав документ до своєї папки.

– Це неймовірно дивний та обурливий факт, а ще кримінальний злочин. Я негайно буду готувати відповідні папери. Ви повністю праві, пані Козак, відносно огляду Русланки у лікаря. Я долучу його звіт до справи і громадян Мірошників скоро викличуть до слідчого. А справа про хуліганство Олесья Чигрина наразі скасована та перекваліфікована в допустимий захист і оборону постраждалої.

Іващенко ще раз протер лице хустинкою, бо від таких неочікуваних новин навіть змок. Потім він простягнув руку Лесику та якось урочисто доповнив:

– Дякую тобі, Олесю! Ти справжній син військового, бо знаходився в потрібний час, у потрібному місці. Молодець!

– Що Ви, пане капітане! Я за Русю у вогонь і в воду піду. А ще, при нагоді, хочу подякувати Вам за те, що знайшли можливість нас знову поріднити. Я писав і шукав її, але ж батьки кореспонденцію викидали. За нашу другу зустріч з нею - я перед Вами в неоплатному боргу...

Хлопець міцно потиснув дільничому руку і той знову посміхнувся:

– Ого! Бачу я потрапив у казку новітніх Ромео і Джульєтти! А ще міцна в тебе рука, хлопче. В якому виді спорту тренуєшся?

До цього Русланка сиділа мовчки, але коли справа дійшла до спогадів про їх пошуки, вона підняла важку голівку й теж посміхнулась:

– Дядю Толю, він плаває краще за будь-яку морську рибу.

– Серйозно? Олесю, а дітей ти любиш? Це я до того питаю, що в нас біля комбінату є великий басейн і діточок на тренування з плавання стоїть у черзі багато, а тренера ніяк не можемо знайти. Було кілька. Та одного за пияцтво звільнили, дітям такий ні до чого. А інший - сам десь втік. Ось і стоїть заводська новобудова пустою. Воду спустили, а малечу нікому навчати. Чи ти приїхав відпочивати сюди? – знову посміхнувся уважний дільничий, бо ще на половині своєї розповіді побачив, як запалали очі хлопця і відповідь була написана на його щирому обличчі.

– Я не дуже вмю відпочивати, пане капітане. І тому залюбки працюватиму з дітьми. Чому ж не люблю? В мене завжди у дворі з малими був контакт. Це тільки тут, у дитинстві, я про всі хлоп'ячі ігри забув. Як побачив оці сині очі – то вже до самого вимушеного від'їзду не відходив. І тепер не відступлюсь. А до роботи я хоч завтра готовий.

– Дійсно, сьогоднішній день просто наповнений несподіванками: поганими й хорошими. Що ж, Олесю Чигрин, я навіть не питатиму згоди матері, бо бачу як гордо вона дивиться на тебе. Думаю, що через кілька днів візьмешся до роботи в басейні. Я сьогодні ж поговорю в районі з працівником відділу спорту. Ну, все. Якщо готові, тоді пішли

до лікарні. Слава Богу, вона від вас через пару будинків стоїть.
Русланко, дійдеш помаленьку? – ніжно подивився на нещасну дитину дільничий.

– Дядю Толю, дякуємо за Лесика! Дійти я дійду, але може не треба? – скривилася Руся не тому, що їй було соромно показувати лікарю синці по всьому тілу, а тому, що навіть зараз їй було шкода батьків... Дійсно, це була якась неймовірна дитина!

– Треба! Тим більше, що це тягнеться у вас вже роки. Звідки ж я знав? Як взагалі ти в подібному середовищі виросла така добра та життєрадісна? – дивувався досвідчений поліцейський.

– А в мене для щастя було багато помічників: бабуня, Лесик, тьотя Аня, – хотіла широко посміхнутись Русланка та схопилась за щічку, бо відчула біль.

– Чіпляйся давай! – підставив їй сильну руку Лесик і капітан навіть підморгнув жінкам. Після запашного борщу та приємних вражень від спілкування, Іващенко мав жартівливий настрій.

– А може на руках донесеш, лицарю? – підбурював на подвиги Лесика він.

– Запросто! – схопив Русланку на руки юний Чигрин.

– Лесику, постав! Боляче, – скрикнула Русланка і хлопець обережно опустив її на траву.

– Вибач, я забув! Все, пішли потихеньку ніжками, – підсумував бувалий плавець та мабуть згадав, як вона настирливо навчалась плавати з ним. А Русланка сперлася на його руку та й почвралала до лікарні.

Коли лікар побачив продовгуваті гематоми на спині дівчинки, то відразу ж відправив на рентген. Він хотів впевнитися, що в легенях та нирках немає ніяких відхилень. Бо дівчинка була худенька, а з характеру синців зрозумів, що били з усієї сили.

– Чим це тебе так? Ну, не віжками ж? – здивувався медик.

– Ні, – опустила очі додолу Руся.

– А чим?

– Рушником!

– Та ну! Не може бути. Тоді сліди були б ширші й не такі глибокі.

– Я кажу правду. Просто мама його скрутила...

– Да-а-а... Вік живи, вік навчайся – дурнем помреш. Я й подумати не міг, що твоя мати така злісна. Як до нас приходять – то одна чемність і благородство. Правда, ліки просить завжди від нервів. В такому разі я повинен виписати їй направлення до психіатра. Дякую, що пояснила. Тепер це обов'язково! – сів щось писати спантеличений чоловік.

Слава Богу, ніяких недобрих змін у внутрішніх органах медики не знайшли, тому Руся повернулася додому, а дільничий доповнив папку новими паперами та й поїхав кудись. Русланку знову вклали відпочивати і Олесь сів читати їй книжки.

– Знаєш, Лесику, я навіть рада, що мати мене побила. Бо ти нізащо б отак не сидів поряд та не читав мені як тоді, коли я сильно застудилась, – трималась за його руку Русланка.

– Ти й це пам'ятаєш? Але ж у тебе тоді був страшенний жар і ми з твоєю... намагались збити температуру. Ну, а я просто читав, щоб не так хвилюватися й думав, що ти спиш, – потонув він блаженним поглядом в її очі.

– Звісно пам'ятаю. Якби тебе не було поряд, я б мабуть померла. Дуже погано було тоді. Не знаю, як ти це робиш, але від твоєї присутності у мене проходить весь біль, а всередині тепло й радісно, – відверто зізналась дівчинка.

– Це тому, що ми народилися рідними, – щасливо посміхнувся Лесик і додав: – Заплющуй ті сині озерця та спи. Я нікуди не піду, просто тихенько читатиму.

Русланка погодилась і скоро заснула. Лікар виписав якоїсь мазі від

травм і бабуня, перед сном, намастила онучці спинку. За річкою, на лузі, підіймався туман. Вечоріло. На небо вийшов молодий місяць, хоч сонце ще не полишило небосхил.

Мама Лесика з бабунею Русланки сиділи від виноградом, за столом, та готували груші на варення. Аж раптом старенький Шарик, що вже не вмів дзвінко гавкати, сповістив господиню про чужих. Дивно, але песик завжди намагався гавкати на бабусину дочку і навіть гарчав, коли вона підходила близько. Кажуть собаки, неймовірно добре відчують: де людина погана, а де хороша. Ось і він зустрів недобру людину злим хрипким звуком.

Марія Матвіївна піднялась і миттю схопила рушника, що лежав надворі, біля плити. Щоб не розбудити Русю вона майже бігом примчала назустріч своїй ганебній дочці й без будь-якого вступу почала перішити ту по всьому, що потрапляло їй під руку:

– Геть, дикунко! Пішла з мого двору! Що не так приємно, коли б'ють по тобі?

Рідна дочка, мабуть не чекала такої щирої зустрічі від інтелігентної та завжди стриманої матері. Вона закривалась від легких ударів рушника та намагалась скрикнути. Але роздратована побиттям Русланки бабуня вигнала її за межі двору та замкнула на засув хвіртку:

– Мовчки повернулась і пішла звідси! Немає в мене дочки і вже ніколи не буде. Я тобі навіть передачки не принесу. Сидітимеш зі своїм пеньком у тюрмі. Ти навіщо дитину скалічила, дурепо?

Це вже була не та добра й щира Марія Матвіївна Козак, а гарячий боєць за справедливість. А може матері просто набридло вірити, що у її доньки є хоч щось людське?

– Мамо! Ти з глузду з'їхала? Я прийшла забрати додому ту малу гадюку. Вона ж у тебе осіла? Нам треба, щоб вона правильні свідчення дала проти того бандита з Криму, – поправила зачіску після материного «привітання» підступна жінка.

– Будуть тобі свідчення! Такі свідчення будуть, що заслухаєшся. Хіба ж

я знала, що народила потвору? Досі не розумію: звідки у тобі стільки ненависті до дитини? Хіба той бовдур заразив? Не ходи сюди, не шукай ні дочку, ні матір. Навіть забудь, що були! Йди до свого пекла, – повернулась бабуня та пішла з тяжким серцем до хати, бо від своєї доброти, винуватила саме себе у всьому, що тепер відбувалось.

Розділ 15. Війна

Місцевий дільничий – капітан Іващенко дотримав слова з усіх питань, які підіймалися одного сонячного серпневого дня в домі старої вчительки Марії Матвіївни Козак.

Він допоміг офіційно зняти несправедливі обвинувачення та влаштував на роботу тренером з плавання Олесья Чигрина. А на батьків Русланки Мірошник, за її побиття та систематичні знущання, подав позов до суду і вже скоро їх позбавили батьківських прав.

Сама Русланка, першого вересня, пішла до дев'ятого класу та трохи згодом отримала паспорт. Вона, як і раніше, жила у рідненької бабусі. А тьотя Аня з Лесиком купили недорогу хатинку по сусідству та тепер офіційно вважались жителями селища.

В тиші вільних степів якісно проопероване серце мами Лесика почувало себе добре. Про все це родина Чигриних регулярно доповідала голові родини – підполковникові військової авіації Леоніду Михайловичу Чигрину, який все ще служив на півострові. Мати з сином щиро кликали тата у відпустку, але у зв'язку з наближенням та регулярним переміщенням ворожих військ, вздовж південних кордонів, ця мрія виглядала нездійсненною.

Швиденько покінчивши з уроками, Русланка часто їздила в басейн до Лесика, поплавати та поговорити про все на світі, що турбувало обох закоханих. Він так гарно спілкувався з діточками, що дівчина сиділа на розкладному стільці й милувалась своїм дорослим другом. Адже з самого дитинства він завжди уособлював добро та турботу про менших і слабших.

В осінні вихідні, коли яскраве сонце просто вимагало вибратися на природу – Руся з Лесиком сідали на велосипеди та їхали в далекі степи.

Таким чином тепер Русланка знайомила Олеся зі своїм чарівним краєм і хоч тут не було моря, але соковиті гаї не поступалися красою морській гладі.

Інколи вони годинами могли сидіти, заворожено слухаючи тишу. Русланка схилялась на його міцний стан і, заплющивши очі, відчувала щастя. А він підтримував в обіймах тендітне, з дитинства дороге створіння, та блаженствував як міг. Здавалось, що їх казка вже не закінчиться ніколи...

Новий рік Лесик і Русланка зустрічали з мамою Анею та бабусею Марією. У дворі Марії Матвіївни, на виноградній арці, Лесик прилаштував цілу купу гірлянд і ті новорічні вогні палали таємниче й урочисто. Жінки приготували багато смаколиків та ввечері накрили дуже красивий святковий стіл. У біленькому козушку, з золотавою косою Русланка виглядала, як справжня Снігуронька. А Лесик ходив за нею з дурними від щастя очима та виконував все, чого б вона йому тільки не замовила зробити.

Біля півночі, Олесь запалив гірлянду й четвірка добрих людей взяла до рук келихи з ігристим вином. Пробили дзвони і весь світ почав вітати одне одного з Новим 2014 роком! Якби ж той світ тільки знав, що чекає на нього скоро, але поки краще незнання...

– З новим роком, моя принцесо! – доторкнувся Лесик келихом до Русиного й заглянув у її яскраві очі так глибоко, що все інше сказав без слів.

– З новим щастям, Лесику! Хоча я згодна й на старе. Воно в нас незмінне, – відповіла йому Русланка і наповнила його погляд отими синіми озерами, без яких він давно не міг жити.

– З новим роком, мамо! З новим роком, бабуню! Дякуємо, що ви в нас є і будьте здорові!!! – дзвінко вітали щасливі діти, а дві жінки кивали навзаєм та тільки змахували щасливі сльози, адже бачили, що через пів року, максимум через рік їх чекає гучне весілля!

Потім вони телефонували привітати тата, але він спочатку був у повітрі, а потім відповів. Леонід Михайлович намагався говорити щасливим

голосом, та виходило не дуже... Не треба бути великим провидцем, щоб розуміти: наскільки вже напружена ситуація на півострові.

Після урочистої зустрічі нового року побігли звичайні робочі дні. Русланка навчалась, Олесь працював з дітками в басейні, а його мама влаштувалась бібліотекаркою. Як колись у дитинстві, йти до школи вчителькою, Олесь мамі суворо заборонив. Та на теренах району знаходилась велика бібліотека. Ось там, серед тиші книг, тепер проводила свої дні Ганна Чигрина.

Розумна дівчинка Руся не відступила від своїх принципів та вперто поглинала всі науки на відмінно. Сірий сніг їх страшенно набрид і дівчина з нетерпінням чекала перших весняних променів... Але якось Олесь зателефонував і викликав її до басейну, серед уроків. Відмінниця кинула свою науку й заскочила до автобуса. Дві зупинки і ось вона стоїть перед ним та не може зрозуміти: чому сильний блакитноокий красень тремтить, як осінній лист та має такий блідий і збурений вигляд? А Лесика пробиває зовсім не притаманний йому гнів і він просить прямисінько посеред зали:

– Русенько! Обійми мене, бо я зараз за себе не відповідаю...

– Що сталося, Лесику? Чого ти такий? – прилипла до нього дівчина, адже не бачила цього виразу обличчя ще ніколи. Хіба тоді, коли він вибив двері комори в домі її батьків та готовий був покалічити злу матір.

– Війна!.. Вони захопили наш Крим, а заодно й тата... Частина військових вийшли, без бою, а мій тато просто зник... Русенько, я поїду його шукати! Хотів попрощатися з тобою, щоб пам'ятала, – шепотів він і притискав до себе, вже без дитячого сорому.

Від його слів Русланка впала в шок. Вона затремтіла так, наче заразилася його бідою. Але ж це була не Його біда, а можливо всієї планети, бо нестримний та дрімучий «сусід» виліз зі свого мороку і, без всякої мети, просто пішов показувати паскудну силу.

– Я поїду з тобою! – перше, що сказала синьоока принцеса-жабка своєму вірному другу дитинства. Лесик пестив її голову і не реагував на

цю дурню.

– Поїхали. Я буду збиратись, а ти мені допоможеш, – сказав він і дівчина зрозуміла, що Олесь згоден взяти її з собою. Від всього, що не вкладалося в голові, думки кипіли й не трималися купи. Просто було ясно, що все минуле життя залишилось позаду, за одним коротким словом: «Війна!»

Лесик відпустив групу дітей раніше, замкнув басейн, глянув з жалем на нього і залишив ключі у сторожа. Потім вони вдвох, мовчки, сіли до автобуса та поїхали до Чигриних додому.

– Лесику, як ти думаєш: потяги туди ще ходять? – запитала Руся і не знала, куди подіти тремтячі руки. Він схопив їх у свої долоні та відповів:

– Це не має значення. Я доберуся. Ти тільки не бійся. Ми цим гнидам не по зубах...

– А я їх не боюся! Та не зрозуміла, що значить: доберуся? Я ж сказала, що поїду з тобою, все інше байдуже. Ми повинні у них забрати дядю Льоню!

– Русенько, ти ж не дурна! Ну, включи мізки. Куди ти поїдеш? Щоб вбили або щось гірше. Я тебе ніколи в житті туди не візьму! – намагався вмовляти її хлопець.

– Олесю, я твоєї згоди не питаю. Знаю, що буду з тобою завжди і скрізь. Ось і все!

Нормальна дівчина наразі повинна б битися в істериці, плакати. А ця маленька, вже знедолена в житті власними батьками синьоока україночка – навіть не уявляючи пекла, що насувається на її Батьківщину, хоче врятувати батька свого коханого, за будь-яку ціну.

Олесь тихо обіймав її за плече і не сперечався, адже знав, що це марно. Він просто залишить її вдома з бабусею та помчить знайомими краями, в пошуках батька. Тільки так і не інакше! А ще дуже хочеться побачити маму... Може краще зателефонувати, щоб почути її голос?

Поки дорослі діти збирали думки до купи, вони не помітили, що дід Чигриних відчинений. Лесик з подивом зупинився на порозі й констатував:

– Мамо? Що ти робиш вдома серед білого дня? Тобі знову зле?

Жінка уважно подивилась на Олеся й спокійно сказала:

– Зі мною все в порядку, сину! А вдома я тому, що телефонували татові побратими ті, що вийшли з Бельбеку. Чого ти питаєш, адже по обличчю бачу, що вже знаєш?.. А навіщо ти Русеньку налякав? Дитина он вся біла.

– Нічого. Вона повинна знати, бо давно частина нашої родини. Я залишу її з тобою, а мені до Криму треба, мамо! – здається зовсім не думав наразі про своїх жінок Олесь.

– Та зараз! Прямо розбіглася. Може ще й Русланку з собою візьмеш? Щоб вже всі відразу, на радість ворогам, загинули! – скрикнула пані Ганна. А Руся спантеличено закліпала оченятами й сказала:

– Так, тьотю Аню, я його нікуди самого не відпущу і тому ми поїдемо разом.

– Ось, синочку! Бачиш, що ти робиш? Може вам ще й гранату знайти, щоб було з чим під ворожий танк кидатись? Ну, ти ж у тата головою вдався. Чому в складну годину не користуєшся нею? Вони ж доки нашого добра не нажеруться, все не зламають та не розтопчуть – не заспокояться. Потім питимуть та гвалтуватимуть. Ось чого вони туди приперлися, то кому потрібен там зараз ваш героїзм? – стала наче скеля дружина підполковника.

– Мамо, я не розумію! Ти серйозно не хочеш шукати тата? – обурювався Лесик.

– Хочу і знаю, що Льоня живий. Я це відчуваю. Якби помер, я знала б. Так, йому десь дуже погано, але він точно живий. А ми поки будемо звідси шукати та працювати, як працювали. Що скажуть – те й будемо робити. Жінки збираються сітки плести та теплі шкарпетки для хлопців. Я вже чула, що деякі чоловіки речі військовим готуються возити. Ось це

наші справи. Розумієш, сину? А не бити себе в груди: я сам все зроблю й відразу! Не діло ти задумав і взагалі: чому ти діток сьогодні залишив без плавання?

Ніколи раніше Русланка не бачила тьотю Аню такою. Бачила веселою й доброю. Бачила нещасною та хворою. Але такою крицею – ще ні разу! Навіть Лесик зі своїм напівдитячим героїзмом знітився й мовчки сів на стілець.

– Все! Зав’язали з промовами. Давайте будемо займатися чимось корисним, – зітхнула жінка і теж сіла. Вона пройшлася рукою по обличчю та зрозуміло було, що їй дуже погано на душі. Але дружина підполковника української військової авіації не могла дозволити собі проявляти слабкість. – Русланко, він тебе з уроків зірвав?

– Тьотю Аню, я більше не піду до школи. Навіщо вона мені? Буду працювати, де скажуть, – впевнено сказала шкільна відмінниця.

– Оце ще краще! – плеснула себе долонями по стегнах жінка. – Один в лапи до ворога лізе, а інша – навчання миттю кидає. А хто їх розумом битиме та перемагатиме, га? Я одна не справлюсь! Русю, не можна так безвідповідально. Ти ж на відмінну відзнаку йдеш. Навіщо ж кидати? Будеш навчатися й працювати та за оцим дурнем слідкувати кожен день. Тоді точно мені допоможеш. Згодна? – суворо запитала мати хлопця. Русланка помовчала трохи й кивнула:

– Так, згодна! То ми вже нікуди не їдемо, Лесику?

– Та йдіть ви зі своєю бабською логікою... – вперше почула таке від ввічливого хлопця Русланка і знову зітхнула:

– Лесику, прошу тебе, не переживай! Я зараз же полізу в мережу і по всьому Півдню розкидаю заклики та проситиму користувачів повідомляти будь-що про наших захисників. Ми обов'язково знайдемо дядю Льоню... – спробувала заспокоїти свого блакитноокого «воїна добра» Русланка.

– Русю, хоч ти не діставай! – бігав туди-сюди кімнатою Лесик та гаряче бажав стати якимось фантастичним героєм, щоб відразу знести всю

гідоту з лица рідної землі.

Розділ 16. Два дива відразу

Тепер у всіх настав час без сну. Навіть Русланка, що раніше завжди міцно спала, з початком ворожої навали в Криму – за опівніч сиділа в Інтернеті. Правда мережа, то таке об'ємне та багатогранне поняття, у котрому йде вільний злам між поганим та хорошим. Адже на розміщені прохання хоч якоїсь інформації про українських військовослужбовців їй приходили, як співчутливі коментарі, так і погрози та непристойна лайка.

Але Руся була вже досвідченим блогером, тому не звертала уваги на інетсміття, а настирливо шукала хоч якісь натяки чи підозри. Та поки подібні пошуки не давали абсолютно ніякого результату, бо підполковник Чигрин, наче в море канув. Тільки дружина вперто вважала його живим. Набагато пізніше Руся зрозуміє, що таке відчувати рідну людину на будь-якій відстані.

Настала тривожна й безрадісна весна, а ворог повільно та підступно просувався Сходом. Олесь Чигрин вже двічі побував у військовому комісаріаті, щоб записатися добровольцем, але ні за віком, ні за підготовкою він звісно не мав жодного шансу потрапити до списку героїв-оборонців.

Якось Русланці прийшло повідомлення чужою мовою про те, що льотчик Чигрин переховується в одному південному селищі, але за подальшу інформацію родина повинна переказати кругленьку суму в доларах США, на вказану картку... Не довго думаючи, Русланка кинулась до дільничого Іващенко.

– Дядю Толю, благаю! Дивіться, що мені прийшло. Скажіть: як на це реагувати? – загорілись надією сині очі дівчинки.

– Та ніяк. Шарлатанів і здирників стає все більше, але перевірити спробуємо. Поїхали, – чоловік сів до свого старенького авто й миттю набрав номер керівника місцевого відділу СБУ.

Він залишив Русю в коридорі, а сам зник за дверима. Коли чекаєш

важливої звістки, час чомусь застрягає на місці, а от коли спішиш – він здається обганяє сам себе! Та дівчина вперто чекала. А що як це дійсно хоч не ниточка, а якась волосинка на шляху до порятунку батька Лесика?

Та вийшов капітан Іващенко до Русланки з сумним обличчям. Хлопці-професіонали добре перевірили отриману інформацію, але у вказаному населеному пункті не було людини з таким прізвиськом. Зате картка якийсь час це функціонувала, та в процесі перевірки зникла й більше не відповідала...

– Не переймайся так, дівчинко! – підтримував її дільничий. – Повір, не тільки ви шукаєте підполковника Чигрина. Краще скажи: як себе почуває його родина? Адже ти казала, що у дружини льотчика хворе серце, а малий весь час намагається вирватись до лінії вогню.

– Так, дядю Толю. Лесик погодинно створює всім проблеми. Він дуже змінився за ці місяці. Скільки його пам'ятаю, то була одна доброта і ввічливість. А тепер інколи таке скаже, що ми з його мамою намагаємось просто недочути. Його звісно можна зрозуміти, але ж ми нічим не можемо допомогти дяді Льоні, де б він зараз не був, – тяжко зітхнула Русланка і вони розійшлись кожен у своїй справі.

Одного разу Руся отримала з алгебри двійку. Це було вперше у її житті. Ні, вона знала матеріал та відповіла чітко й грамотно, але вчителька трималася доволі зухвало й дозволяла неприпустимі коментарі, відносно ситуації на півострові. Звісно її предмет не мав ніякого відношення, ні до історії, ні до географії, але прямо посеред уроку в Русланки з нею виникла гаряча суперечка, тому викладачка вліпила дівчинці незаслужену двійку. Клас, затамувавши подих, спостерігав за перепалкою двох політичних суперниць і залишився страшенно задоволений стійкістю своєї красуні-відмінниці. Але на сьогоднішній день вона такою себе вже не вважала.

Вдома, миттю перекинувши до портфеля інші книжки, на завтра, Руся кинулась до Чигриних. Тьотя Аня була на роботі в бібліотеці, а Олесь повинен бути вдома, бо в басейні у нього вже з'явився помічник і сьогодні зміна того, іншого. Русланка постукала по дверях та зайшла до

господи. Лесик якраз закривав рюкзак і дівчина спитала:

– Привіт, Лесику, а що ти робиш?

– А хіба не видно? Їду шукати тата. Обридло мені сидіти та їсти мамини пиріжки, коли він десь там загинається серед катів. В армію мене не беруть, значить буду вирішувати все самостійно! – гримнув Олесь і навіть не привітався зі своєю подружкою.

– Лесику, чому ти тепер завжди зі мною такий злий? Я ж не проти була шукати з тобою спочатку і зараз не проти. Тільки зайду до бабуні та візьму кілька речей. Поїдемо разом. Мені без тебе життя не потрібне. То навіщо відкладати? Все, що нам призначено - зустрінемо разом, – спокійно відповіла вона і перекрила хлопцю шлях з дому.

– Прости... – закрив лице долонями Олесь та додав: – Я з кожним днем все більше розум втрачаю. Чому звідти вийшли майже всі, а тато пропав і його ніде немає? Такого ж не може бути. Людина зникла без сліду і всім до цього байдуже. Я знаю все про нас, тільки ти нікуди не поїдеш.

– І ти не поїдеш! – рішуче сказала Русланка й заглянула в його очі з неймовірною тугою.

– Ти зараз сказала... що без мене тобі життя не потрібне? Але ж ти не зі мною, – перемкнуло на іншу образу хлопця.

– Як це не з тобою? – здивувалася Руся.

– Та ніяк. Ми зустрілись і були наче рідні в дитинстві. А коли минулого року побачились – зрозуміли, що кохаємо. Я сто разів доводив тобі свою вірність і почуття, а ти поводишся так, наче нам знову по п'ять років... Навколо біда і хто знає, як довго ще триватиме тиша тут у нас? Чому ти така недосяжна, скажи? – горіли жагою його блакитні очі. Мабуть, біль відсутності інформації про тата змішався в його голові з іншими нестримними думками, а винною виявилась вона - Русланка.

– Бог свідок, Лесику, я не знаю: чого ти від мене хочеш? – знизала плечима дівчинка.

– Всього відразу. Скільки можна мене називати «братиком», коли в

наших очах горить зовсім інше сяйво? – схвильовано обійняв Олесь Русланку за плечі й потягнув до себе.

– Прошу тебе: відпусти! – тихенько, але суворо сказала Руся. Він миттю відпустив та відповів:

– Відпустив і все зрозумів. Тоді не розповідай, які ми споріднені. Просто йди додому та займайся домашніми завданнями. А мене не зупиняй. Я все одного поїду до Криму. Я вже домовився з одним перевізником. Русю, прошу тебе, йди...

Почувши його зізнання, Русланка сама кинулась хлопцю на шию та залилась гіркими сльозами. Вона притискалась до його сильного тіла й шепотіла:

– Я згодна. Що хочеш зі мною роби, тільки не їдь нікуди...

– Ні! Так не піде. Я не зможу закреслити все досконале й красиве, що між нами було дотепер. Не плач, я ж не твоя божевільна мати. Прости... Я не хотів тебе ображати! – тепер він ніжно пестив її спинку і знову відчував себе старшим та відповідальним. Але ж і безнадійно сильні почуття до цього чистого створіння бушували в ньому, наче вулкан.

Руся протерла долоньками свої зарюмсані сині очі й уважно подивилась на Лесика. Чомусь згадала, що він сказав про ненадійний спокій у цих краях, а ще їй було страшенно шкода його наболіле за татом серце. Вона стояла й чекала від нього хоч якихось дій. А він вагався і лише тихенько схилився до неї. Минулого року, вдома на морі, він вже торкнувся якось її чарівних вуст, але тепер хлопцю було майже страшно. Що як їй не сподобається його поцілунок? Що як вона його зненавидить та втече? Що як... Господи! Як же це прекрасно... Вперше за багато років їх ніжної дружби, Олесь відчув нестерпне блаженство поєднання їх світів у справжньому п'янкуму й солодкому поцілунку та ще не міг повірити, що Вона покійно тане в його обіймах.

– Ось тепер знаю: чому не міг забути тебе з дитинства... Який божественний гріх ти носиш на своїх губах! Я неймовірно тебе кохаю... І дійсно наші життя споріднені та нероздільні, – утопав у її ніжному погляді юний Чигрин та зовсім не намагався діставати дівча новими

нестримними діями.

– Тепер вже не поїдеш від мене? – зітхнула маленька хитрунка, а її личко так звабливо палало, що Олесь тільки посміхався та протирав долонею залишки дівочих сліз.

– Не знаю. Якщо накажуть – звісно поїду. Але до того я буду поруч з тобою. Тільки не плач. Просто посміхнись, – просив колишній чарівний Лесик. Невже один поцілунок з коханою дівчинкою може творити такі дива? Але ж всі ми свідки того, що може!

Русланка не пішла додому. Як колись раніше, вони з Лесиком приготували вечерю та розібрали рюкзак мандрівника. Скоро з бібліотеки повернулась тьотя Аня і дуже зраділа призабутій добрій атмосфері в домі. Вони вже сиділи за столом, коли у пані Ганни забринів телефон:

– Слухаю?...Боже-милосердний, Льоню!!! Як? Де ти? Скажи ще хоч слово...

Бідолашна жінка майже впала без сил на диван і не могла повірити у ще одне сьогоднішнє диво. Так! З нею розмовляв чоловік, батько Лесика, підполковник української військової авіації, звістки про якого родина болісно чекала кілька страшних місяців...

Пані Ганна ридала і притискала до вуха телефон так, наче то був сам її дорогий і рідний. А Лесик з Русланкою обіймали жінку та прислухались до кожного почутого слова. Леонід Михайлович сказав, що був у полоні, але його обміняли на якогось полковника, льотчика-ворога, та можливо скоро вони всі зустрінуться.

Тепер знову плакала й Русланка, а Лесик пестив своїх рідних жінок і весь тремтів від радості, від дяки своїй маленькій дівчинці, що не пустила його сьогодні мандрувати до невідомих світів. Інакше він би не дізнався наразі про таке неймовірне щастя! Батьків син ковтав у горлі свої хлоп'ячі сльози і світ знову здавався йому цілісним та сповненим надій.

Розділ 17. Нескорені

Заради зустрічі зі звільненим підполковником Чигриним вся трійця кинула, хто школу, хто роботу та невідступно знаходилась поруч з найріднішим героєм. Для лікування, льотчика було направлено у військовий госпіталь, що в Дніпрі.

Коли родина побачила свою дорогу людину, то Лесик відразу затрясся від ненависті й сказав Русланці, що передумав та знову буде проситися на фронт, щоб бити нечисть. Ні, Олесь не був імпульсивним чи дурним, просто коли замість веселого й рум'яного татка хлопець глянув на змучену голодом тінь, зі шкіри та кісток, в ньому закипів невластивий, але виправданий та абсолютно зрозумілий гнів.

Леонід Михайлович звісно нічого не розповідав, але й так було ясно, що його морили голодом, щоб чудовий професіонал згодився навчати їхніх літунів. А йому було дуже шкода свою родину, та навіть заради них, він нізащо не зрадив би Батьківщині. Підполковник навідріз відмовлявся передавати свої знання ворогу й можливо вже готувався до зустрічі з Всевишнім, та доля вирішила інакше. Багато разів Леоніда Чигрина намагались витягнути з полону, але раніше та сторона відмовлялась. А тут сміливцям до рук потрапила, мабуть доволі цінна для ворога особа, тому обмін було узгоджено. Так Леонід Михайлович вижив.

– Льончику, а ми хату купили у Русланки в селищі. Гарненька, тобі сподобається, – годувала його з ложки дружина та була мабуть щасливішою ніж тоді, коли вони побралися. – Давай, ще трішки. Це бульйончик, він легенький.

– Та скільки ж можна? Я цілий день щось їм. Аничко, перестань, – просив ще доволі слабкий чоловік, але його очі вже сяяли щастям, що знову бачить свою родину.

– Дядю Льоню, вибачте нас, будь ласка. Ми з мамою не пускали Лесика, а він весь час рвався на півострів Вас шукати, – протирала хустинкою підборіддя майбутнього свекра Руся та від радості зовсім не думала, що каже.

– Ага! Навіть так? Ти вже називаєш її мамою? – намагався посміхатися герой. Леонід Михайлович звісно був дуже розумним та спостережливим, але з сяючих поглядів цієї трійці не міг зрозуміти:

Русланка вже член їх родини чи ще ні? Тому уточнив.

– А як же мені ще називати тьотю Аню? Чигрини та моя бабуня – найрідніші тепер мені люди на землі. Адже своїх батьків я вже не маю, – ляпнула дівчинка й насупилась.

– Тобто? А куди ж поділися твої дивні батьки? – від таких слів навіть спробував підвестись на подушці підполковник.

– Пробачте, це я дурна мелю різне... Воно вам зараз ні до чого. Та живі вони й здорові. Тільки мені офіційно більше не родичі, – зціпила зубки Руся.

– Так, Льоню. Тебе гнобили вороги, а воно як приїхало від нас, то мати її побила й зачинила без їжі й води в темній коморі. Ось тоді Лесик з бабусею врятували маленьку, а тих дурнів скоро позбавили прав на дитину. Вона зараз живе у своєї бабуні. Льоню, це неймовірна жінка! Ми всі дуже дружні. Скоро ти сам все побачиш. Давай, ще кілька ложечок...

– Аничко, зажди! Тобто весілля ще попереду? – після такого догляду та смаколиків, намагався жартувати поки тяжко хворий чоловік.

– Тату, прошу тебе! Руся у нас ще школярка. Правда, наразі кинула свої заняття, заради тебе. Мене на півострів вони не пустили, але ж втримати оцю малечу вдома, щоб не поїхала з нами тебе побачити - мабуть не зміг би ніхто на світі, – гордо поглядав на Русланку нащадок Чигриних і в його серці вирувала весна...

– Це добре, що я нічого не пропустив! Хороші мої, у нас стільки справ попереду! Ось мене трішки підрихтують, потім дамо жару тим покидькам, та й почнемо збирати до купи онуків так, щоб і в хаті не вмещалися. Правда, синку? – підморгнув, як колись, Лесикові батько.

– Не знаю, тату. Це питання не до мене. Я з дитинства згоден. Давайте спитаємо у тієї: від кого всі ці мрії залежать, – сказав Олесь. Він стояв позаду Русланки й обережно обіймав її за плечі, а дівчинка почервоніла, наче квітка та страшенно збентежилась.

– Добре, приймається! За час служби я неодноразово був присутній на

церемонії об'єднання двох сердець. Тому, з вашого дозволу, готовий запитати прямо зараз. Русенько, чи згодишся ти в майбутньому зробити щасливим нашого сина і стати частиною родини Чигриних? – абсолютно серйозно спитав мужній льотчик.

Від хвилюючих запитань Русланка ледве трималась на ногах. Сьогоднішні відвідини дяді Льоні повинні були пройти радісно та звичайно, але зовсім випадково, вони з Лесиком потрапили на власні заручини. Якщо чесно, то дівчина ще й досі відчувала на губах той чарівний поцілунок свого коханого і точно знала, що в будь-який час відповідь йому: «Так!» Але ж оце імпровізоване дійство зводило її з розуму і було якось одночасно соромно та страшенно приємно, що при всіх негараздах, ці люди хочуть навіки бачити її у своїй родині. А ще вони, здається, зовсім не жартують...

Тепер у палаті відчувалось, що не тільки Русланка шокована подібними питаннями, а й Лесик став занадто серйозним так, наче вони вже стояли перед вівтарем, і мовчки чекав її відповіді. Його блаженні очі поглинали дівочий стан, а Руся тихенько зітхнула та відповіла:

– Без Лесика я вже не зможу жити, ніде й ніколи... Він це знає. А ще ви давно моя справжня родина. Не розумію: чим я заслугувала таке щастя? Але крім нього та вас мені нікого не треба. Я хочу бути з вами довіку...

– Амінь! – посміхнувся Леонід Михайлович. – Вітаю, синку! Тобі неймовірно поталанило з нареченою. Яке щастя, що тоді давно, я відмовився їхати служити до Вінниці, як планувалось. І ми потрапили до зелених рівнин, серед яких наш хлопчик зустрів маленьку Русю. Я вже казав та знову повторю: ти, маленька, врятувала своїм серцем і розумом мою дружину, за це я завжди буду дякувати тобі. А ще точно знаю, що зробиш найщасливішим оцього довгоногого дурня, який наразі від щастя просто втратить свідомість.

З мовчазного дозволу батьків і Русланки, Лесик міцно обійняв своє земне диво. Він стояв позаду дівчинки так, наче оберігав її від цілого світу й обоє почувались неймовірно комфортно та нероздільно.

Ось і вирішилися всі питання на майбутнє. Та забігаючи наперед треба сказати, що допитлива й трудолюбна дівчинка Руся, яка любила

саджати квіти й пізнавати все нове, вже виросла. Волею долі чи чогось іншого, вона звільнилась від гноблення власної сім'ї і знайшла собі нову родину – гарну та рідну. А ще з самого дитинства її полюбив маленький хлопчик Лесик. І коли виріс та змужнів, то покохав уже навіки.

Час летить нестримно і через рік родина Чигриних таки справила гучне місцеве весілля. Бабуня Русланки та дільничий капітан Іващенко, що стали поводитися долі двох закоханих сердець, сиділи на весіллі поруч і радісно спостерігали за неймовірно красивою парою молодих.

Батько Олеся підлікувався та, через набуті в полоні хвороби, вже не зміг піднятися в небо. Але й на пенсії Леонід Михайлович не байдикував. Він започаткував серед молоді підготовчі курси для майбутніх захисників і багато місцевих хлопчаків, після його занять, вступали до військових училищ. Дружина підполковника завжди була його вірною опорою.

А в солодкій парочки Чигриних, Лесика й Русланки, скоро планувалось народження Чигриняти. Та Руся не полишала надій, що трохи згодом вступить до якогось вишу і обов'язково, паралельно з розвитком щасливої родини, буде навчатись. Благо, розуму в неї для цього точно вистачить. Та й бабуня просто марить їй у всьому допомагати!

Звісно життя – річ дуже строката та намагається підкинути щось нове, радісне й не дуже. А в наш час і поготів! Але якщо дуже постаратись, то щастя не затьмарить ніяка в світі темрява. Ось і в цієї неймовірно закоханої парочки молодих людей назавжди залишаться в пам'яті пухнасті білі хмарки, що плавали колись у звичайному відрі води.